

1 INLEDNINGAR

INLEDNING: OM LAURENCY OCH HANS VERK

1.1 Laurency

¹Namnet Laurency är en pseudonym för en författare, som vill förbli okänd. Litteraturforskare tillåta ingen författare att vara anonym. Så få de också nöja sig med de slags författare de ha. Det måste emellertid med all energi hävdas, att författaren har rätt att vara okänd. Det är en rätt envar har enligt frihetslagen. Liksom individen har absolut rätt att ha sitt privatliv i fred, så länge han icke inkräktar på andras lika rätt, så har författaren absolut rätt att förbli anonym. I ett kultursamhälle äro dessa två rättigheter inskrivna i grundlagen.

²Ifall samhället tror sig om att kunna kränka livslagarna, får det också taga följderna, vilket världshistorien är vittne om. Ifall författare bli rättslösa gentemot det allmänna skvallret och oundvikliga förtälet samt litteraturforskarnas andliga spioneri och likplundring, kan det hända att de icke vidare delge sitt vetande.

³Esoteriska verk försvara sig själva genom sitt verklighetsinnehåll. Vem författaren är, angår ingen. Personintresset hör icke till saken. Nyfikenheten är en last, som är motsatsen till vetgirighetens dygd. Det måste bli ett slut på auktoritetstron. Envar har att själv antaga eller förkasta på enbart sakliga grunder. Kan han icke det, bör han icke syssla med esoteriska studier.

⁴Den obotliga mänskliga nyfikenheten, som stundligen bryter mot den eviga och för alla bindande frihetslagen, har givetvis gjort vad den kunnat för att få veta, vem Laurency är. Men det kommer aldrig någon att få veta, och alla gissningar bli felaktiga. Laurencys verkliga identitet angår ingen.

⁵Alla esoteriska fakta och ideer i Laurencys böcker äro ursprungligen från planethierarkien (femte naturriket). Detta innebär ingalunda anspråk på ofelbarhet. När kunskap förmedlas genom människor, finns alltid risk att den blir missuppfattad eller felaktigt återgiven. Det har varit ogörligt att i de enskilda fallen redogöra för hur fakta och ideer förmedlats från de ursprungliga källorna.

⁶Utgivaren (upptecknaren, pennan vid avfattandet) av Laurencys arbeten har icke tillåtit sig att komma med egna spekulationer, hugskott, förmodanden, antaganden, gissningar. Tillräcklig erfarenhet av mänsklig vishet har emellertid lärt honom, att många finnas som tro sig begripa saken bättre än planethierarkien. Det må de då göra. I det fallet föredrar likväl utgivaren planethierarkiens vetande, så mycket mer som dess medlemmar ingalunda betrakta sig såsom varande i besittning av absoluta kunskapen.

1.2 Laurencys avsikt

¹Laurency vill orientera i verkligheten. Hans avsikt är att tillhandahålla en världs- och livsåskådning i överensstämmelse med verkligheten, en ovederlägglig arbetshypotes att tas i bruk den dag dittillsvarande åskådningar visat sin ohållbarhet. Därmed vill han möjliggöra för människor att tänka i överensstämmelse med verkligheten, så långt detta alls är möjligt för människor.

²Laurency vill befria från alla härskande idiologier (idiologi av idios = egen, logos = lära) inom teologi, filosofi och vetenskap, göra slut på emotionala illusiviteten och mentala fiktiviteten, livsokunnighetens ändlösa spekulationsraseri, visa att de fantasikonstruktioner, som hittills fått förvilla mänskligheten, äro ohållbara. Såväl teologer som filosofer, mystiker, ockultister och klärvoajanter äro desorienterade. Alla ha de olika uppfattningar om verkligheten. Men verkligheten är en och icke vars och ens åsikt.

³Laurencys uppgift är icke att grunda en ny esoterisk “skola”, icke heller att lära ut någon meditationsmetod för förvärv av högre medvetenhet.

⁴Laurency meddelar föga nytt. De flesta fakta ha funnits förut publicerade, ehuru i annan form. Laurencys uppgift bestod i att nerdimensionera vetandet till en lägre nivå, så att det blev fattbart även för begreppstänkandet. Efter år 1920 kom allt nytt genom 45-jaget D.K. (en lärare från planethierarkiens 2dra departement) och gör så alltjämt, tills planethierarkien återkallas.

⁵Det, som andra 45-jag meddela sina lärjungar, blir icke offentliggjort. De, som utge sig för att ha fått meddelanden från planethierarkien (något som blir allt vanligare), äro helt enkelt bedragare.

⁶Utgivaren är fullt på det klara med att hans försök att erbjuda mänskligheten fast grund att stå på och utgå ifrån, en orubblig kunskapsgrund, skall möta hårdnackat motstånd från alla som redan fastnat i någon av de otaliga idiologierna. Men han är förvissad om att “eftersom den lära vi (planethierarkien) förkunna är den enda sanna, måste den slutligen triumfera”, hur många hundra år det än skall dröja.

1.3 Laurencys verk

¹Avsikten med Laurencys första arbete, *De vises sten* (DVS), var att orientera förstajaget i dess världar. Huvudsyftet med hans andra arbete, *Kunskapen om verkligheten* (KOV), var att ge en förenklad framställning av hylozoiska mentalsystemet, grunden för framtidens tänkande och vetenskap.

²Föreliggande arbete, *Människans väg* (MV), redogör för individens medvetenhetsutveckling genom fjärde, femte och sjätte naturrikerna. Det lämnar en översikt över den väg människan gått och ännu har att gå, innan hon nått sitt för alla monader (uratomer) fastställda mål. Underavdelningen *Om hylozoikens världsåskådning* ger några fundamentala fakta om de kosmiska världarna och solsystemet och om monadens öden sedan den ur kaos införts i kosmos.

³MV vill liksom de två första arbetena hjälpa sökaren att finna sig till rätta i vår desorienteringens tid och finna vägen till femte naturriket, som är såväl kunskapens-visdomens som kärlekens-enhetens rike.

⁴Dessa tre huvudarbeten av Laurency äro i själva verket de tre delarna av ett och samma arbete. Föreliggande MV utgör fortsättningen på DVS och KOV. Övriga utgivna eller ännu outgivna arbeten av Laurency äro att betrakta såsom kommentarer eller ytterligare förklaringar i anslutning till dessa tre.

⁵Denna framställning av esoteriken är tillräcklig för att orientera i verkligheten och ge en hållbar grund för livsåskådningen. Laurencys böcker innehålla vad som behövs

på civilisationsstadiet för riktig livsorientering, för ändamålsenligt liv i fysiska världen, ty det är därpå det kommer an, icke att spekulera om allt för livsföringen oväsentligt.

⁶Laurencys verk äro alltså icke avsedda att utgöra material för fortsatt spekulering, vilket endast skulle resultera i nya desorienterande fantasikonstruktioner. En esoteriker godtar ideer och fakta om det överfysiska endast från dem i femte naturriket, de enda som ha kunskap om verkligheten.

⁷Laurencys verk äro ett nytt försök att framställa esoteriken begriplig för våra dagars filosofer och vetenskapsmän med deras föreställningssätt, gamla kunskapen i ny form. Mer kan man icke göra; begripandet måste föregå förståelsen. Laurency kan begripas av våra dagars bildade, ifall de ville göra sig besvär med att försöka begripa. Allt detta är idel truismer, men erfarenheten visar, att det icke kan sägas nog ofta. De flesta läsa så, att de icke veta vad de läst, oftast förstått endast en del, ofta missförstått en del. Läsa och begrunda vad de läsa tyckas de flesta aldrig ha lärt sig. Så litet ha alltför många förstått av talet om enhet, att ordet “enhet” avser detsamma som ordet “kärlek” (alltför missbrukat ord för att duga i detta sammanhang).

⁸Vad som nedlagts av esoterisk kunskap i Laurencys skrifter är redan exoteriskt, den

fundamentala, man kan säga elementära kunskapen. Det är esoteriskt endast i det avseendet, att det en gång varit förbehållet de esoteriska kunskapsordnarna, emedan mänskligheten saknat alla förutsättningar att fatta verkliga kunskapen. I egentlig mening upphör den att vara esoterisk i och med att den offentliggjorts. När mänskligheten vill lyssna på budskapet, är det därmed exoteriskt.

⁹Det finns i Laurencys arbeten mer än tillräckligt med bevis för innehållets överensstämmelse med verkligheten. Bevisen består i den möjlighet till förklaring av verklighetsproblemen som erhålles. Naturligtvis fordras att läsaren bearbetar det lästa. Laurencys böcker äro icke avsedda att läsas en gång och sedan ställas på hyllan. Då kan man lika gärna låta bli att läsa dem alls. Ifall de studeras så, att innehållet blir levande och ger allt större klarhet om de behandlade problemen, fylla de sin uppgift. Detta kan utgivaren säga av egen erfarenhet.

¹⁰Laurencys verk framtråda utan varje anspråk eller krav på godtagande. Det får bli vars och ens sak att på eget ansvar själv pröva riktigheten, antaga eller förkasta. Att misstag måste förekomma i Laurencys verk som i alla andra esoteriska verk, är oundvikligt och beror på "den mänskliga faktorn".

¹¹Laurencys system är intet dogmatiskt system, utan ett tillfällighetssystem, som i sinom tid (liksom alla system) ersätts med bättre. Det vill icke vara annat än en "arbetshypotes". Det kan och får icke bli ett dogmsystem. De nya systemen försvara sitt existensberättigande genom sin överlägsenhet i olika avseenden: innehålla fler fakta och ideer; äro bättre anpassade till mänsklighetens allmänna verklighetsuppfattning och vetenskapens definitivt godtagna terminologi; möjliggöra exaktare uppfattning av verkligheten; äro bättre lämpade att underlätta begripandet och förståelsen.

1.4 DVS och KOV

¹Esoteriska världsåskådningen i Laurencys DVS tillkom dels för att rätta den otillräckliga och delvis missvisande framställningen hos diverse teosofier och andra ockultister, dels för att införa en brukbar västerländsk terminologi, dels för att särskilt framhäva de tre verklighetsaspekterna.

²Esoteriska livsåskådningen i DVS var avsedd att göra mänskligheten förtrogen med begreppet livslag och lägga grunden till en ny allsidig livsorientering. Företeelsen livslag har visserligen alltid funnits men särskild beteckning härför saknats i västerländsk livsåskådning.

³DVS består av aforismer, sammanvävda till ett helt, där nästan varje mening är resultatet av meditation. Den som icke ser detta, förstår ej heller det innehåll som finns "mellan raderna". Det är en bok, som sammanfattar flera hundra. Det var också meningen att visa hur böcker ska skrivas, ej som de flesta med truismer, banaliteter, trivialiteter och med ideer i största möjliga utspädning. Men med den fordran skulle väl de flesta författare och förläggare svälta ihjäl; skadan vore väl icke så stor. Ursäkta kommentaren, men ibland behöver man göra läsaren uppmärksam på att det finns böcker, som behöva studeras, icke bara läsas. Det finns verkligen böcker man aldrig blir färdig med; åtminstone har utgivaren själv aldrig blivit färdig med Laurency. Han upptäcker allt mer vid varje ny genomgång och får underlag för fortsatt meditation.

⁴KOV är endast en utförligare kommentar till DVS, som utgör själva grunden. KOV ger dels översikt av esoteriska världsåskådningen, dels erforderlig kritik av filosofi och ockultism.

1.5 MV

¹Första delen i denna serie rörande verklighetsproblemen var DVS och andra delen KOV.

²MV är närmast en fortsättning på de två föregående, DVS och KOV. Det visade sig allt nödvändigare att mer ingående belysa de fundamentala problem som för mänskligheten i stort tyckas vara främmande, ehuru utvecklingen medfört att de flesta numera kunna begripa vad som under gångna årtusenden var fattbart endast för eliten.

³MV är ett försök att avhjälpa begreppsfrövilningen i mentaltänkandet, att klargöra de olika stadierna i mänskliga medvetenhetsutvecklingen, att klargöra skillnaden mellan civilisation och

kultur, allt varom de flesta ingenting insett.

⁴Terminologien är den i Laurencys båda tidigare verk använda. Den i DVS lanserade matematiska nomenklaturen tillämpas också här. Den är enda exakta sättet att ange de olika världarnas, materielagens, höljenas etc. inbördes förhållanden. De traditionella beteckningarna ha visat sig medföra ohjälplig begreppsförvirring och underlätta för de osakkunniga att komma med sitt oklara svammel.

⁵Avsikten med MV är att ge den allmänna orientering aspiranten behöver till sin förberedelse för lärjungaskapet, vilket utgör förutsättning för övergången till andrajaget. Denna orientering avser främst andrajagets verklighetsuppfattning sådan den kan återges med mentala begrepp. Såsom essentialjag får individen givetvis tänka om i alla avseenden även ifråga om lägre världar. Kausaljaget ser det förstajaget söker fatta.

⁶Med denna tredje del av esoteriska kunskapen om verkligheten kan denna allmänna, fundamentala orientering anses vara tillräcklig för att lämna en vision av tillvaron och bespara sökare mödan att söka sanningen i filosofien, antroposofien, yogan och allsköns ockult litteratur.

⁷Därmed har människan fått en fast kunskapsgrund att stå på och utgå ifrån. Hon har fått veta allt hon behöver veta för att leva ett förnuftigt och ändamålsenligt liv i fysiska världen och på rätt sätt kunna tjäna mänskligheten, medvetenhetsutvecklingen och enheten.

⁸Hon behöver icke vidare syssla med några problem rörande världsåskådningen utan kan helt ägna sig åt praktiska tillämpningen i levande liv. Vi äro här för att leva och lösa det praktiska livets problem. De äro de väsentliga för ett friktionsfritt, lyckligt liv för hela mänskligheten.

⁹Vi ha tillräckligt med politiska, sociala, ekonomiska problem för att icke tala om vetenskapliga (framför allt energiproblemet). Vi ha strängt taget icke löst ett enda av det dagliga livets problem: bostadsproblemet, beklädnadsproblemet (mest ändamålsenliga klädedräkten), kostproblemet, hygienproblemet. Vi ha icke löst uppfostrans- och utbildningsproblemet bland andra. Så nog ha vi problem, som äro viktigare än att spekulera i det blå om sådant vi icke behöva veta. Vår ständiga fråga beträffande det oöverskådliga vetandet borde väl vara: hjälper det mig att leva?

1.6 För vilka Laurency skriver

¹Laurencys skrifter äro icke för alla utan för dem som måste ha ett klart utformat tankesystem såsom grund för fortsatt metodiskt och systematiskt tänkande i livsåskådningsfrågor.

²Det finns alltid sådana som fråga efter livets mening, alltid sökare som vilja äga en hållbar världsåskådning eller en hållbar livsåskådning. Det är till dem Laurency vänder sig i förhoppning om att hans verk skall motsvara deras behov av en brukbar arbetshypotes. Något annat kan det icke vara och vill ej heller vara. Det framträder utan anspråk. Sist av allt vädjar det till lättrogenheten, som varit mänsklighetens förbannelse. Ifall läsaren icke gillar innehållet, bör han lägga verket åt sidan och vända sig till de filosofer som bättre motsvara hans intellektuella krav.

³De, som icke av sig själva inse, att den esoteriska kunskap som erbjudes är obetalbar, äro icke lämpliga läsare utan borde vänta några inkarnationer, tills de förvärvat så mycken livserfarenhet, att de äga förutsättningar åtminstone för begripande.

⁴Laurencys skrifter äro i första hand avsedda för dem som en gång varit invigda i en esoterisk kunskapsorden. Endast de kunna vid första kontakt omedelbart inse hylozoikens överensstämmelse med verkligheten. Men hans skrifter äro även avsedda att i framtiden utgöra en godtagbar arbetshypotes för de filosofer och vetenskapsmän som då ska söka efter en hållbar världs- och livsåskådning och inse att det måste finnas överfysiska världar och riken.

⁵Laurency skriver icke för emotionalister, för dem på högre emotionalstadiet (mystikerstadiet), utan för mentalister, som kunna tänka i överensstämmelse med verkligheten. Visst finns det mycket för känslan i hans skrifter, men endast för att med dess hjälp stimulera till ökad mental aktivitet och motverka allt som hör till känslofrosseri.

⁶Vad som i det följande sägs kan betraktas såsom gällande generellt och får aldrig tagas i absolut bemärkelse, vilket såväl de emotionala mystikerna som de mer mentala ockultisterna i regel göra och vilket medför att orienteringssystem dogmatiseras, så att de uppfattas såsom den enda riktiga, absoluta sanningen.

1.7 Läsare av Laurency

¹Förstående läsare inse, att Laurencys skrifter avse esoterikernas verklighetsproblem, deras syn på tillvaron, deras lära som en gång varit invigda i en esoterisk kunskapsorden. Dessa problem äro icke för alla utan endast för de sökare som söka, tills de finna vad de en gång i föregående inkarnation insett vara riktig kunskap om verkligheten.

²Så litet tyckas läsare av KOV ha förstått av innehållet, att de icke lärt sig skilja på esoterik och det exoteriska, på kunskap om verkligheten och filosofers, vetenskapsmäns och historikers fantasispekulationer. Man har behövt tala om för dem, att av bokens sju delar de fyra första innehålla kunskapen och de tre sista icke innehålla kunskapen utan äro vederläggning av härskande uppfattningar. Betecknande för många läsare är även att de hoppa över de fyra första delarna för att studera de tre sista.

³Nästan all korrespondens utgivaren av Laurency haft med läsare har rört sig om missuppfattning av vad de läst. De upptäcka motsägelser de med någon eftertanke borde inse vara skenbara. Esoteriken innehåller många paradoxer ofattbara för bokstavs-trälar och snusförnuftet. De borde besinna förnuftsregeln att icke befatta sig med det för en själv obegripliga. Någon möjlighet till "intuition" (undermedvetenhetens automatiska kombination) måste finnas.

⁴Den ofantligt förenklade framställning av esoteriken (vision av verkligheten) som KOV ger avser också att befria sökare från att öda tid på äldre litteratur. I stället missuppfattas den såsom avsedd att stimulera studiet av ockultism, filosofi, yoga etc. Aspiranter ha i DVS fått veta allt de behöva för att förverkliga livets mening med deras inkarnation. I stället för att leva börjar man spekulera och fantisera. Det är visst för besvärligt att praktisera tjänandet och sträva efter att förstå människorna och lära sig älska fram det bästa hos dem.

1.8 System

¹System ligger till grund för allt tänkande. Allt begripande går från det allmänna till det enskilda, och detta allmänna är just systemet. Systemet gör det möjligt att sätta in fakta i rätt sammanhang, är kriteriet på rätta sammanhanget.

²I vetenskapen kan en hypotes användas såsom förklaringsgrund, tills den kan ersättas av en bättre. Vetenskapliga pragmatismen fattar nämligen begreppet i sin givna definition icke såsom absolut i kunskaphänseende, absolut överensstämmande med verkligheten (enär vi icke utforskat verkligheten), utan såsom ändamålsenligt (tills vidare användbart såsom förklaring). Det är givet, att dylika av fiktioner sammanställda system förbli tillfällighetssystem.

³Filosofien har satt sig uppgiften att fastställa sanningen, kunskapen om verkligheten. Man kan därför icke, som många filosofer göra, bygga på vetenskapens system av tillfälliga hypoteser, som förändras från dag till dag. Man kan över huvud taget icke bygga en hållbar åskådning eller ett kunskapssystem på hypoteser eller på konstruktioner vari hypoteser ingå. Man förstår därav, hur omöjligt det varit och är för filosoferna att med sina fiktionssystem lösa kunskapsproblemen. Filosofernas misstag ha bestått i att de utgått från grunder, som var för sig varit obevisbara trossatser men betraktats såsom logiska.

⁴Antingen vet man eller vet man icke. I sanna filosofien finns icke något som heter möjlighet eller sannolikhet. Varje slags spekulation, antagande, gissning, förmodande är där uteslutet. Det kanske kan intressera läsarna, att detta också är planethierarkiens ståndpunkt. Den anser det bättre för människan att vara skeptiker (agnostiker, icke antimetafysiker) än troende, att lättrogenheten varit mänsklighetens förbannelse, att alla exoteriska (icke esoteriska religionen som är en och

odelbar, visdomens och kärlekens religion) religioner äro livsodugliga, för att icke säga livsfientliga. Först när de olika religionerna enas om att kärleken (inga teorier) är det enda väsentliga i all religion, vilket betyder förkunnelsen om universella broderskapet, äro de sanna, och då äro de en enda religion.

⁵Såvida människan icke skall bli offer för allsköns opåkallade profeters desorientering, är det nödvändigt att hon skaffar sig en fast kunskapsgrund att utgå ifrån. Enda möjliga grunden är definitivt fastslagna fakta sammanställda till ett logiskt hållfast tankesystem, som förklarar allt väsentligt och visar sig hållbart även i levande livet. Det är en sådan grund hylozoiken ger, enär kunskapssystemet är i överensstämmelse med verkligheten, så långt detta alls är möjligt att konstatera för individer i fjärde naturriket. Den kunskapen är en gåva till mänskligheten från planethierarkien. Det åligger envar att själv pröva dess hållfasthet och icke godtaga den i blind tro. Annars fås aldrig den visshet som är nödvändig för självtillit och självbestämmdhet.

INLEDNING: OM ESOTERIK

1.9 *Esoteriken är kunskapen om verkligheten*

¹Medvetenhetsutvecklingen, strävan efter kunskap, visade sig under medeltiden i försöken att förklara tillvaron och livets mening med hjälp av de s.k. heliga skrifterna. Det innebar ett stort framsteg, när man under 1700-talet allmänt kom till insikt om att denna väg var oframkomlig, i stället började systematiskt utforska naturen och förvärva kunskap om åtminstone fysiska världen. Återstår att upptäcka, att det icke räcker med den kunskapen, eftersom det finns en överfysisk verklighet. Då som först blir esoteriska kunskapen metodiskt och systematiskt genomarbetad och skall man finna de rätta lösningarna på dittills olösliga problem.

²Följande passus i Sinnetts förord till *De invigdes lära* kan ge en första uppfattning om vad esoteriken handlar om.

³”Den europeiska filosofien, antingen den sysslar med religion eller ren metafysik, har så länge varit van vid en känsla av osäkerhet i spekulationer, som gå över gränserna för vår fysiska erfarenhet, att absolut sanning om andliga ting knappast mer av några varsamma tänkare erkännes såsom något rimligt mål att eftersträva. Men andra tankeriktningar ha gjort sig gällande i Asien. Den hemliga läran betraktas icke blott av sina anhängare, utan även av många andra, vilka aldrig väntat sig få veta mera därom än att en sådan lära finns, såsom en gruva av tillförlitlig kunskap, ur vilken alla religiösa och filosofiska system hämtat den sanning de äga och med vilken varje religion måste överensstämman, om den skall kunna göra anspråk på att vara något slags uttryck för sanningen.”

⁴Esoteriken är ett mentalsystem av fakta och ideer från planethierarkien rörande tillvaron, livets mening och mål. Platonska idévärlden (kausalvärlden), som ytterst få ännu uppnått, ger oss kunskap om de mänskliga världarna. Högre världars klotminnen ge kunskap om även dessa. Tills individen uppnått högre rikens världar, är han emellertid hänvisad till vad budbärare från dessa högre riken förkunna.

⁵Kunskapen om överfysisk verklighet erhålles antingen genom en lärare i planethierarkien eller av individen själv sedan han blivit kausaljag eller essentialjag. Människan kan icke själv förvärva kunskapen om verkligheten, men hon kan förvärva så mycket förnuft, att hon kan taga emot kunskapen av dem i femte naturriket och inse att den är riktig. Men icke alla ha ännu förvärvat så mycket förnuft. För över hälften av mänskligheten kommer kunskapen aldrig i denna eon att kunna bli något annat än blind tro.

⁶Mänskliga spekulationer kunna aldrig vara annat än illusioner och fiktioner. Kunde man spekulera fram kunskapen, vore den icke esoterisk (oåtkomlig för människan). Ockultism eller spekulationer med esoteriska fakta är icke esoterik. Klärvoajans när icke ens upp till mentalvärlden, vad dess profeter än tro sig se.

⁷Esoteriska världs- och livsåskådningen är den enda som överensstämmer med verkligheten. Alla andra äro subjektiva konstruktioner utan verklighetshalt. Världsåskådningen är ett verk av kausaljag och livsåskådningen av essentialjag, hemmahörande i de gamla esoteriska kunskapsordnarna.

⁸Esoteriken lärdes ut i de esoteriska kunskapsordnarna allt sedan Atlantis. Det var en vetenskap, som icke kunde rätt förstås utan särskild utbildning genom olika grader under en serie inkarnationer. Esoteriken var endast för dem som nått högre emotionalstadiet: förvärvat förmågan att tåga, förstå och icke missförstå, absolut vägrade använda kunskapen om energierna (kunskapen i ”magi”) för egen del.

⁹I vår tid, sedan år 1875, har en del av denna kunskap fått bli exoterisk, den del som lärdes i de tre lägsta graderna. Den övriga delen meddelas fortfarande endast lärjungar till planethierarkien.

¹⁰Försök att sprida esoteriska kunskapen röna motstånd från flera håll. I de katolska länderna är

kyrkan motståndet. I de nordiska är det huvudsakligen vetenskapen, vilken idiotiserar folk till ren fysikalism genom att försöka reducera alla medvetenhetsföreteelser till enbart fysiologiska. Såväl medicinska som psykologiska vetenskapen bekämpa med alla medel esoterikens ideer och fakta. Men vetenskapliga upptäckter komma inom snar framtid att visa deras totala desorientering. Fysikalismen såsom världsförklaring kommer att visa sin ohållbarhet i alla avseenden.

1.10 Sökare av sanningen

¹Man kan skilja på två slags sökare: dem som instinktivt söka den förlorade kunskap de ha latent i sin undermedvetenhet och dem som i likhet med alla tiders filosofer söka ett godtagbart mentalsystem, en världsåskådning som ger dem förklaring av tillvaron, motsvarande deras möjlighet av verklighetsuppfattning. Det är till sökarna av "det förlorade mästarordet" esoteriken vänder sig. De andra sakna förutsättningar att fatta och betrakta esoteriken som ett fantasisystem.

²Sanningen eller kunskapen om verkligheten kan ingen människa finna. Den är en skänk från dem i femte naturriket. Vi kunna endast konstatera dess överensstämmelse med verkligheten, eftersom den förnuftigt förklarar tusentals eljest oförklarliga företeelser och ger en ojämförligt överlägsen livsförståelse.

³Sanning och verklighet är samma sak. Av mänsklighetens verklighetsuppfattning kan man sluta sig till dennas sanningshalt. Det mesta däri är lögn. Det som kännetecknar en blivande esoteriker är att han är tacksam även för så kallade brutala sanningar: sanningar som rasera hela hans emotionala illusionsvärld och mentala fiktionsvärld, som han dittills "levat på". Verkligheten är icke sådan som man sagt honom och han trott, utan något helt annat, utom räckhåll för filosofi och vetenskap. Dessa höra till det fysiska. När de gå därutöver, famla de i blindo. Ett kanske ännu hårdare slag för många är brutala sanningen, att historiens musa är en sagoförtäljerska och intet sanningsvittne. Även i det hänseendet får den blivande esoterikern tänka om. Han kan det därför att dessa sanningar finnas i hans undermedvetna från flydda inkarnationer. "Kunskapen är återerinring." Man förstår det man känner igen.

⁴Esoteriken öppnar helt nya aspekter för medvetenheten. Mentallivet med dess nerdimensionerade kausalideer har emellertid på många en alltför stor teoretisk verkan, så att de glömma att leva med i mänskligheten med dess problem. De glömma att leva för att i stället teoretisera, och ideerna få ersätta livet.

1.11 Lärjungar

¹Mestadels fristående men förekommande inom alla organisationer finnas individer, som (själva ovetande därom) osjälviskt tjäna planethierarkien, mänskligheten, evolutionen och enheten.

²De flesta ha en gång varit invigda i någon av planethierarkiens esoteriska kunskapsordnar. Många av dem äro (sig själva ovetande) lärjungar till planethierarkien. Det är nämligen så, att man endast i tre inkarnationer blir medveten om sitt lärjungaskap. (En gång lärjunge alltid lärjunge.) I mellanliggande inkarnationer får man med förvärvad "esoterisk instinkt" själv finna sin egentliga livsuppgift för att enligt lagen för självförverkligande förvärva erforderliga egenskaper och förmågor.

³Tredje gången man blir medveten om sitt lärjungaskap (liksom på nytt antagen till lärjunge) har man förutsättningar att förvärva full kausal medvetenhet och bli kausaljag.

⁴Lärjungaskapet har sex olika grader; den sjätte medför fullt medlemskap i hierarkien. Det beror på individen själv, hur många inkarnationer han vill använda för detta slutmål. För att kunna bli antagen fordras att man uppnått mentalstadiet och i det närmaste slutskördat sin dåliga sådd. Det finns speciella skördeinkarnationer med snabblikvidering av samlad dålig sådd. Dessa bli alltid feltolkade, särskilt av utomstående, vilka kunna bedöma allting och vilkas gissningar tas för fakta, den vanliga, dagliga dumheten.

INLEDNING: OM BEDÖMNINGSFÖRMÅGA

1.12 Undersök själv!

¹Det största, mest fundamentala logiska och psykologiska misstag nästan alla stundligen begå är att bedöma en sak utan egen undersökning. Detta misstag är grunden till mänskliga eländet.

²Ingen har logisk rätt att fälla omdömen om sådant man icke själv undersökt. Har man icke möjlighet, icke tillfälle, icke förmåga att själv undersöka, får man avstå från att fälla omdömen. Iaktogs detta, skulle en otrolig mängd illusioner, fiktioner, dogmer av alla slag snabbt avlivas, människorna befrias från över 90 procent av alla lögnerna de obesett godtagit.

³Den som skriver detta räknar det som sin verkliga förtjänst, att han själv undersökt allt varom han sökt bilda sig en uppfattning, tacksam för den filosofiska skolning som klargjorde tankenormen att icke antaga något utan tillräcklig grund. Därvid var domstolsprotokoll icke tillräckligt. Ty som varje domare vet kan domstol icke fastställa sanningen. Den har att döma efter indicier och andras vittnesmål. Alltför många felaktiga domar fällas dagligen för att man skall kunna åberopa sig på domslut. En esoteriker gör det aldrig.

⁴Sanningens helige ande fördömer alla som fälla omdömen utan egen undersökning. Ingen har rätt därtill.

⁵Den som säger, "det vet ju alla", "det är alla auktoriteter ense om", "det har vetenskapen längesedan fastställt" etc., är i varje fall ingen esoteriker, ty en sådan får icke fälla omdömen efter vad som sägs, vad som anses, vad som tros, vad som påstås, vad alla äro eniga om, vad allmänna opinionen vet etc.

⁶Världsläraren (bodhisattva, senare buddha) Gautama inskräppte hos sina lärjungar vikten av att före allt annat förvärva sunt förnuft och att icke godtaga något som direkt strider mot detta. I vår tid har 45-jaget D.K. närmare utfört Buddhas anmaning. Han påpekar tre olika inställningar i uppfattningen hos de oinvigda: att betrakta erhållna esoteriska fakta såsom intressanta och möjliga hypoteser, avvaktande bekräftelse; att godtaga dem därför att man hyser tillit till uppgiftslämnaren; att förkasta dem såsom fantastiska, okontrollerbara och meningslösa.

⁷Av dessa tre hållningar anser han den första vara den enda förnuftiga, emedan den ger sökaren mental integritet med beredvillighet att godtaga det som vid kritisk undersökning förefaller möjligt och sannolikt, samtidigt som det bevarar mot den kritiklösa lättrogenheten, som varit mänsklighetens förbannelse, och den kritiklösa auktoritetstron, som kommer lättrogenheten nära.

⁸Det system, som visat sin hållbarhet i alla avseenden, godtas och används, tills det ersätts av ett ännu bättre.

1.13 Godtag aldrig något utan tillräcklig grund!

¹Tecken på en verkligt "bildad" människa är att hon icke genast är färdig med sitt omdöme, utan väntar tills hon vet vad saken gäller och tagit reda på tillgängliga fakta. Hon har insett, att det finns så mycket som ligger över människans förmåga av bedömning. Hon vet mycket och ändå så oändligt litet. Den insikten ger den sanna ödmjukheten och omöjliggör den vanliga självförhåvelsen, som icke minst framträder hos de största auktoriteter.

²Ingenting är däremot mer betecknande för alla människor, som icke erhållit en grundlig skolning i vanliga logiska slutledningstänkandet, än att vara färdiga med ett omdöme, innan de inhämtat erforderliga fakta eller ens veta vad det är fråga om. Folk uttala sig om det mesta, som de faktiskt icke kunna veta något om, utan att ens inse, att man behöver fakta för att bedöma. För dem räcker det med något antagande gripet ur luften. Det är också därför nästan alla deras uttalanden äro felaktiga, när de ska redogöra för något utanför stundens egna erfarenheter.

³När ska de ha inhämtat den enklaste, mest fundamentala förnuftsprincipen: att aldrig godtaga något utan tillräcklig grund? Auktoritetstro är ingen tillräcklig grund. Allmänna opinionens

uppfattning, tidningsuppgifter, andras påståenden äro ingen tillräcklig grund. Typiskt för dogmatikern är att han vägrar befatta sig med oliktankandes argument. Han vet vad som är rätt och att övriga ha fel.

⁴På den, som undersökt denna spontana tendens hos alla i alla åldrar, i alla slags grupper (politiska, sociala, ekonomiska, teologiska, filosofiska, vetenskapliga etc.), verkar det hela idiotiskt. Att tro sig veta är just det idiotiska.

⁵Få människor ha lärt sig skilja på vad de förstå och endast tro sig förstå, lärt sig inse vad de kunna och icke kunna förstå i allmänt livshänseende. Det förutsätter vägran att godtaga något man icke fullt och helt begriper. Med den inställningen skulle man icke ha godtagit gängse betraktelsesätt och åskådningar. Att befria sig ifrån dem efteråt är icke fullt så lätt.

⁶Denna obotliga sjuka, att tro sig veta, begripa och förstå, tro på egna infall och hugskott, förekommer även hos ockultisterna, varför det mesta de förkunna bör tagas med en god portion skepsis. Det är så oändligt mycket som återstår att få vetskap om, så oändligt litet vi veta, så många fakta vi ännu behöva för att kunna fälla riktiga omdömen om något alls, så snart det gäller något annat än att ordagrant citera vad vi fått veta. Egna ord bli oftast missvisande ifråga om sådant som kräver exakt formulering.

⁷Till den allmänna omdömeslösheten hör att människorna, sedan de fått lära sig hur de ska tänka, anse att de själva ha upptäckt hur de ska tänka och tycka sig mycket intelligenta och märkvärdiga. Men de flesta människor tänka icke själva utan säga efter vad de i något avseende uppfattat. Någon gång citera de en auktoritet, men varifrån de fått sitt medvetenhetsinnehåll i övrigt fråga de icke efter. Att de fått det i hemmet, i skolan, i dagspressen etc., ha de glömt. Med läskunnighetens utbredning ökas förmågan hos dem på emotionala mellannivåerna att draga egna slutsatser. Men det betyder ingalunda, vilket dessa alltid tro, att de kunna "tänka rätt", i överensstämmelse med verkligheten och livsföreteelserna. Därpå beror det medvetenhetskaos vår tid ger otaliga exempel på. Alla som kunna skriva, tro sig ha någonting att lära andra, aningslösa om egen illusivitet och fiktivitet. De veta ej, att kunskap om de mänskliga världarnas innehåll få vi endast från kausalvärlden och om livet i övrigt från essentialvärlden. Det är individer från dessa världar, som antingen själva i fysisk inkarnation meddela kunskapen eller inspirera mottagliga sinnen att uppfånga ideerna. Lärjungen till planethierarkien får lära sig metoden för självförvärv av ideerna, en förmåga som annars långsamt förvärvas under många inkarnationer.

⁸Människorna tyckas ha en outrotlig tendens att placera individen på en viss nivå, klistra en etikett på honom (sådan är den), bedöma en annan efter egen mall. De inse ej, att detta är omöjligt och alltid vittnar om antingen över- eller underskattning, i regel det senare, eftersom verklig uppskattning försvåras av känslan att man icke är vad man ville vara.

⁹Typiskt för mänskliga livsokunnighetens förmåtenhet är det övernormala intellektets tilltro till egen omdömesförmåga, särskilt konstaterbar hos de så kallade stora filosoferna (Kant, Hegel med flera). Förmodligen lär det dröja, innan de förvärvat sokratiska insikten, att det människan kan veta är som en droppe i havet. Vi veta för litet (ha för få fakta) för att kunna rätt bedöma överfysiska företeelser.

1.14 Dogmatism

¹Femtioåringen ler åt den uppfattning han som femtonåring hade, om han nu ens kommer ihåg den. Artonhundralets människor logo åt sjuttonhundralets uppfattning. Vi på nittonhundralet le åt dem på artonhundralet. Men hur många draga slutsatser av faktum, att alla i alla tider och i alla åldrar äro lika tvärsäkra på att just deras uppfattning är den enda riktiga? Hur många lära därav att vara mindre tvärsäkra i sina uppfattningar? När ska vi lära oss att våra uppfattningar förbli tillfälliga?

²Typiskt för det dogmatiska tänkandets inskränkthet är behandlingen av alla banbrytare. Typiskt är att Blavatsky fortfarande utskrikes såsom sin tids största bedragerska, liksom hon i sina

föregående inkarnationer såsom Paracelsus och Cagliostro rönne samma öde. Det fanns inga slags skändligheter man drog sig för, när det gällde att släpa henne i smutsen.

³Hade Cagliostro varit en sådan ökad skojare, skulle Richelieu icke inbjudit honom till den galamiddag han gav för Gustaf III i Paris; kanske den enda sanna berättelsen om Cagliostro.

⁴Typiskt är att samma individ i sina inkarnationer såsom Rosencreutz, Francis Bacon och Saint Germain betraktades och fortfarande anses såsom notorisk bedragare. Man kunde länge fortsätta uppräknningen av dessa martyrer, ifall de vore mer allmänt historiskt kända. Så esoterikerna ska icke göra sig några illusioner om erkännande för egen del. Tvärtom riskera de bli betraktade som omdömeslösa fantaster. Den som är före sin tid får skylla sig själv, om han visar det. Ännu så länge är martyriet vägröjarens lott. Frimurarna ha varit klokare. De högakts, ty de ha fått lära sig att tåga, så att deras läror icke ha blivit utsatta för kritik av mängden allmänna opinionens omdömeslösa auktoriteter med deras knappologi.

1.15 Auktoritetstro

¹Auktoritetstro finns ej hos esoterikern. Tvärtom uppmanas han av alla instanser i planethierarkien att icke godtaga något som han icke själv insett vara riktigt. Att vi alla måste arbeta med hypoteser, antaganden tills vidare, alltid måste räkna med möjlighet, även där vi icke finna skäl för sannolikhet, är något så självklart, att den saken aldrig borde behöva diskuteras.

²Det har ingen som helst betydelse vem som sagt eller skrivit något. Antingen är det rätt eller är det fel. Det blir vars och ens egen sak att avgöra. Inom esoteriken finns ingen auktoritet, icke ens någon gudomlig auktoritet. Det är på eget ansvar man godtar eller förkastar.

³Känslan kan icke få vara bestämmande i frågor hörande till världsåskådningen. Känslan hör till livsåskådningen, och hela världshistorien är ett enda stort bevis på dess otillförlitlighet såsom sanningskriterium. Det är hög tid att kritiska förnuftet, sådant det än är beskaffat, får bli högsta instans. "Envar är herre över sin vishet" men också endast för sig själv och aldrig för andra. Vi måste utvecklas till självständigt tänkande människor och sluta med att vara eftersägare, tro därför att andra trott och påstått sig veta.

⁴Varje verk måste försvara sitt berättigande genom sitt innehåll. Ett esoteriskt verk kan göra anspråk på att utgöra ett led i forskningen, såvida det överlever sunna förnuftets kritik, innehåller något nytt och väsentligt, är i överensstämmelse med det definitivt godtagna. Varje åberopande på auktoriteter är förfelat.

⁵Icke heller har det någon som helst betydelse vem som först sagt något. Huvudsaken är att det är riktigt. Ingen esoteriker gör anspråk på att vara "först". Ingen är först, ty det finns i kausalvärlden.

⁶Nu har esoteriken utformats så, att den som är mogen för den insikten icke behöver, såsom hittills varit fallet, blint lita på den såsom auktoritet. Esoterikern godtar icke längre lösryckta påståenden utan vill själv konstatera att fakta insatts i sina rätta sammanhang, logiskt övertyga sig om att "det stämmer". Det måste vara definitivt slut på godtagande utan begripande och förståelse. Esoteriken får icke bli en trossak. Det man icke förstår gör man därför klokt i att betvivla eller "lämna därhän".

⁷Det var kanske icke så märkvärdigt, att de första framträdande lärjungarna till planethierarkien – Blavatsky, Besant, Leadbeater med flera – gävo upphov till en fullkomlighetsdyrkan av lärarna, trots dessas protester, något som ofantligt skadat esoterikens sak. Även om lärarna verka överväldigande med sina för oss ofattbara förmågor, borde insikten om, att ett 43-jag har 42 stadier kvar till kosmisk allvetenhet och allmakt, motverkat dogmen om absolut ofelbarhet.

⁸Beträffande kunskapen om verkligheten inom solsystemets sju atomvärldar råder endast en uppfattning inom planethierarkien. Men därav följer ingalunda en ofelbar eller enhetlig mening om vilka åtgärder från planethierarkiens sida, som i varje mänskligt fall kunna visa sig fördelaktigast. De individer, som utgöra vår mänsklighet, befinna sig på alla de olika utveck-

lingsstadierna, och frihetslagen och självlagen ha okränkbar giltighet. Att beräkna, hur mänskligheten skall reagera, blir för dem i planethierarkien en fråga om sannolikhet, varom alltså olika åsikter äro möjliga.

INLEDNING: OM ESOTERIKENS HISTORIA

1.16 Esoteriken före år 1875

¹Med vetenskapliga forskningens hjälp ha vi möjlighet att inom vissa gränser besvara frågan “hur?”. Men människan saknar förutsättning att besvara frågorna “vad?” och “varför?”. I dessa fall är hon beroende av femte naturrikets kunskap om verkligheten. Denna kunskap har meddelats i de esoteriska kunskapsordnarna. Dessa ha under snart femtio tusen år funnits hos alla folk, vilka uppnått en sådan nivå, att individer på kulturstadiet kunnat inkarnera i dem. Efter år 1875 har denna kunskap undan för undan i allt större utsträckning fått offentliggöras.

²Kunskapsordnarna hade sju grader. De flesta invigda nådde icke över de två lägsta graderna i första inkarnationen och icke över tredje graden i följande inkarnationer. En orsak till de invigdas svårigheter var det hämmande inflytandet från härskande illusioner och fiktioner, som inympats i barndomen och krävde ett avsevärt arbete av individen att senare i livet frigöra sig ifrån. Det var ett rensningsarbete individen själv måste utföra, innan han kunde på nytt invigas och passera graderna.

³Den symboliska framställningen av kunskapen i esoteriska kunskapsordnarnas två lägsta grader motsvarade ungefär vad som lärdes i de grekiska mysterierna (mindre och större). Så långt var läroinnehållet i stort sett lika för alla ordnar och egentligen icke hemligt.

⁴Först i tredje graden blev kunskapen verkligt hemlig. Där började den framställning av läran som var särskilt anpassad till den allmänna livsuppfattning som kännetecknade den för individen härskande i ras, nation, kultur (tidsföreteelse), olika i olika ordnar och med olika symboler.

⁵För inträde i ordnarna krävdes uppnått mystikerstadium (högre emotionala, 48:3). Detta var förutsättningen för att uppfatta och tillgodogöra sig en kunskap, som låg långt över allmänna nivån. Fundamentala axiomet för alla grader var allt livs enhet (“universellt broderskap”). Det var också därifrån alla ideer utgingo, som kunde uppfattas och verka förädlande. I högre grader delgavs kunskapen om existensen av högre världar och om tillvaron som en gigantisk utvecklingsprocess, även om själva begreppet utveckling icke hade en sådan vetenskaplig utformning som i Pytagoras’ hylozoik. Det skulle dröja över 2500 år, innan allmän förståelse fanns, förberedd genom analogien med biologiska utvecklingen, en idé som ursinnigt bekämpades av alla härskande ideologier och endast efter mycken strid kunde “slå igenom”. Historien, som skulle ge oss kunskap om det förflutna, har alltför lätt att bortse från idéhistorien och ideernas fruktansvärda kamp för berättigande. Men den historien är viktigare än allt vad krig och annat djävulskap heter, som glorifierats i historiens heliga tempel.

⁶De esoteriska kunskapsordnarna voro ingalunda okända för den stora allmänheten. Hemligt var endast vad som lärdes i dem. Först i och med kristendomens uppträdande och den bestialiska förföljelse mot alla oliktankande som därav blev följden måste ordnarnas själva existens hemlighållas. Man var inom Vatikanen och jesuitorden övertygad om att sådana ordnar funnos och spanade ständigt efter minsta tecken på dylikt kätteri, beredd att oblidkeligt förfölja och förinta.

⁷Beteckningen “de gamle” skyddade de invigda, vilket var nödvändigt på grund av kyrkans kättarförföljelser, som kostat c:a 50 miljoner människor livet.

⁸Egendomligt är att de lärde kunna påstå, att de veta allting om vad de gamle lärde, när de veta, att hundratusentals handskrifter i Alexandrias bibliotek förstördes och att de kristna fanatikerna under 300- och 400-talen systematiskt förstörde alla gamla handskrifter de kommo över såsom varande djävulens bländverk. De lärde veta så gott som ingenting om vad de gamle visste. Mycket få handskrifter från tiden före år 400 blevo kvar, och endast det lilla som grävdes ner eller hamnade utanför fanatikernas maktområde blev räddat.

⁹T. Burckhardts bok *Introduction aux doctrines ésotériques de l’Islam* redogör för sufismens

esoteriska grund. Därvid framgår, att denna grund är hämtad från all esoteriks gemensamma källa, att den blivit i många avseenden missvisande, att författaren tydligen är obevandrad i övriga esoteriska litteraturen och alltså icke upptäckt, varifrån sufierna erhållit sin esoterik. Detsamma kan i stort sett sägas om dem som behandlat yogafilosofien. De ana tydligen icke, att ursprungsmaterialet en gång i tiden erhållits från planethierarkien och därefter genomgått många metamorfoser.

¹⁰Rosenkreuzarorden tillkom år 1375 under katolska kyrkans herravälde och förföljelsemani. I denna orden visste ingen om övriga medlemmars existens, ingenting om högre grader; endast initiatorn var bekant under täcknamn. Därpå berodde att exempelvis Goethe, som var invigd, icke kunde ana, att Cagliostro tillhörde orden och i den uppnått högsta graden såsom direkt lärjunge till Saint Germain (båda tillhörande planethierarkien).

¹¹Andra hemliga ordnar tillkommo under 1700-talet på Saint Germain's initiativ för att möjliggöra "fritt tänkande" undan kyrkans tanketyranni. Dessa exoteriska ordnar förfelade samtliga sin uppgift.

¹²De esoteriskt okunniga leta fåfängt efter de ursprungliga påverkningarna, dem som kommit från de i esoteriska ordnarna invigda. Särskilt markant blir detta ifråga om kristendomens förädlande inflytande. Dyligt inflytande gör sig gällande först under 1700-talet, tiden för de stora humanisternas inflytande, invigda i rosenkreuzarorden. Till dess var det mest barbariet som behärskade kyrkan, och dess representanter voro sällan mottagliga för ädlare påverkan.

¹³Frimurarnas lära, som i själva verket tillhör sjunde departementet, är en förvanskning av den ursprungliga esoteriska framställningen. En reform är nödvändig och kommer också inom närmaste århundradena.

1.17 Efter år 1875: teosofi

¹För att kunna rätt uppskatta teosofien måste man ha klart för sig, vilket enormt pionjärbete den utfört. Vad som förefanns, när Blavatsky av planethierarkien anförtroddes med uppgiften att göra esoteriska kunskapen tillgänglig för västerländskt tänkande, var dels de symboliska skrifter som utarbetats i de olika esoteriska kunskapsordnarna, dels den förvrängda framställning av kunskapen som fanns i yogalitteraturen. Därtill kom att Blavatsky aldrig erhållit någon som helst utbildning och att den skolundervisning i hemmet hon erhöll av engelska och franska guvernanter på 1830-talet var av enklaste slag.

²Blavatsky var ett kausaljag, ehuru hon först sent återfick sin fulla kapacitet. Begränsningen (enligt skördelagen) berodde på fel hon begått som Cagliostro. Det vill till att vara ett kausaljag för att med de förutsättningar som gällde fullgöra den övermänskliga uppgift som förelagts henne. I betraktande av svårigheterna måste resultatet sägas vara häpnadsväckande. Att hennes sätt att framställa läran icke kan sägas motsvara våra dagars krav på metodiskt och systematiskt tänkande, är givet. Men hon hade esoteriska fakta och ideer fullt klara. I den mån hon fick meddela sådana fakta, delgav hon dem också, om än på planlöst sätt.

³Det blev Sinnetts, Besants och Leadbeaters uppgift att ordna dessa fakta och ideer till ett begripligt system. Detta arbete förutsatte högsta mentala kapacitet och medfödd förståelse för esoterisk kunskap. Även detta måste betecknas som ett pionjärbete av svåraste slag. Med hänsyn härtill får det sammanlagda resultatet sägas utgöra en övermänsklig prestation, så mycket mer som såväl Besant som Leadbeater i stor utsträckning voro hänvisade till egen självständig forskning i och för fyllande av de luckor i systemet som förefunnos och utan några vetenskapliga förutsättningar härför. Att därvid misstag förekommo, får sägas vara oundvikligt.

⁴Kausaltänkandet är icke något systemtänkande i filosofisk eller vetenskaplig mening utan närmast ett seende av efterfrågade objektiva verkligheter. Ju högre medvetenhetsslag individen såsom andrajag förvärvat, desto mer motbjudande är honom detta steg för steg långsamt framskridande slutledningstänkande. Det blir mentaltänkandets sak att sätta detta seende i system

i och för begreppsmässigt uppfattande. Detta förutsätter utom systematiseringsförmåga även pedagogisk formuleringskicklighet, något som i hög grad utmärkte pionjärerna Besant och Leadbeater, vilket givit oss en solid grund för erforderlig överbyggnad.

⁵Teosofien är i stort sett endast Blavatsky, Besant och Leadbeater; främst Blavatsky, emedan hon mera var amanuens till 45-jaget D.K. än självständig författare. Såväl Besant som Leadbeater arbetade i huvudsak självständigt, visserligen under senare år såsom kausaljag men icke alltid medvetna om var gränsen gick för egna kapaciteten. D.K. har i sina skrifter rättat en hel del av deras utsagor. Framför allt ifråga om lärjungaskapet hör nästan allt de sagt till aspiranternas liv och gäller ej för antagna lärjungar. I varje fall är det förfelat att göra några dogmer av vad de sagt. Det klokaste är att betrakta det såsom "arbetshypoteser". Det finns för övrigt ingenting av dogmväsen i esoteriken, eftersom allting endast är tills vidare och snart ersätts av exaktare framställningar. Därtill kommer att verkligheten i de tre lägsta atomvärldarna (47–49, människans världar) är något helt annat än högre slag av verklighet, vadan förstajaget icke kan förstå dessa högre slag. Den som insett detta, förstår också varför Alice A. Bailey, som fick vara amanuens åt D.K. under 30 år, kunde säga, att hon i nästa inkarnation gladeligen skulle avstå från allt hon fått veta, om esoteriken då bleve utökad med nytt vetande och på grund därav annorlunda framställd. Esoteriken ger oss en vision av tillvaron, värdefull icke minst därför att den befriar oss från alla okunnighetens filosofiska fantasier. Men den är ingenting att spekulera med.

⁶Såväl Besant som Leadbeater voro starkt påverkade av yogiska betraktelsesätt (inhämtade hos indier i Adyar), varför deras framställningar av esoteriken icke alltid motsvara exakt beskrivning av företeelserna. Något som försvårade klarheten i framställningen var tendensen att icke hålla isär företeelserna för sig och dessas tillkomst.

⁷Förklaringen till de många felaktiga uppgifterna i teosofiska litteraturen är, att lärjungarna till planethierarkien gåvo ut verk på verk samtidigt som de undervisades och fingo göra sina egna erfarenheter. Metoden är ohållbar, ty man kan icke felfritt skriva om det man studerar och alltså icke behärskar. Det har blivit felaktigheter, som undan för undan måst rättas, och alltför bristfälliga kunskapssystem minska tilltron till de auktoriteter som varit alltför säkra på att ha riktig verklighetsuppfattning. Undan för undan ha systemen måst omarbetas. Dylikt har skadat teosofiens sak inför vetenskapsmän och filosofer, som haft större anspråk på sakbehandlingen och avskräckts av den stundom infantila behandlingen av kunskapsstoffet. Det bör emellertid framhållas, att de teosofiska systemen med sina brister äro ojämförligt överlägsna alla de system som konstruerats av dem som icke varit lärjungar till planethierarkien.

⁸Teosofiska samfundet grundades år 1875 av lärjungar till planethierarkien men visade sig icke kunna motsvara de förhoppningar som några i hierarkien gjort sig. Redan år 1882 förutsåg man dess misslyckande, vilket klargjordes genom dess sprängning år 1895. Det har numera ingen förbindelse med planethierarkien.

⁹Det var djupt beklagligt, att teosofiska samfundet icke insåg, att splittringen av samfundet år 1895 automatiskt avskar förbindelsen med planethierarkien. Att vissa lärjungar, som även voro teosofier, fortfarande stodo i förbindelse med sina lärare, förväxlades med att också samfundet gjorde det.

¹⁰Betecknande för lärjungaskapet är att ingenting sådant, som lärjungen själv måste lära sig att förstå, någonsin påpekats av läraren. Varken Besant eller Leadbeater insågo, att samfundet var definitivt avkopplat. Huruvida en gång i framtiden anslutning blir möjlig (vilket förefaller högst osannolikt) beror på, om teosoferna lärt sig, att varje slags splittring (trots olika åsikter), varje utslag av intolerans, allt skvaller om och kritik av medlemmarna, omöjliggör förbindelse. Så litet ha teosoferna förstått. Det är mycket som alla slags ockultister och så kallade esoteriker ha att lära, innan de bli så omdömesgilla som de tro sig vara. Det räcker icke med teoretiskt vetande. Vi ha fått kunskapen för att förverkliga enheten. Men hur många bry sig om den saken?

¹¹Ända sedan rosenkreuzarorden tillkom år 1375 har det funnits oäkta rosenkreuzarordnar. De

svarta krafterna ha alltid hållit jämna steg med de vita och alltid lyckats förvillla alla i planethierarkiens ordnar icke invigda. Det kommer att så förbli.

¹²Splittringen av teosofiska samfundet i olika sekter är också bevis på hur de svarta förstå att förvillla dem som trodde sig vara på "den säkra sidan".

¹³Vad man än må tycka om teosofien i dess utformning av Blavatsky, Sinnett, Besant och Leadbeater (alla i kontakt med planethierarkien), utgör den kulmen i mänsklighetens dittillsvarande kunskapsutveckling. Att underskatta teosofiens betydelse i det hänseendet, vittnar om verklig livsokunnighet. Att erkänna teosofiens betydelse är endast en enkel gärd av rättvisa. Man kan säga, att teosofien utgjorde planethierarkiens första framträdande inför offentligheten. Att detta ignorerats av ockultister, är beviset på dessas ovederhäftighet. De ha samtliga bestulit teosofien och ha den att tacka för den smula kunskap de ha. Vad de därutöver bjuda på är idel desorienterande fantastier. Ingen av dem har varit i kontakt med planethierarkien.

¹⁴Den kritik teosofien utsatts för av allsköns ockultister vittnar endast om deras totala inkompetens.

¹⁵Det är lärorikt att studera Sinnetts båda böcker *Den dolda världen* och *De invigdes lära*, ty alla redovisade invändningar mot nya förkunnelsen möta alltjämt idag efter snart hundra år. Det är samma inbitna dogmatism och förstokelse. Alla de experiment han beskriver bortförklaras med samma infantila argument. Människorna äro sig lika, samma slags eftersägning utan förmåga att pröva och bedöma. Det veta ju alla att teosofi etc. är humbug. Det behöver man icke besvära sig med att undersöka. Så tro och säga alla.

1.18 Alice A. Bailey och D.K.

¹D.K. måste för sina arbeten använda en förmedlare eller uttolkare, Alice A. Bailey (A.A.B), och även om hon var framstående (enligt D.K. enastående), så blev resultatet icke felfritt, som det aldrig kan bli med människan. Detta behöver framhållas, eftersom sanningens fiender säkert komma att göra mesta möjliga därav för att misskreditera verket. Det bör då sägas, att felet äro betydelselösa i det stora hela och aldrig gälla något väsentligt. Förekommande uppenbara motsägelser torde vara tecken på att uttolkaren icke alltid tolkat rätt. Särskilt ifråga om siffror och årtal synas svårigheter ha förelegat.

²Vad som avsevärt minskat värdet av D.K.:s arbeten, särskilt beträffande världsåskådningen, är att uttolkaren saknade lämplig terminologi, varför hon genomgående använde de bedrövliga, ofta missvisande termer Blavatsky tillverkade och teosoferna traditionsenligt bevarade.

³Alice A. Bailey hade i teosofiska kolonien Krotona i Kalifornien kommit i kontakt med teosofer, som skröto med att ha blivit "invigda" av Leadbeater, något som alla teosofer borde veta är orimligt. Det är endast Christos–Maitreya, som är initiator och kan upptaga någon i planethierarkien. Snart nog kom hon i skarp motsättning till dessa invigda, även dem som blivit "invigda" i esoteric section. Striden efterlämnade tydligen en aversion mot Leadbeater, som ju i själva verket var oskyldig till galenskapen. Denna aversion gjorde att hon aldrig rätt kunde uppskatta Leadbeater utan nedsatte hans verk och insats. Detta är så mycket mer beklagligt som Leadbeater var den förnämste esoteriske pedagogen med särskild förmåga att klarlägga de fundamentala principerna och utforma ett lättfattligt system. Han hade också femte departementet i sitt kausalhölje. Hans kapacitet har också särskilt erkänts av D.K.

⁴Hennes man, Foster Bailey, skrev om henne: "Vi äro alla mycket mänskliga, och hon var mycket mänsklig, hon också." Här skall det inte bli någon helgondyrkan inte, är tydligen hans mening. Helgon finnas bara i kristna kyrkorna. Esoterikernas emotionala s.k. helgonstadium betecknar endast avslutningen av emotionala utvecklingen. Ja, vi ha alla en lång väg kvar att vandra, och särskilt de som tro sig färdiga.

⁵Det finns stor risk för att Arcane School, grundad av Alice A. Bailey i New York (med många förgreningar), skall urarta i bokstavsträldom under de skrifter D.K. dikterat för sin sekreterare

A.A.B. Likväl har D.K. själv varnat för att betrakta dessa diktamina såsom allmänna anvisningar. De ha sin begränsning på grund av de många oklarheterna i den terminologi A.A.B. hade till sitt förfogande vid återgivandet av D.K.:s ideer.

INLEDNING: OM ATT STUDERA ESOTERIK

1.19 Att läsa esoterisk litteratur

¹Konsten att läsa hör ihop med förmågan att meditera, tänka själv. De flesta läsare ha icke förvärvat den konsten och den förmågan. Korrespondensen med läsare av DVS och KOV har övertygande visat, att de flesta icke kunna läsa. De se icke vad där står och kunna efteråt icke redogöra för vad de läst. De se bara det som de känna igen eller det som tilltalar dem eller överensstämmer med deras begrepp. Det andra ha de icke sett, och därför lära de ingenting. De flesta glömma vad de läst, många så snart de lagt ifrån sig boken, många inom kort tid.

²Pedagogerna tyckas vara mer intresserade av tekniska sätt att läsa och läsa fort. Men det är totalt förfelat ifråga om esoterisk litteratur. Där måste man meditera över vad man läser, "läsa mellan raderna". Laurencys arbeten bestå av aforismer sammanfogade till kapitel. Varje mening har en mening och är av betydelse för efterföljande och förståelse av det hela. Nästan varje ord kan ha sin särskilda uppgift i totala sammanhanget. Det finns således mycket mer i det sagda än läsarna i regel upptäcka. De flesta läsa för fort, vana vid en litteratur, som aldrig kräver eftertanke. De som läsa Laurency på det sättet, som de läsa en roman, kunna lika gärna lämna honom oläst.

³För att ha verklig nytta av esoteriska kunskapen måste man bearbeta den, tills man bemästrar den. Det gör man icke genom att endast läsa innantill. Man måste kunna kombinera samhöriga fakta, vitt spridda genom volymerna i olika sammanhang, så att allt blir ett levande helt. Annars blir det mesta misstolkat.

⁴Den, som läser med ett redan godtaget exoteriskt tankesystem, måste äga speciella förutsättningar att tillgodogöra sig den esoteriska kunskapen med dess nya beteckningar på förut obekanta verkligheter.

⁵För dem, som i föregående inkarnationer varit invigda (en ringa del av mänskligheten), är innehållet omedelbart självklart. För de andra är det alltså "esoteriskt" (oåtkomligt).

1.20 Råd åt esoterikstuderande

¹Det måste kraftigt betonas, att allt vad spekulering heter endast kan leda till missförstånd, ofta ohjälpliga sådana. Den hermetiska satsen, "såsom åvan så nedan, såsom nedan så åvan", alltså principen om genomgående analogi, är visserligen riktig i stort, men vi kunna aldrig avgöra dess giltighet i individuella fallet. De, som icke kunna nöja sig med ett omsorgsfullt registreringsarbete utan måste spekulera, böra hålla sig till de otaliga spekulationsidiologierna i teologi, filosofi, yoga och allsköns ockultism. Människan saknar förutsättningar att själv lösa de esoteriska kunskapsproblemen. Det kunna endast de i femte naturriket, och då ofta med hjälp från dem i ännu högre riken.

²Så snart vi spekulera, tro oss kunna draga slutsatser på grund av överväldigande sannolikhet, misstaga vi oss. Det är fel, som även kausaljag begått vid bedömning av förhållanden i andra- och tredjejagens världar. Den moderna lärjungen har (vis av dylika misstag i förgångna tider) lärt sig att aldrig spekulera, aldrig antaga, aldrig tro. Han kan visserligen roa sig med att analysera hypoteser, men dessa förbli alltid ovissa, för att icke säga felaktiga hypoteser, aldrig förmodanden. Oändligt mycket synes oss möjligt, som saknar grund i verkligheten, men som teologer, filosofer och vetenskapsmän äro färdiga att godtaga, när det framföres med litterärt bländande eftertryck.

1.21 Nybörjarens misstag

¹Det var en mycket vis åtgärd av Pytagoras att förbjuda lärjungarna att under de två första studieåren ens ställa frågor. Erfarenheten bekräftar, att många alltför intelligent bli för fort färdiga med en så radikalt omvälvande åskådning, som innebär utträde ur skenets värld och

inträde i verklighetens.

²Ett mycket vanligt misstag är att genast försöka inpassa esoteriska fakta och ideer i gängse betraktelsesätt, härskande världs- och livsåskådningar. Med kunskapen om verkligheten ha dessa emellertid ingenting gemensamt, utan de äro så förfelade, att de göra uppfattningen av verkligheten till enbart sken. Det finns en enda riktig uppfattning, och den saknar mänskligheten. Som det nu är, har var och en sin uppfattning, vilken alltså måste vara mer eller mindre felaktig, mindre ju närmare den är den enda riktiga och för alla oemotsägligt giltiga.

³I stället gäller det för neofyten att tänka om från början med fullständigt nya förutsättningar och därvid avkoppla allt han förut lärt. Annars blir resultatet ännu ett förfelat ockult system att läggas till de många redan existerande.

⁴Det fordras mångåriga studier av esoterik för att uppnå erforderlig kunskapsnivå, grunden för fortsatta studier och ökad uppfattningsförmåga. Det tar även många år, innan allt det nya, som sjunkit ned i det undermedvetna, kunnat bearbetas och vibrationerna från de esoteriska verklighetsbegreppen kunnat påverka övermedvetenheten i och för kontakt med platonska idévärlden, utan vilken kontakt det på sin höjd kan bli begripande men icke verklig förståelse. De många misslyckade ockulta sekterna äro lika många dyrköpta erfarenheter och bevis på den saken. De ha förvillat miljoner.

1.22 Gör ej propaganda för esoterik!

¹Esoteriken är icke för den stora massan ("allmänheten"), ingenting för den som hämtar sitt vetande ur dags- och veckopress. Det är fullständigt förfelat att göra propaganda för en kunskap, som förblir ofattbar för dem som under de senaste femtio tusen åren icke varit invigda i någon esoterisk kunskapsorden. Kunskap är återerinring. Vetande kan vara vad som helst, teologi, filosofi, vetenskap, ockultism etc. Men verklig förståelse för de mänskliga världarna, kausalvärlden inräknad, kan finnas endast hos förut invigda. Den som, så snart den får höra talas om återfödelse och lagen för sådd och skörd, icke omedelbart inser dessas giltighet, bör icke befatta sig med esoteriken. Den är ingen trossak, intet föremål för spekulation. Den är ett system av fakta vi fått från våra äldre bröder i femte naturriket. Esoteriken hävdar bestämt, att ingen individ i fjärde naturriket kan konstatera dessa fakta. Sedan må andra säga vad som helst. Människan har möjlighet att övertyga sig om systemets tillförlitlighet, eftersom det på enklaste möjliga sätt förklarar tillvaron och tusentals eljest oförklarliga företeelser. Systemet, sedan det väl bemästrats, ger dessutom möjlighet att förutsäga mycket av framtida skeende.

1.23 Kunskap medför ansvar

¹Mänskligheten har ännu icke uppnått sin myndighetsålder utan är fortfarande till mycket stor del oansvarig. Visserligen finns kunskapen tillgänglig, men den har blivit förvrängd, och de som teoretiskt undersökt den ha sällan tillämpat den. Insikten om ansvar vinner man först på högre emotionalstadiet. Många prata om lagen för sådd och skörd men veta icke vad de så och ana knappt vad ansvar innebär. Man skall icke räkna med att esoteriska kunskapen, även om den blir teoretiskt godtagen, får lika stor effekt på civilisationsstadiet som på högre stadier. De flesta bli nöjda med att få världsgåtan löst och leva tanklöst vidare, som om allting utan vidare ordnade sig. "Det ordnar sig alltid, om man tar det som det kommer," är bekymmerslöshetens devis. Att underlåtenhet är fatalt misstag, inse de ej. Mänskligheten har icke fått kunskapen för att icke tillämpa den.

²Kunskap medför ansvar. Ansvaret utkrävs i följande inkarnationer. Ingenting fås till skänks, ty allt måste betalas. Det individen fått är ett pund att förvalta och lämna i arv åt andra. Det pris man får betala för att bli vis är arbetet därpå och för andra. Dessa sanningar kunna icke nog klart inskräpas.

INLEDNING: OM HYLOZOIKENS VÄRLDSÅSKÅDNING

1.24 Kosmos

¹Odifferentierade urmaterien är obegränsade rummet. I denna urmateria alstrar dess allsmåktiga urkraft, dynamis, "kraftpunkter", objektiveringar av dynamis. Dessa kraftpunkter äro de s.k. uratomerna. Urmaterien innehåller outtömliga förrådet av uratomer. Ett annat namn för uratomer är monader.

²Uratomerna förefalla vara tomrum i urmaterien. Hur ofantligt små dessa tomrum äro, framgår bäst av att fysiska atomen innehåller miljarder uratomer. Detta kunna högsta kosmiska jag konstatera. Vidare kunna de konstatera, att uratomerna (monaderna) från början ha rotationsrörelse och sakna medvetenhet men att medvetenheten måste vara potentiell, emedan den kan "väckas till liv". Uratomer utgör minsta möjliga del av urmaterien och minsta möjliga fasta punkt för en individuell medvetenhet.

³Det är i kosmos uratomernas potentiella egenskaper aktualiseras. Vår kosmos är ett klot i urmaterien. I urmaterien finns obegränsat antal dylika klot. Kosmos är sammansatt av uratomer, som äro kosmos' enda innehåll. Kosmos bygges genom att uratomerna bilda en kontinuerlig serie allt mer sammansatta atomslag, allt grövre partiklar. Samma process kan beskrivas så, att uratomernas tomrum sammansättas till allt större tomrum i urmaterien.

⁴Genom tillförseln av uratomer sväller kosmiska klotet, tills erforderliga omfånget nåtts. Att kosmos synes vara ett tomrum, en bubbla i urmaterien, beror just på att dess enda innehåll är uratomer. Kosmos är så packad med uratomer, att det icke finns plats för ytterligare en uratom. Om så icke vore, skulle det kosmiska klotet pressas samman av urmateriens oerhörda tryck.

⁵Kosmos består av en serie om 49 varandra genomträngande materievärldar. Dessa världar kallas "atomvärldar", enär varje värld är sammansatt av sitt eget atomslag. Världarna kallas högre och lägre. Osammansatta uratomerna utgöra högsta världen (värld 1). Varje lägre världs atomslag är sammansatt av fler uratomer än närmast högre världs eller, annorlunda uttryckt, har större uratomtäthet än dennas. Fysiska världen är lägsta med grövsta materien. Högre världar finnas i alla lägre. I den fysiska världen förekommer alltså hela serien atomvärldar. De 49 atomvärldarna utgöra i rumshänseende en enda värld, fysiska världen, om man så vill.

⁶Världarna utbyggas uppifrån högsta världen. Uratomerna involveras till allt grövre slag av atomer med varje lägre värld. Alla hithörande involveringsprocesser kallas med en gemensam beteckning för "involutionen".

⁷Beroende på olika uratomtäthet har varje värld sitt eget slag av "rum" (dimension), "tid" (fortvaro, duration), atommateria och av denna sammansatta aggregat, rörelse (kraft, energi, vibration, "vilja") och medvetenhet. "Bortom rum och tid" är alltså urmaterien.

⁸Rums- och tidsuppfattningen är således totalt olika i de olika världarna och får allt mindre betydelse med varje högre värld. Tidsbegreppet försvinner med ökad förnimmelse av "evigt nu". Med varje högre dimension förefalla världarna att allt mer krympa samman, tills i 49:e dimensionen (värld 1) hela kosmos är som en enda punkt, med vilken monaden-uratomer kan identifiera sig.

⁹Av redogörelsen för materiens sammansättning framgår, att alla högre atomslag ingå i lägre materielag. Det betyder ifråga om medvetenhetsaspekten, att alla högre slag av medvetenhet potentiellt ingå i alla lägre slag. Vad som skiljer de 49 atomslagen från varandra är antalet uratomer i varje atom, vilket antal ökas med varje lägre atomslag.

¹⁰Alla de möjligheter till egenskaper och förmågor, som aktualiseras i de kosmiska manifestationsprocesserna, ligga potentiellt i själva urmaterien. Frågan, huruvida samma egenskaper utvecklas i alla de otaliga kosmos i urmaterien, kan ej besvaras. Därom kunna vi ingenting veta, eftersom varje kosmos är en från alla andra isolerad företeelse. Vår kosmos är en

fulländad organisation.

1.25 Tillvarons tre aspekter

¹I kunskapsteoretiskt hänseende är allting först och främst vad det synes vara men därjämte alltid något helt annat och ofantligt mycket mera.

²Tillvarons treenighet utgöres av tre likvärdiga aspekter: materia, rörelse och medvetenhet. Ingen av dessa tre kan finnas till utan de andra två. All materia är i rörelse.

³All materia har medvetenhet. Varje molekylar- och atomslag har sitt säregna slag av medvetenhet. Medvetenheten är antingen potentiell (icke väckt) eller aktualiserad (väckt). Aktualiserad medvetenhet är passiv (inaktiv) eller aktiv.

⁴Grunden till alltings urenhet är materien, som är en, urmaterien; medvetenheten, som är en, kosmiska totalmedvetenheten; kraften, som är en, dynamis, urmateriens dynamiska energi. Dessa tre äro utan sammanblandning eller förvandling ouplösligt och oskiljaktigt förenade.

⁵Det finns endast en materia: urmaterien.

⁶Det finns endast en kraft: dynamis.

⁷Det finns endast en medvetenhet: kosmiska totalmedvetenheten.

⁸Allting är en enhet.

⁹De tre omedelbart givna förklara sig själva genom sina sätt att vara och kunna icke ytterligare förklaras, endast konstateras av alla.

¹⁰Ett skenbart outrotligt betraktelsesätt är, att vi icke veta, vad de tre verklighetsaspekterna "egentligen" äro. Det veta vi visst. De yttra sig på 49 olika sätt i de 49 atomvärldarna och äro lika reella i alla. Naturligtvis kan en människa icke veta, hur de yttra sig i de övermänskliga världarna. Men vi veta, hur de yttra sig i de tre lägsta atomvärldarna (47–49), mänskliga världarna, och vi måste i vår ställning till aspekterna utgå därifrån. Annars hamna vi i förnuftskaos, vilket filosofien klargör för oss.

¹¹Materieaspekten och energiaspekten äro de två ursprungliga, hemmahörande i urmanifestationens urmateria och dynamis. Medvetenhetsaspekten är en manifestationsprodukt. Dynamis frambringar i urmaterien uratomer, vilka i manifestationsmaterien (kosmos) förvärva medvetenhet och såsom evolutionens slutprodukt kosmisk allvetenhet med förmåga att använda dynamis inom manifestationsmaterien (kosmisk allmakt). Exaktare torde det icke kunna definieras för mentalmedvetenheten.

¹²Ljus är materia och ljud är energi (rörelse), två esoteriska fundamentalfakta. Eftersom ljus är materia, kan det attraheras av föremål och avvika från annars räta linjen. Så enkelt förklaras det einsteinska fenomenet.

¹³Materia, energi och medvetenhet äro tre oskiljaktiga aspekter av samma verklighet och föreligga i otal grader. När man talar om materia, framhäver man materieaspekten, och när man talar om energi, betonar man rörelseaspekten. Men allting är en enhet av alla tre aspekterna. Det finns intet annat. Ljus (materia) och ljud (energi) förefalla vara olika företeelser, emedan de uppfattas på olika sätt. Lägsta grad av medvetenhet (i mineralriket) ligger utanför mänsklig uppfattning, varför språket saknar beteckning härför. Men all materia har medvetenhet, ehuru i otaliga grader eller, om man så vill, av otal slag.

¹⁴Materien är alltid underlaget för medvetenheten och nödvändig såsom medel för dynamis. Därmed är materiens betydelse angiven, men också dess underordning under de båda andra verklighetsaspekterna. Västerländska synen på tillvaron utgår från materieaspekten. Det är väl oundvikligt och förstaeligt, att materien därvid överskattats. Ty den är, till skillnad från medvetenheten, objektivet uppfattbar och har därför blivit naturforskningens material. Men materien är oduglig såsom ensam grund för förklaring av tillvaron. De två andra aspekternas betydelse blir allt större för den som vill förvärva en tillfredsställande världs- och livsåskådning.

¹⁵Materien är bäraren av medvetenheten. När medvetenheten utvecklats så, att den kan

förnuftigt tjänstgöra, är det medvetenheten och icke materien, som skall "bestämma". Medvetenheten kan tillägna sig livsenergierna och därmed behärska materien. Detta är magi. Femte naturrikets individer visa, att detta är möjligt och hur det är möjligt. Men därför fordras, att individen vet vad han gör och är medveten om sitt ansvar för allt och alla. Materieaspektens makt är upphävd, när individen blivit kausaljag och kan rätt tillämpa Lagen. Då är det medvetenhetsaspekten, som tar makten. Det är medvetenheten, som från början utvecklar hjärnan; icke hjärnan, som utvecklar medvetenheten. Hjärnan är ett instrument och tjänstgör som mottagare och sändare.

¹⁶Studiet av materieaspekten hör till världsåskådningen, studiet av medvetenhetsaspekten hör till livsåskådningen och studiet av rörelseaspekten hör till både världs- och livsåskådningen.

¹⁷Västerlänningarna utgå i sin världsåskådning från tillvarons materieaspekt, den omedelbart objektivt givna, och från vetenskaperna fysik, kemi, geologi, astronomi och biologi. Den, som vill på enklaste sätt väcka förståelse för esoteriken, utgår därför från tillvarons materieformer och betraktar de två andra aspekterna, rörelseaspekten och medvetenhetsaspekten, i samband med - materieaspekten. Därmed får också esoteriken den vetenskapliga prägel som västerlänningar sakna i de system som utgå från medvetenhetsaspekten.

1.26 Manifestationen

¹Vad som sedan gammalt kallats "skapelsen" är icke en enda skapelseakt utan en fortgående process, som i esoteriken kallas "den stora manifestationsprocessen".

²Hela kosmos utgör en enda sammanhängande manifestationsprocess, i vilken alla monader deltaga med sina medvetenhetsyttringar, omedvetet eller medvetet, ofrivilligt eller frivilligt. Ju högre värld och rike monaden uppnått, ju högre slag av medvetenhet den förvärvat, desto större är monadens insats i manifestationsprocessen.

³Hela kosmos är i medvetenhetshänseende en gigantisk utvecklingsprocess, i vilken varje monad förvärvat allt större delaktighet i kosmiska totalmedvetenheten, tills den nått målet: kosmisk allvetenhet och allmakt.

⁴Den stora manifestationsprocessen är indelad i involverings- och evolveringsprocessen, involutionsprocessen och evolutionsprocessen. "Involvering" kallas monadernas sammansättning till atomer av olika slag och atomernas sammansättning till molekyler av olika slag. Evolvering är motsvarande upplösningsprocess.

⁵Efter införseln i kosmos från kaos genomgå monaderna de otaliga involveringarna i atomiska cirkulationsströmmen (grundorsaken till materieformernas utveckling och bestånd samt själva rörelsen) under tusentals eoner. Därefter genomgå monaderna involutionsprocessen för att slutligen i mineralriket påbörja sin evolutionsprocess.

⁶Kollektivmedvetenheten förvärva monaderna i involutionsprocessen och individuella jagmedvetenheten i allt högre världar i evolutionsprocessen.

⁷Involutionsprocessen innebär för monaderna att de automatiskt förvärva passiv medvetenhet. Evolutionsprocessen innebär för monaderna att de själva aktivera sin medvetenhet.

⁸Involutionen börjar med urmanifestationen (icke involverade monaderna) såsom atomvärld 1 och räknas i 48 allt lägre världar av allt mer sammansatta atomer. Fysiska världen är värld 49, lägsta världen.

⁹Evolutionen börjar i fysiska världen och indelas i naturriken med mineralriket såsom lägsta eller första rike och sjätte kosmiska riket såsom högsta eller tolfte rike. De sex lägre naturrikena finns inom solsystemen och förekomma inom de sju lägsta atomslagen (43–49). De sex högre naturrikena finns i kosmos utanför solsystemen, kallas därför "kosmiska rikena" och omfatta: sjunde naturriket atomvärldarna 36–42, åttonde riket världarna 29–35, nionde riket 22–28, tionde 15–21, elfte 8–14 och tolfte naturriket atomvärldarna 1–7. Från och med femte naturriket kallas evolutionen även "expansionen".

¹⁰Man ser, hur det matematiska beteckningssättet ofantligt förenklar beskrivningen av kosmos med dess världar och riken och ger oöverträfflig exakthet.

¹¹ 1–49	kosmiska atomvärldar
43–49	solsystemens atomvärldar
46–49	planeternas atomvärldar

¹²Ju högre värld, desto större insikt i och överblick över de snart sagt otaliga slags manifestationsprocesser som ingår i de fyra fundamentala (involverings-evolverings-, involutions-, evolutions- och expansionsprocesserna). I de fyra lägsta naturrikena förekomma också de kontinuerliga involverings- och evolveringsprocesserna (“återfödelsen”). I involverings-, evolverings- och involutionsprocesserna dominerar materieaspekten, i evolutionsprocessen medvetenhetsaspekten och i expansionsprocessen rörelse-, energi- eller viljeaspekten.

1.27 Manifestationsmaterien

¹I kosmiska involveringsprocessen involveras uratomerna (atomslag 1) successivt till 48 allt mer sammansatta atomslag (atomslag 2–49). I efterföljande involverings- och evolveringsprocesser fås fyra olika slag av manifestationsmateria: primär-, sekundär-, tertiär- och kvartärmateria.

²Primärmateriens atomer ha rotationsrörelse och potentiell, ännu icke aktualiserad medvetenhet. Denna rotationsrörelse möjliggör uratomernas sammansättning till atomer och molekyler av allt lägre slag.

³Sekundär- och tertiärmaterien ha rotativ cyklisk spiralarörelse och aktualiserad (väckt) medvetenhet. Hos sekundärmaterien (involutions- eller elementalmaterien) är denna medvetenhet endast passiv, det vill säga: lätt aktiverad av utifrån kommande vibrationer men oförmögen till självaktivitet. Hos tertiärmaterien (triadmaterien) finns begynnande självaktiv medvetenhet, begynnande egen vilja.

⁴Sekundärmateriens och tertiärmateriens cykliska spiralarörelse gör att atomer och molekyler kunna sammanhållas i materieaggregat, bilda materieformer.

⁵Kvartärmaterien är äntligen färdig för den slutliga evolutions- och expansionsprocessen, som förutsätter förmåga av självaktivitet, förmåga att själv förvärva allt högre slag av medvetenhet.

⁶Kvartär- eller evolutionsmonaderna tillhöriga mänskliga parallelelutionen involveras under fjärde involveringsprocessen i en kedja av tre triader.

⁷De båda materiesammansättningarna, primär- och sekundärmaterien, som bilda alla de 49 atomvärldarna, forma underlaget för evolutions- och expansionsprocesserna, evolutionsmonadernas expansion. Alla dessa processer ta tusentals eoner i anspråk. Även planethierarkiens medlemmar, som sysselsätta sig med beräkning av dessa tidrymder, baxna inför deras väldighet.

1.28 Solsystemet

¹Solsystemen formas av de sju lägsta kosmiska atomvärldarna (43–49) och planeterna av de fyra lägsta (46–49). Alla högre atomvärldar genomtränga alla lägre världar.

²I solsystem och planeter utgöra atomslagen 43–49 ursprungsmaterial till 42 molekyllarslag (aggregationstillstånd), 6 i varje atomvärld. De siffror, som sätts efter atomslagets siffror, beteckna molekyllarslag.

³Kosmos är de 49 atomvärldarna. Solsystemet är de 42 molekyllarslagen.

⁴I alla solsystemets världar finnas involveringsmateria (primärmateria), involutionsmateria (sekundär- och tertiärmateria) och evolutionsmateria (evolutionsmonader i permanenta atomer och triader).

⁵Varje värld representerar en av sju olika huvudslag av energier. Dessa sju äro ytterligare differentierade i de olika molekylarslagen i världarna 43–49. Ännu ha vi icke fått veta något om de 42 allt högre kosmiska världarnas energier, som alltid på något sätt göra sig gällande i solsystemets sju atomvärldar. Dessa energier måste undan för undan bemästras, allteftersom individen förvärvar allt högre medvetenhetsslag och därigenom blir allt effektivare medarbetare i allt fler slags manifestationsprocesser.

⁶Vårt solsystem är ett system av andra graden, en återfödelse av ett tidigare system av första graden.

⁷Den teosofiska framställningen utgjorde mestadels beskrivning av vårt solsystems tillkomst och dess funktioner. Den skildrade i själva verket en återfödelse av ett förutvarande system. Men för förståelse av ett dylikt andra gradens system fordras även beskrivning av ett system av första graden, emedan de individer, som utvecklas i vårt system, ha genomgått processerna i första systemet.

⁸En dylik beskrivning visar i detalj, hur mänskliga världarna (47–49) formats och hur monaderna utvecklats genom de fyra lägsta naturrikerna. Den ger förståelse för hur frö- och äggbildningen uppkommit, som i vårt system möjliggjort växternas och djurens organiska växt ur dessa frön och ägg. Den förklarar allt som redan automatiserats och mycket av det ändamålsenliga i naturen, något filosoferna fåfängt grubblat över. “Var den första hönan höna eller var hon ägg?” I detta solsystem var hon redan ägg. I fröet ligger växtens möjlighet. Det tog ett solsystem att “tillverka” frön, tillverka celler med alla deras gromöjligheter, så att processen kunde bli automatisk.

1.29 Involutionen

¹Frånsett primärmaterien har all materia medvetenhet. Sekundärmateriens atomer ha endast passiv medvetenhet, vilken de förvärva i involutionsprocessen. Passiv medvetenhet aktiveras av utifrån kommande vibrationer, vilka utgöras av aktiv materia (atomer, molekyler) med aktiv medvetenhet och energi, påverkande lägre materielag. Ifall detta lägre materielag uteslutande består av primärmateria (rotationsmateria utan passiv medvetenhet), fås endast materie- och energieffekt. Består det av sekundärmateria (involutionsmateria, robotmateria med passiv medvetenhet), fås såväl materie- som medvetenhets- och energieffekt.

²Involutionsmonaderna leva ett “oändligt”, subjektivt salighetsliv men sakna förmåga att skilja mellan yttre och inre, sakna förmåga av självaktivitet, sakna förmåga av egen jagmedvetenhet.

³Det är i sekundärmaterien alla slags materieförmer uppstå och i tertiärmaterien robotar av otalet slag. Samtliga evolutionsriken ha aktiv medvetenhet, samtliga frambringa levande materieförmer. Ty även svagaste medvetenhetsyttring har sin effekt i elementalmaterien.

⁴Ju oftare atomerna genomgått involutionsprocesser av otal slag, desto lättare kunna de tjänstgöra som perfekta robotar under påverkan av aktiv medvetenhet, antaga vilken gestalt som helst och agera såsom självständiga väsen. Elementalerna äro givetvis oansvariga för sina gärningar; ansvaret faller på de evolutionsväsen som format dem. Man skiljer mellan fysisk-eteriska, emotionala och mentala elementaler. Många kalla de mentala för “tankeförmer”. Deras livslängd är beroende av intensiteten hos den kraft som formade dem. De flestas livslängd är någon minut (normalmänniskans produkt); men de finnas som bestått i miljoner år.

⁵Det finns mycket i involutionsmateriens passiva medvetenhet som vi icke veta något om eller kunna förstå utan erforderliga fakta från planethierarkien, fakta som ännu icke fått bli offentliga. Så mycket kan emellertid sägas, att i denna medvetenhet ligger förklaringen till den mekaniskt och automatiskt verkande lagen för sådd och skörd och denna lags ofelbarhet.

1.30 Evolutionen

¹Involutionen innebär monadernas involvering till lägsta värld i solsystemet, evolutionen deras återvändande till högsta värld i kosmos. De förvärva därvid i lägsta världen full aktiv självmedvetenhet och senare allvetenhet och allmakt i allt högre världar. Evolutionen består alltså i en serie allt högre naturriken, allt högre utvecklingsstadier. Varje monad befinner sig någonstans på denna väldiga utvecklingskala. Var den befinner sig, beror på dess ålder: tidpunkten för dess införande i kosmos från urmaterien och dess övergång från lägre till högre naturrike.

²Evolutionen indelas i fem naturriken och sju gudomsriken. Planetvärldarna innehålla naturrikena, solsystemvärldarna (43–49) lägsta gudomsriket och kosmiska världarna (1–42) övriga sex.

³Evolutionen inom solsystemet består för uratomen–jaget i att förvärva medvetenhet i alla materielag från mineralriket till manifestalriket. Evolutionen i egentlig mening avslutar jaget, när det lämnar människoriket och ingår i essentialriket. Därefter vidtar expansionen, som är evolutionens fortsättning i de övermänniskliga rikena. Där skall jaget förvärva delaktighet i allt högre rikens kollektivmedvetenhet, identifiera sin jagmedvetenhet med atommedvetenhet av allt högre slag. Detta sker enligt lagen för självförverkligande genom metodisk och systematisk medvetenhetsaktivitet och förmåga att tillgodogöra sig kosmiska energien samt dynamis' allt större energi i allt högre atomslag. Medvetenheten förvärvas genom deltagande i manifestationsprocesser av otal slag, genom att fylla en funktion, vara ett redskap för jagen i högre riken, genom "tjänande av livet".

⁴Mänskligheten, som hittills utforskat c:a en miljondel av verkligheten, har i fysiska världen möjlighet utforska c:a en procent av hela tillvaron. Monaden i femte naturriket kan vara medveten om c:a 10 procent, såsom gudomlighet i lägsta eller första gudomsriket c:a 14, i andra gudomsriket 28, i tredje 42, i fjärde 56, i femte 70, i sjätte 85 och i högsta eller sjunde gudomsriket 100 procent. All kunskap om tillvaron är auktoritativ genom hela serien monader i allt högre världar, tills individen genom egen upplevelse kan skaffa sig erforderlig förstahandskunskap.

⁵Innan monaden uppnått högsta gudomsriket, gör den skillnad mellan gud immanent och gud transcendent. Immanenta gudomligheten är alltid medveten om sin enhet med allt liv. Det övermedvetna tillhör transcendent gudomligheten.

⁶När monaden genomgått manifestationsprocessens involution och evolution, förvärvat och avlagt hölje i värld efter värld samt slutligen i högsta kosmiska världen frigjort sig från involveringen i materien, blir den medveten om sig själv såsom monad. Till dess identifierar den sig med något av de höljen som den förvärvat och aktiverat.

⁷När tillräckligt många monader lyckats arbeta sig upp från lägsta naturriket till högsta gudomsriket, kan detta kollektivväsen utträda ur sitt kosmiska klot för att i urmaterien begynna utbygga ett eget kosmiskt klot med uratomer hämtade från urmateriens outtömliga förråd.

1.31 Monaden och dess höljen

¹Kosmos utgöres av monader (uratomer) och höljen av monader. Det är dessa höljen, som möjliggöra monadernas medvetenhetsutveckling.

²Allt liv har form från atom, molekyl, aggregat till planet, solsystem och kosmiska världar. Dessa former äro underkastade förvandlingens lag, förändras ständigt, upplöses och återformas. - Monaderna (uratomerna) bilda en (från det fysiska räknat) stigande serie allt högre livsformer, varvid de lägre ingå i och utgöra höljen för de högre. Hela kosmos utgör en serie allt mer förfinade livsformer, tjänande att steg för steg skänka monadmedvetenheten det "organ" den behöver för sin fortsatta utveckling.

³Monaderna äro de enda oförstörbara i universum. Det finns ingen "död", endast nya former för monadmedvetenheten. När formen fyllt sin tillfälliga uppgift för monadens

medvetenhetsutveckling, upplöses den.

⁴Monadens olika slag av höljen motsvara olika slag av medvetenhet (och energi).

⁵Ju högre slag av materia, som ingår i materieformen, desto högre slag av medvetenhet och effektivare slag av energi äro möjliga i denna.

⁶Ju högre slag av materia och däremot svarande slag av medvetenhet, desto högre slag av materiehölje för monaden.

⁷Det är en genomgående princip i evolutionen, att monaden måste lära sig behärska alla sina höljen med deras materier och energier, så att de tjänstgöra såsom fulländat automatiserade - robotar. Därmed har individen självförvärvat de egenskaper och förmågor som äro möjliga i dessa materieslag.

⁸Monaderna automatiserar sina höljen genom att undan för undan utbyta molekyler av lägre slag mot sådana av högre slag, så att höljet slutligen innehåller enbart atomer. Allt detta sker genom en automatisk medvetenhetsprocess på allt högre utvecklingsnivåer. Ju högre molekylerslag som finnas i höljena, desto mer behärskar monaden dessa höljen med motsvarande medvetenhet och energi.

⁹Evolutionens monaders materiehöljen bestå av involutionsmateria, robotmateria.

¹⁰Människan formar med sina fysiska, emotionala och mentala medvetenhetsyttringar i emotionala och mentala materier levande väsen i dessa världar, väsen laddade med den materieenergi som formade dem. Dessa robotar utsända vibrationer, som fylla emotionala och mentala världarna, och de utgöra lika många sändarstationer.

1.32 Medvetenheten

¹Medvetenheten är en. Hela kosmos utgör en enda totalmedvetenhet. I denna har varje monad del, sedan dess potentiella medvetenhet väckts till liv i involutionsprocessen. Därefter kan monaden aldrig förlora denna delaktighet, även om den, när manifestationsaktiviteten upphört, kan bli för kortare eller längre tid omedveten ("sovande"). Men så snart livsaktiviteten ånyo börjar, är vakenheten omedelbar.

²All medvetenhet är uratommedvetenhet, uratomernas potentiella universal-medvetenhet, aktualiserad i involutionsprocessen.

³Det eviga livet" är kosmiska totalmedvetenheten, levande genom dynamis' verkande i varje uratom. Den är förutsättningen för medvetenheten och den kraft som gör tillvaron till en gigantisk evolution, om än under enorma tidrymder.

⁴Universalmedvetenheten är liksom en sammanfattning av alla monaders medvetenhet, liksom oceanen är en enhet av alla vattendroppar. All medvetenhet är således till sin natur både kollektiv och individuell, ehuru normalindividen ej kan fatta detta med sina oerhört begränsade resurser.

⁵Kollektiva medvetenheten är den primära. Individuella jagmedvetenheten måste individen själv förvärva i evolutions- och expansionsprocessen alltifrån mineralriket, vilket är möjligt tack vare delaktigheten i kollektivmedvetenheten.

⁶Den individuella medvetenheten utgör strängt taget en koncentration och samtidigt en begränsning av kollektivmedvetenheten. Den är emellertid nödvändig för förvärv av förmåga av självinitierad medvetenhetsaktivitet, utan vilken individen vore mekanisk robot. Isolerade individualmedvetenheten har sina vanskligheter, varom människors handlande dagligen vittnar. Detta onda är oundgängligt och lyckligtvis övergående, ity att kapaciteten ställes i livets tjänst, när enhetsviljan förvärvats.

⁷Medvetenheten är till sin natur subjektiv men också omedelbart och oförmedlat objektiv: bestämd av materiella verkligheten.

⁸Den kosmiska totalmedvetenheten yttrar sig på olika sätt i de olika atomslagen och de olika molekylerslagen, beroende på dessas olika uratomtäthet.

⁹Verklighetsuppfattningen är olika i de olika världarna, beroende på olika materietäthet, varav

följer olika dimension, duration, materiesammansättning, rörelse och medvetenhet.

¹⁰Det finns lika många olika slag av medvetenhet som det finns materieslag. Varje värld har sin egen totalmedvetenhet liksom varje monadhölje har sin. Varje högre värld uppvisar gentemot varje lägre en enorm stegring, intensivt såväl som extensivt, i energi- och medvetenhetshänseende. I varje värld har monadmedvetenheten helt olika uppfattning av verkligheten. Det var detta, som ursprungligen menades med att all verklighetsuppfattning var maya eller "illusion", emedan det icke finns en för alla allestädes giltig gemensam förrän i högsta kosmiska världen.

¹¹I kosmiska totalmedvetenheten finns intet förflutet vare sig i kosmos eller i de 49 kosmiska atomvärldarna. Motsvarande gäller för de 49 olika slagen av atommedvetenhet, som bevara minnet av allt skeende inom sin kosmiska värld.

¹²Kosmiska "urminnet" är det minne "urjagen" (högsta kosmiska jagen) äga allt sedan dessa uratomers medvetenhet en gång aktualiserades. Kosmiska "urminnet" är gemensamt för alla, som förvärvat högsta slag av kosmisk atommedvetenhet. Liksom egna jagmedvetenheten själv måste förvärva alla högre slag av medvetenhet, så bli dessa högre medvetenhetsslags "minnen" tillgängliga först, när de högre medvetenhetsslagen förvärvats.

¹³Alla höljesmedvetenheter äro samtidigt minnen av vad höljena upplevat. Detta gäller även planetens höljen, de olika världarna i planeten. Allt skeende inom dessa höljen med deras innehåll av atomer och dessas upplevelser har registrerats. Och planetens högsta hölje innehåller minnet av allt skeende i planetens samt-liga lägre världar alltsedan dess tillkomst. Solsystemets högsta hölje innehåller minnet av allt skeende inom solsystemets sju atomvärldar.

¹⁴Även upplösta solsystems skeenden finnas bevarade i kosmiska världsminnen. Allt skeende inom kosmos finns i högsta kosmiska världsmindet. När kosmos upplöses, finns dess minne bevarat i de uratomer som uppnått högsta världen och därmed minnet i kosmiska totalmedvetenheten.

¹⁵Varje värld, varje planet, solsystem etc. har alltså sin egen kollektivmedvetenhet och utgör ett enhetligt kollektivväsen med en monad som högsta dominant. Ju högre rike monaden uppnått, desto större är dess delaktighet i kosmiska totalmedvetenheten. När monaden förvärvat planetarisk medvetenhet, är den ett planetväsen. När den slutligen aktualiserat sin potentiella universalmedvetenhet, har den blivit en individuell enhet i kosmiska allvetenheten och allmakten. Till dess har den varit mest utvecklade monaden i det allt större materieaggregat som den kunnat betrakta som sitt eget hölje. I varje värld ikläder den sig ett hölje av denna världs materia, vilket hölje blir av allt större omfattning.

¹⁶Monaderna är oförstörbar individualmedvetenhet, som, från början potentiell (omedveten), i lägsta världens lägsta naturrike (fysiska mineralriket) väckes till aktiv medvetenhet och efter hand förvärvar medvetenhet i allt högre världar. Först grövsta materien erbjuder tillräckligt motstånd för att subjektiva monadmedvetenheten skall kunna lära sig skilja på motsättningen mellan inre (subjektiv) och yttre (objektiv) verklighet samt förvärva aktiv medvetenhet såsom förutsättning för självmedvetenhet i alla slag av verkligheter. Därefter kan monaden genom självaktivitet förvärva erforderliga egenskaper och förmågor i allt högre naturriken i allt högre världar.

¹⁷Medvetenhet i lägre materieslag och värld medför icke medvetenhet i eller om högre värld, vilken alltså förefaller obefintlig. Allt för monaden högre tillhör dess övermedvetna. Monadens hela förflutna tillhör dess undermedvetna, i nya inkarnationer indirekt åtkomligt endast såsom återerinring i samband med upplevelser av likartade slag.

¹⁸Evolutionen betyder för monaden icke endast själv tillägnelse av allt högre slag av medvetenhet utan även frigörelse från identifikationen med lägre slag, som alltid förefalla att vara de enda vissa och säkra, emedan de dittills enda upplevda och kända.

¹⁹Liksom högre materia genomtränger lägre, så uppfattar högre medvetenhet alla lägre slag.

1.33 Jaget

¹Jaget är uratomens, monadens medvetenhet. All annan medvetenhet är höljenas.

²Med termen "monad" avses individens materieaspekt, med "jaget" individens medvetenhetsaspekt.

³Jaget är jagmedvetenheten, alltid identifierad med något av sina höljen eller, efter essentialiseringen, med en kollektivmedvetenhet. När monaden i högsta världen frigjort sig från involveringen i materien, upphör därmed identifieringen med något hölje.

⁴Jaget kan icke uppfatta medvetenheten i högre materia än det självt aktiverat. Lägre medvetenhet kan icke uppfatta högre; högre innehåller även lägre.

⁵Jagets förståelse av verkligheten är beroende av medvetenheten i monadens höljen och denna medvetenhets aktivitetsförmåga. Detta är ett axiom.

⁶Något verkligt bevis på jaget såsom monad kunna vi ej få. Vi ha fått veta, att jaget "psykologiskt sett" är själva uppmärksamheten och att uppmärksamheten är tecknet på monadens närvaro i något av sina höljen. När vi uppleva våra känslor, är jaget i emotionalhöljet, och när vi "tänka" rent mentalt, är jaget i mentalhöljet eller riktigare uttryckt: monaden i triaden har sin uppmärksamhet riktad mot det som sker i emotional- eller mentalhöljet. Vi aktivera medvetenheten i höljen och i dessas olika molekylarslag genom att rikta vår uppmärksamhet ("leva i") allt högre slag av medvetenhet. Rikta vi vår uppmärksamhet mot lägre slag, så "leva vi" i detta lägre och förstärka denna lägre medvetenhets makt att draga uppmärksamheten till sig.

⁷I Laurencys skrifter ha för alla individer från högsta kosmiska 1-jaget till 46-jaget, kausaljaget, mentaljaget, emotionaljaget, fysikaljaget använts beteckningen "jag".

⁸Med tanke på internationell nomenklatur torde det vara lämpligt att i stället för ordet "jag" använda "monad", sålunda: fysikalmonad, emotionalmonad, mentalmonad, kausalmonad etc.

1.34 Rörelseaspekten

¹I rörelseaspekten skiljer man mellan dynamis, materieenergi och vilja. Dynamis är urmateriens outtömliga, dynamiska energi, all rörelses upphov, universums allenergi, all krafts källa; evigt verkande, omedveten. Dynamis är en blind kraft, vars allmakt visar sig däri, att den förmår frambringa uratomer i urmateriens absoluta täthet och homogenitet och ge dessa uratomer förmåga av rotation.

²Det är på grund av "den kosmiska rörelsen" alla högre materielag (atomslag, molekylarslag) äro energi i förhållande till alla lägre materielag. Den kosmiska rörelsen utgöres av strömmar av primära uratomer, som cirkulera genom atomer av alla slag från högsta till lägsta och från lägsta till högsta. Dessa uratomströmmar utgå från högsta kosmiska världen och ha dynamis såsom drivkraft.

³Vilja är aktiva medvetenhetens förmåga att få dynamis att verka genom sig. Ju högre slag av medvetenhet, desto större effektivitet.

⁴Energien är själva förutsättningen för allt slags aktivitet. Energien hos de högre atomslagen formar de lägre atomslagen, möjliggör materiesammansättningen och är orsaken till materieformernas bestånd och kontinuerliga förändring. All utveckling beror på ändamålsenligt tillgodogörande av tillvarons energier. Feldirigerade energier äro orsaken till alla slags misslyckanden, alla slags sjukdomar. Om dessa energier veta vi mycket litet, och detsamma gäller förmågan att bruka dem på rätta sättet.

⁵Esoteriken ger oss kunskap om de fundamentala energierna med sin lära om de 49 atomslagen med dessas energiaspekt. Hittills har man lagt alldeles för stor vikt vid materien och medvetenheten, icke uppmärksammat att såväl materien som medvetenheten också har en energiaspekt. Esoteriken hävdar, att kunskapen om energierna är den väsentliga och att utan den insikten all kunskap är ofruktbar. Kunskapen om tillvarons energiaspekt är den viktigaste och mest försummade.

⁶Astrologien är baserad på ett mycket enkelt faktum: att alla kroppar (materieklot etc.) utstråla energi, mottagen från kosmiska atomcirkulationen. Det sker ett konstant utbyte av energier mellan solsystemen. Varje solsystem står i relation till vissa andra, och cykliska energimottagandet avser att underlätta pågående manifestationsprocessen, berörande samtliga atomer och materieaggregat (alltså även människornas materiehöljen) inom solsystemet. Att även medvetenhetsaspekten därvid berörs, inse de som insett tillvarons treenighet, vilket bland annat innebär, att varje planet bildar en kollektivmedvetenhet och är ett "väsen".

1.35 Tiden

¹Det har spekulerats i det oändliga om tiden. Tiden är objektiv såsom mätare av rörelsen, alla slags skeenden och manifestationsprocesser. Fysisk tid bestäms av jordens rotation i dess förhållande till omgivande stjärn världen och dess omlopp runt solen. Vårt dygn är ett rotationsvarv, och vårt år är ett solvarv.

²Många ha menat, att tiden är subjektiv. Den åsikten är en typisk spekulationsprodukt, som har sin grund i förväxling av objektiva tiden och subjektiva tidsuppfattningen. Tidsuppfattningen är, liksom all uppfattning, objektiv, när den är objektivt bestämd av yttre, materiell verklighet. Detta är för människan möjligt endast i fysiska världen, enär denna är den enda värld i vilken hon har objektiv medvetenhet. I emotional- och mentalvärlden saknar normalindividens varje möjlighet till objektiv tidsuppfattning, varje möjlighet att mäta rörelse och förändring, vilket faktum missuppfattats därefter, att i dessa världar tiden skulle sakna objektiv existens. Även i fysiska världen kan man undgå att märka tidens flykt, om man har uppmärksamheten på annat än det fysiska. "Amicitia horam vincit", vänskapen övervinner tiden, sade de gamla romarna. I ett glatt lag märker man icke tidens flykt. Och kvalens natt är en "evighet". Det finns i våra erfarenheter något, som gör att vi förstå uttrycket "förtätad evighet".

³Att individerna i allt högre världar äro allt mindre beroende av tid och rum, betyder ej, att tid och rum sakna objektiv existens. Planeter, solsystem, galaxer äro bevis på att rummet med alla dess högre världar existerar, och manifestationsprocesserna äro bevis på tidens existens.

⁴Tidsbegreppet hör till rörelseaspekten och saknas i medvetenhetsaspekten. För medvetenheten finns ingen tid utan är allt ett evigt nu. Det är rörelsen, som ger föreställningen om förflutet, nutida och framtida. I medvetenhetsaspekten mötas förflutet och framtida i nuet. Även detta hör till esoterikens fundamentalbegrepp, givetvis ofattbara för människans nedärvda förnuft.

⁵Tiden saknar dimension. Einsteins rum-tid som fjärde dimensionen är en fantasikonstruktion utan motsvarighet i verkligheten.

⁶Rytmen i tillvaron eller periodicitetens lag gäller för alla tre verklighetsaspekterna. Den uppvisar otal olika längder från bråkdelen av en sekund till solsystemperioder (eoner) om mer än fyra miljarder år. Periodicitetens lag har alltför litet beaktats i västerlandet men förklarar många olika slags företeelser. Rytmen är en lag, som bland andra medicinska vetenskapen har all anledning att noga studera, ty den är av största betydelse för hygien, icke minst den emotionala och mentala.

1.36 Livets mening och mål

¹Livets mening är monadernas medvetenhetsutveckling i allt högre naturrikens allt högre materielslags medvetenhet. Livets mål är alla monaders allvetenhet och allmakt i hela kosmos.

²Monaderna utvecklas genom att lära av egna erfarenheter och skörda vad den i föregående inkarnationer sått. Allt gott och ont, som möter individen, är hans eget verk. Ingenting kan hända honom, som han ej förtjänat. Orättvisa i något som helst avseende är absolut utesluten. Talet därom är ett livsokunnighetens och avundens talesätt.

³Utvecklingen hos monader med repellerande grundtendens kan taga fel riktning, vilket visar sig redan i växtrikets parasitliv och djurrikets rovliv. I lägre riken motarbetar monaderna

utvecklingen och ställa till oreda, allt på eget ansvar. Omedvetet, och i ännu högre grad medvetet, intrång på monadens omistliga, okränkbara, gudomliga frihet, begränsad av allt levandes lika rätt, resulterar i kamp för tillvaron och livets grymhet.

⁴Det är icke livets fel, att individen på lägre utvecklingsstadier i sin nästan totala livsokunnighet begår misstag om, snart sagt, alla natur- och livslagar.

⁵Enligt esoterikens fundamentalaxiom finnas lagar i allt och är allt uttryck för lag. Den, som har kunskap om alla lagar i alla världar, är allvetande. Allmakt såväl som frihet är möjlig endast genom absolut felfri tillämpning av samtliga lagar.

⁶Allting är gudomligt, ty allting har formats av högsta väsen för att möjliggöra monadernas förvärv av allt högre slag av medvetenhet. Monaderna äro potentiellt gudomliga och ska en gång bli aktuellt gudomliga. Garantien härför är deras oförlorbara delaktighet i den kosmiska totalmedvetenheten. Ingen kan slutgiltigt gå förlorad. Alla ska förr eller senare nå livets slutmål.

⁷Fullt medveten om sin potentiella gudomlighet blir individen först, när han ingått i enheten, i essentialvärldens gemensamhetsmedvetenhet, och upplever att alla monader äro ett på grund av deras delaktighet i totalmedvetenheten: alla ha samma ursprung och alla ska nå samma mål. Alla ska, när de uppgått i femte och högre riken, leva för att livets mening skall bli förverkligad, hjälpa alla att nå högre.

⁸Kosmos har formats för att alla omedvetna uratomer (monader), som införas i och utgöra kosmos, ska genom manifestationsprocessen slutligen förvärva allvetenhet och allmakt. Monaderna kunna icke förvärva allvetenhet och allmakt utan hjälp. Hela kosmos med dess involution och evolution har kommit till för monadernas skull. Vi få hjälp med vår utveckling. Hela kosmos är gudomlig, eftersom dess mening och mål är gudomligt. Detta är esoterikens grundsyn på tillvaron.

1.37 Naturrikena

¹I utvecklingsprocessen kan man urskilja en serie allt högre naturriken från mineralriket till högsta kosmiska riket, och inom dessa riken en serie allt högre utvecklingsnivåer. Det beror helt och hållet på individen själv, så snart han förvärvat självmedvetenhet (uppnått människoriket), hur lång tid han vill använda för att nå målet.

² 49–47	de fyra lägsta naturrikenas världar	} { planethierarkiens världar
46 och 45	femte naturrikets världar	
44 och 43	sjätte naturrikets världar	
42–1	serien om sex allt högre kosmiska riken.	

³Det finns individer–monader i alla riken, exempelvis mineralmonader, växtmonader, djurmonader, människomonader, 43-monader, 35-monader, 25-monader, 10-monader och slutligen 1-monader (befriade från involveringen i materien).

⁴De sex solsystemiska naturrikenas olika slag av medvetenhet och högsta slag av medvetenhet uppnåeligt i de olika rikena anges nedan. Monaderna befinna sig alltså i något av angivna slag; vilket slag beror på uppnådd nivå.

⁵ Mineralriket:	49:7 – 49:4
Växtriket:	49:7 – 48:7
Djurriket:	49:7 – 47:7
Människoriket:	49:7 – 47:2
Essentialriket:	49 – 45
Manifestalriket:	49 – 43

⁶Högsta uppnåeliga medvetenhet i solsystemets naturriken

	subjektiv medvetenhet	objektiv medvetenhet
mineralriket	49:4	
växtriket	48:7	
djurriket	47:7	48:5
människoriket	47:2	48:2
essentialriket	45:1	45:4
manifestalriket	43:1	43:4

⁷Monaderna tillbringa sju eoner i sitt naturrike, innan de förvärvat de egenskaper och förmågor som äro nödvändiga för deras övergång till högre rike.

⁸Monadmedvetenheten "sover" i mineralriket, "drömmer" i växtriket, vaknar i djurriket, förvärvat självmedvetenhet i människoriket och kunskap om tillvaron i femte naturriket för att därefter fortsätta sin medvetenhetsevolution i de sju allt högre gudomsrikerna och därvid förvärva allvetenhet och allmakt i allt högre världar.

⁹Planeterna representera de fem lägsta världarna och de fem naturrikerna. Av dessa tillhör mineralriket synliga fysiska världen. Växtriket har del även i fysisk-eteriska världen, djurriket i emotionalvärlden (oegentligt kallad astralvärlden), människoriket i mentalvärlden och femte naturriket i kausalvärlden.

¹⁰När mineralmonaderna lyckats förvärva fysisk-eterisk medvetenhet, övergå de till växtriket. Medvetenheten yttrar sig först såsom tendens till upprepning, vilket blir tendens till organiserad vana eller "natur". Vid ökad medvetenhet uppstår strävan till anpassning.

¹¹Växtmonaderna utvecklas genom att växterna förtäras av djur och människor och monaderna därvid utsätts för de starka emotionalvibrationerna i dessa djurkroppar.

¹²Växtmonaderna bli djurmonader genom förvärv av emotionalmedvetenhet. Med tillräckligt aktiv mentalmedvetenhet övergå djurmonaderna till människoriket. Genom förvärv av full medvetenhet i sitt kausalhölje övergår människan till femte naturriket.

¹³I mineralriket omges en grupp monader av ett gemensamt hölje, en mineralgruppsjäl. I växtriket omges gruppen av en växtgruppsjäl och i djurriket av en djurgruppsjäl. I högre världar får monaden själv ikläda sig ett hölje tillhörande respektive världars materia. När djurmonaden utvecklats så, att den kan förvärva ett eget hölje i kausalvärlden, transmigrerar den till människoriket. Monaden är därefter under hela sin vistelse i människoriket alltid innesluten i sitt kausalhölje. Man kan säga, att det är kausalhöljet som inkarnerar, omsluter och genomtränger de lägre höljen. Det torde framgå härav, att en människa aldrig kan återfödas såsom djur, lika litet som ett djur kan bli en växt eller en växt ett mineral. Transmigrationen kan icke gå bakåt.

¹⁴Det är ingalunda nödvändigt för monaden att utvecklas genom organiska höljen. I själva verket ha de flesta monaderna (till exempel de som följa parallella devaevolutionen) aldrig haft andra kroppar än aggregathöljen, bestående av elektromagnetiskt sammanhållna atomer och molekyler, sådana som människan har i alla världar utom den "synliga".

1.38 Människan

¹Människan är en individ, en monad, ett jag.

²Människan är en evolutionsmonad (uratom), involverad i en triad i ett kausalhölje. Detta är den exakta definitionen av människan. Därmed hävdas, att människan är en individ med självidentitet genom alla inkarnationerna.

³Mänskligheten består av c:a 60 miljarder individer på olika utvecklingsstadier och -nivåer. Var individen står beror på hans kausalhöljes ålder, tidpunkten för hans övergång från djurriket

till människoriket.

⁴När monaden (individen, jaget) kommit så långt i utveckling, att den kan övergå från djurriket (med dess gruppsjäl) till människoriket, vilket sker i den process som kallas kausalisering, innesluts den i ett kausalhölje. Detta kausalhölje består av ett tomt skal av mentalatomer, vilket det är individens sak att fylla.

⁵Kausalhöljet tillhandahålls av en individ från devaevolutionen. Han kallas enligt pytagoreiska terminologien för Augoeides. Han har nått essentialstadiet och behöver icke sitt kausalhölje utan lånar ut det till den nykausaliserade individen. I samband därmed åtar han sig att övervaka den nyblivna människans utveckling.

⁶Under inkarnationernas gång gör människan de erfarenheter hennes Augoeides anser mest lämpliga för utvecklingen men hon själv oftast anser vara ett oblikt ödes utslag.

⁷I och med att monaden-jaget övergår från djurriket till människoriket, lämnar den sin gruppsjäl, vars oerhörda erfarenhet stått till dess förfogande. I kausalhöljet skall monaden nu förvärva kunskap om världen, livet och livets lagar. I detta hölje är individens medvetenhet isolerad från andra individers. Den enda hjälp han får i varje ny inkarnation är det vetande som finns samlat genom traditionen hos hans omgivning. Med hjälp av sina inkarnationshöljen (fysiska, emotionala och mentala) måste han själv göra erfarenheter i dessa världar: med fysisk objektiv medvetenhet i fysiska världen och subjektiv medvetenhet i emotionala och mentala världarna.

⁸I teosofiska litteraturen framställs detta jagets förvärv av kunskap om mänskliga världarna såsom om jaget aldrig förut varit i kontakt med dessa världar. Motsägelsen i framställningen framgår av redogörelsen för gruppsjälarna, enligt vilken jaget begynner sin evolution i mineralriket. Så mycket är riktigt, att jaget i kausalhöljet för första gången gör egna erfarenheter och genom egen bearbetning av dessa utvecklar sina olika slag av medvetenhet samt att det är genom inkarnationer och inkarnationshöljerna jaget kan utvecklas.

⁹Det är medvetenhetsisoleringen i kausalhöljet som är väsentliga skillnaden mellan jagets erfarenhet såsom isolerad individ och gemensamhetsmedvetenheten i gruppsjäl och kollektiv-väsen.

¹⁰Under inkarnationen är normalindividen på mänsklighetens nuvarande allmänna utvecklingsstadium i regel objektivt medveten endast i sin organism, subjektivt medveten i sina eter-, emotional- och mentalhöljen samt omedveten i sitt kausalhölje. "Synliga" fysiska verkligheten, omfattande de tre lägsta fysiska aggregationstillstånden (fasta, flytande och gasformiga), är den enda människan vet om och anser vara enda existerande. Hon uppfattar sina begär och känslor i emotionalhöljet och sitt tänkande i mentalhöljet såsom något enbart subjektivt, utan förståelse för att dessa företeelser, objektivt sett, motsvaras av vibrationer i respektive världars materielag.

¹¹När individen förvärvat objektiv medvetenhet i alla sina inkarnationshöljen samt kausalintuition och därmed medvetenhet i sitt kausalhölje, övergår han såsom kausaljag till femte naturriket.

¹²Innan monaden förvärvat förmåga av permanent kausal aktivitet, får den efter avslutad inkarnation, sovande i sitt kausalhölje, invänta ny återfödelse. Dess medvetenhetskontinuitet går därvid förlorad och dess minne av det förflutna blir latent, tills den kan bli kausalt medveten.

¹³Antalet inkarnationer är i varje naturrike obegränsat, tills individen förvärvat de i respektive riken erforderliga egenskaperna och förmågorna och eget hölje i närmast högre värld. Beaktas må, att alla förvärvade egenskaper i ny inkarnation förbli latent, som icke på nytt få tillfälle utvecklas, visserligen allt lättare. Endast förståelsen är vanligtvis aktuell.

¹⁴I varje ny inkarnation tror sig människan vara en ny individ, ovetande om sina högre höljen och inkarnationsprocessen, ovetande om vad som är hennes jag, ovetande om alla sina föregående inkarnationer såsom människa, alltsedan hon lämnade djurriket. Man kan nog säga, att hon är

ovetande om allt väsentligt och lever ett okunnighetsliv i fysiska världen, som om det endast funnes en fysisk värld. Vad hon sedan gör sig för föreställningar om livet och dess mening, ifall hon alls intresserar sig för den frågan, är vad hennes fantasi fått för sig genom vad hon tillägnat sig av okunnighetens spekulationer om tillvaron. Så lever hon, tills hon lämnar fysiska världen och till sin överraskning finner, att hon fortfarande lever, lika desorienterad i denna nya värld som hon i själva verket varit i fysiska världen, lika desorienterad av sina vanföreställningar om denna nya värld som alla de andra i emotionalvärlden. När hon sedan lämnar sitt emotionalhölje och lever vidare i sitt mentalthölje, lever hon ett absolut subjektivt fantasiliv i mentalvärlden, ovetande om att hon saknar varje möjlighet till objektiv uppfattning om den värld hon lever i, ovetande om att allt hon upplever såsom objektiv verklighet är skapelser av hennes egen fantasi. När de ideer hon "förverkligat" uttömt sin energi, upplöses mentalthöljet och slocknar hennes medvetenhet för att en gång väckas till liv i fysiska världen i en ny människoorganism. Det är i korta drag hennes inkarnations historia.

¹⁵C:a 40 procent av vår mänsklighets totalt 60 miljarder individer på vår planet övergingo från djur- till människoriket för c:a 21 miljoner år sedan. De utgöra fortfarande den osjälvständigt "tänkande" delen av mänskligheten och kunna i bästa fall endast säga efter vad de fått lära sig säga. (Eftersägning är icke eget tänkande.) Den övriga andelen har överförts till planeten i olika omgångar med allt mer utvecklade klaner; de sist komna (för c:a 600 000 år sedan) alltså de mest utvecklade. Det är förklaringen på de förefintliga olika utvecklingsstadierna i mänskligheten, - vilka egentligen bero på kausalhöljets ålder, tidpunkten för monadens övergång från djurriket. Människorna äro således inga jämlingar i utvecklingshänseende, och däri ligger ingen "naturens orättvisa". Att alla äro bröder såsom dels delägare i kosmiska totalmedvetenheten, dels delägare i mänskliga naturriket, borde ej behöva sägas. Olikhet i kausalålder upphäver intet broderskap.

¹⁶Det är mänsklighetens uppgift att bli förverkligare av solsystemregeringens avsikt på jorden genom sunt förnuft, motiverat av kärlek och aktiverat av enhetsenergi. Liksom planethierarkien övervakar och leder mänsklighetens medvetenhetsutveckling, skall mänskligheten en gång övervaka och leda såväl mineral- som växt- och djurmedvetenheten; överföra mineralmonaderna till växtriket, växtmonaderna till djurriket och förbereda djurens kausalisering.

1.39 Människans höljen och världar

¹Monaderna i människoriket har under inkarnationen i fysiska världen inalles fem höljen till sitt förfogande, ett hölje i var och en av de fem lägsta världarna: en organism i synliga fysiska - världen, ett eterhölje i fysiska etervärlden, ett emotionalhölje i emotionalvärlden, ett mentalthölje i mentalvärlden och ett permanent kausalhölje i kausalvärlden (Platons idévärld). Av dessa fem höljen förnyas de fyra lägsta vid varje inkarnation och upplösas mer eller mindre snabbt, sedan monaden befriat sig från organismen. Alla höljen utom organismen äro aggregathöljen. Etermateria omsluter varje enskild cell i organismen och förmedlar de olika funktionella energier de gamle kallade livskraften. Emotional-, mental- och kausalhöljerna omsluta och genomtränga samtliga lägre. De äro till formen ovala och sträcka sig mellan 35 och 45 cm utanför organismen, utgörande den så kallade auran. Ungefär 99 procent av dessa höljens materia attraheras till organismen och sammanhållas inom dess periferi, varför dessa höljen bilda fullständiga kopior av organismen.

²Människans inkarnationshöljen äro fyllda med olika molekylarslag av dels primär-, dels sekundärmateria. Emotionalhöljet består av sex molekylarslag, procenttalet av lägre och högre angivande uppnått utvecklingsstadium. Höljen äro aldrig i vila. De genomströmmas av otaliga slags vibrationer, vilka aktivera medvetenheten i de olika molekylarslagen. Sekundärmateria har passiv medvetenhet men aktiveras av vibrationerna. Nivån anger vilka molekylarmedvetenheter som lättast påverkas. Sekundärmateria har alltså egen medvetenhet och genom upplevelserna i manifestationsprocessen visst slags "erfarenhet" av betydelse för höljets kollektivmedvetenhet.

Höljesaktiviteten medför ständigt utbyte av materieinnehållet; det som kastas ut ersätts genast av motsvarande slag från omgivande världen. Primärmaterien i höljen håller dessa vid liv genom ständigt utbyte av atomerna i molekylerna. Primärmaterien är i sin aktivitet enbart materieenergi, sekundärmaterien dessutom medvetenhetsenergi.

³Följande uppställning avser människornas världar. I varje värld har människan under inkarnation ett hölje av respektive materieslag:

49:5-7	“synliga” fysiska världen	organismen
49:2-4	fysiska etervärlden	organismens eterhölje
48:2-7	emotionalvärlden	emotionalhöljet
47:4-7	mentalvärlden	mentalhöljet
47:1-3	kausaltvärlden	kausalhöljet

⁴Endast på vår planet utvecklas fjärde naturrikets individer genom organismen och reinkarnation. På övriga planeter sker utvecklingen genom aggregathöljen, vilka bestå tills individen förvärvat högre molekylarslags medvetenhet med däremot svarande höljen.

⁵Kausalhöljet är människans enda permanenta hölje med den inom sig alltid inneslutna monaden. Det är kausalhöljet som inkarnerar. Efter inkarnationens avslutning och de lägre höljenas upplösning inväntar monaden, sovande i sitt kausalhölje, tillfälle till ny inkarnation. När människan förvärvat högsta kausalmedvetenhet (47:1), inträder hon i femte naturriket och förvärvat höljen av dessa världars materieslag.

⁶Vad som sägs om medvetenheten i de olika molekylarslagen är avsett endast som en allmän orientering och får icke alltför skarpt fixeras. Gränserna mellan de olika molekylarslagens medvetenhet äro icke så fasta som schematiska framställningar kunna ge anledning att tro. De olika slagen av medvetenhet flyta över i varandra på ett för lägre medvetenhet obegripligt sätt, påverkade av den energi som åtföljer tanken. Detta gäller även kausala medvetenhetsslagen. Allt dogmatiserande blir även i detta avseende missvisande. Därtill kommer, att medvetenheten i hela kosmos är en enda, även om den för förståelse måste indelas i en serie olika slag. Medvetenheten utgör en kontinuerlig serie av allt större möjlighet till delaktighet i kosmiska totalmedvetenheten.

1.40 Människans utvecklingsstadier

¹Klasser äro naturens ordning. Naturklasserna beteckna olika åldersklasser, i människoriket såväl som i alla andra naturriken, både lägre och högre.

²Medvetenhetsutvecklingen visar sig i en ofantlig serie nivåer från lägsta minerala medvetenhet till högsta kosmiska medvetenhet, riktigare: i en mångfald serier inom varje naturrike.

³För att kunna förstå det stora antalet nivåer inom varje utvecklingsstadium bör man ha klart för sig, att varje molekylarslag består av 49 materiesammansättningar och därmed följande “medvetenhetsnyanser” i de lägre världarna. I de högre världarna syntetiseras dessa, så att medvetenhetsslagen följa molekylarslagen.

⁴Mänskliga medvetenhetsutvecklingen under tiotusentals inkarnationer uppvisar fem stadier: barbarstadiet, civilisationsstadiet, kulturstadiet, humanitetsstadiet, idealitetsstadiet.

⁵Av dessa stadier höra barbar-, civilisations- och kulturstadierna till emotionalstadiet, när på dessa stadier emotionalmedvetenheten är av större betydelse för individens utveckling än mentalmedvetenheten och individen i sitt kännande, tänkande och handlande är bestämd av emotionala motiv.

⁶Civilisationsstadiet kan även kallas lägre mentalstadiet. Den lägre eller emotionalbestämda mentaliteten omfattar även sådana företeelser som teologi, filosofi och vetenskap.

⁷Kulturstadiet kan även kallas högre emotionalstadiet eller mystikerstadiet, när individen på

detta stadium övervinner den medfödda repulsionen ("hatet") och ersätter den med attraktionens kärleksfulla förståelse av allt levande.

⁸Humanitetsstadiet är det första verkliga mentalstadiet, där den högre mentalmedvetenheten aktiveras. Individen blir där i sitt kännande, tänkande och handlande bestämd av mentala förnuftsmotiv och lever för att tjäna mänskligheten, utvecklingen och enheten.

⁹Idealitetsstadiet är det stadium, på vilket individen aktiverar kausalmedvetenheten till att dominera all lägre medvetenhet.

¹⁰De primitiva fysiska behoven må vara desamma för alla. Men de emotionala och mentala behoven äro, som torde framgå av det åvan sagda, olika på de olika stadierna. Det är uppfostrans och utbildnings uppgift att tillgodose dem alla.

¹¹Samhällets fundamentala uppgift är att möjliggöra denna medvetenhetsutveckling.

¹²De fyra olika allt högre slagen av mentalmedvetenhet äro: slutledningstänkandet, principstänkandet, perspektivtänkandet och systemtänkandet. Av dessa fyra slag tillhöra de två förstnämnda det lägre eller emotionalbestämda mentala, de två sistnämnda det högre eller rent mentala.

¹³På lägre mentalstadiet utvecklas det mentala genom det emotionala. Mentalatomerna i emotionalmolekylerna aktiveras, varigenom emotional- och mentalmedvetenheten sammansmälta och det emotionala mentaliseras.

¹⁴Allt förnuftigt tänkande rör sig med begrepp insatta i system. Systemtänkandet rör sig med system i stället för begrepp, är alltså ett tänkande, som sammanfattar allt vetbart inom de olika systemen. Den utgör övergången till intuition, som ej behöver tanke-system men vilar på dess grund.

¹⁵"Sunda förnuftet", högre mentalmedvetenheten, människans förnämsta redskap, kan hon använda till att uppnå kontakt med kausalvärlden (platonska idévärlden) och förvärva herravälde över de olika slagen av medvetenhet i människans fyra inkarnationshöljen, de enda slagen människan (innan hon blivit kausaljag) kan vara medveten i och medveten om.

1.41 Kollektivväsen

¹Monaderna är en individ med individualitet, och detta i alla världar. Men den har också kollektivmedvetenhet, som beroende på utvecklingsstadiet är aktualiserad eller aktiverad, omedveten eller medveten.

²Kosmos utgör ett enhetligt kosmiskt kollektivväsen (gemensam kollektivmedvetenhet). Varje solsystem, varje planet, varje värld i planeten, är likaledes ett kollektivväsen. Alla materieaggregat äro kollektivväsen.

³Det finns kollektivväsen av otal slag från lägsta till högsta materielag och medvetenhetslag. En fundamental indelning vore att utgå från de 49 atomslagen. Man kan även indela dem efter de tolv naturrikena i kosmos: sex rikena i kosmos utom solsystemen och sex rikena i solsystemen: 1–7, 8–14, 15–21, 22–28, 29–35, 36–42 utom solsystemen; 43–45, 45–47, 47–49 samt de tre lägsta: djurriket, växtriket och mineralriket (också inom 47–49) i solsystemen. De tre lägsta naturrikenas kollektivväsen kallas "gruppsjälur". Kollektivväsen i egentlig mening, självmedvetna kollektiva väsen, förekomma först i femte naturriket.

⁴Betecknande för såväl gruppsjälur som kollektivväsen är gemensam gruppmedvetenhet. I gruppsjälurerna är denna gruppmedvetenhet omedvetet automatisk. I kollektivväsen äro alla fullt medvetna om varandra (i den mån de behöva vara det för arbetet i manifestationsprocesserna). Det väsentliga är att gruppmedvetenhet innebär gemensam insikt och förmåga. Gruppen är ett levande väsen av atomer eller molekyler från samtliga gruppmonadernas höljen, och detta väsen är i medvetenhets- och energihänseende en kapacitet, som automatiskt står till monadernas förfogande. Det betryggande ligger däri, att individuella egenartens begränsning i medvetenhets- och energihänseende eliminerats i en kollektivkapacitet. Det finns otal slag av gruppsjälur och

kollektivväsen. För kollektivväsen finns alltid möjlighet till kontakt med närmast högre slags kollektivväsen i en kontinuerlig serie.

⁵I esoteriska litteraturen förekommer ofta beteckningen “planetlogos”, varmed menas kollektiva planetmedvetenheten. I spetsen för denna, liksom för alla slags kollektivväsen, står alltid en individ såsom dominant.

1.42 De sju departementen

¹Införseln av monader från urmaterien till kosmos sker i grupper och fördelas på olika departement, sju till antalet. Denna grupp och detta urdepartement utgör grunden för den så kallade esoteriska grupp, som individen alltid tillhör och vid reinkarnationen ständigt på nytt kontaktar, sammanföres med i familj, släkt, klan, nation och ras. För att slippa “andlig inavel” får individen emellertid ibland göra erfarenheter i helt andra relationer, raser etc. Därpå kan bero individens känsla av isolering, av att ha “hamnat på fel planet” etc. Särskilt vanlig är dylik spridning vid övergång till ny zodiakepok med kaos i alla möjliga avseenden (politiskt, kulturellt etc.) och allmän laglöshet.

²När gruppen under evolutionens gång efter hand når mentala humanitetsstadiet, blir kontakten mellan individerna allt mer konstant och förståelsen allt större, tills tiden nalkas för gemensamma övergången till femte naturriket. Såsom kausaljag kunna de då konstatera sin grupptillhörighet. Däremot bygger talet om “tvillingsjälur” på en illusion, okunnighetens förvrängning av gamla legenden om Kastor och Pollux, varmed avsågs kausalhöljets uppdelning vid inkarnation i ett större och ett mindre hölje.

1.43 De sju parallelevolutionerna

¹Det finns sju parallelevolutioner och alltså sju slag av hierarkier i planet, solsystem och kosmos. Med “hierarki” avses kollektivitet av monader (kollektivväsen), som ingått i enheten. De tillhöra den kosmiska organisationen, som arbetar med manifestationsprocessen (involvering, involution och evolution). Av dessa sju evolutioner ha vi fått fakta endast rörande två: planethierarkien (arbetande med medvetenhetsaspekten) och devahierarkien (materieaspekten). Det finns antydningar om en tredje (viljeaspekten). Man kan förmoda, att de övriga utgöra underavdelningar av dessa tre. Att spekulera om dessa kan som vanligt endast leda till missuppfattningar.

²Dessa hierarkier böra icke förväxlas med dem Blavatsky missvisande kallade “skapande hierarkier”, snarast naturriken, evolutionsriken, monader med aktivitetsförmåga. Med “skapande” menas i detta sammanhang förmåga av medvetenhetsaktivitet, förmåga att forma elementaler i involutionsmaterien.

INLEDNING: OM ATT STUDERA HYLOZOIK

1.44 Vad hylozoik är

¹Hylozoiken är den enda logiskt hållbara, den enda av esoteriska vetenskapen godkända världsåskådningen. Den är alla kausaljags gemensamma verklighetsuppfattning.

²Det var dåvarande 46-jaget (essentialjaget) Pytagoras som först framställde hylozoiken och utformade den till ett begreppsmässigt system, ett mentalt kunskapssystem. Pytagoras, som numera är ett 44-jag, är blivande världsläraren efter Maitreya. Hans avsikt med sin formulering av hylozoiken var att lägga grunden för en mental världs- och livsåskådning i överensstämmelse med verkligheten; en hållbar grund att bygga vidare på för mänskligheten i dess forskning; en grund av behövligen fundamentala fakta.

³Hylozoiken är det system som ger exaktast möjlig beskrivning av verkligheten med dess tre aspekter: materiaspekten, rörelsespekten (energiaspekten, viljespekten) och medvetenhetsaspekten. Den utgör själva grunden för uppfattandet av de tre verklighetsaspekterna.

⁴Hylozoikens system finns återgivet i KOV 1.4–41 med moderna vetenskapens verklighetsbegrepp (populariserat, om man så vill).

⁵Först i vår tid har hylozoikens kunskapssystem fått offentliggöras. Vad filosofiens historia haft att berätta om Pytagoras och om “vad Pytagoras lärde” tillhör alltså legenden, som det mesta i historien. Vår världshistoria är historikernas åsikter, byggda på dels otillräckliga fakta, dels legender. Det förflutnas skeende kan utforskas endast av kausaljag och högre jag.

⁶Hylozoiken är fasta grunden, enda hållbara grunden för allt vad kunskap heter. Tills detta allmänt insetts och erkänts, kommer mänskligheten att famla i mörkret och förbli ohjälpligt desorienterad. Sedan må de lärde säga vad de vilja. Förmodligen dröjer det länge ännu, innan de erkänna sin livsokunnighet och sina hypotesers fiktivitet.

⁷Hylozoiken ger oss en vision av tillvaron och dess mening. Den befriar oss från teologiens och filosofiens fikcionalism. Den klargör, att vetenskapen är begränsad till det enbart fysiska. I praktiskt hänseende inställer den oss på tjänande av livet i alla dess former, strävan efter kunskap och visdom, förvärv av kärleksfull förståelse av alla, förverkligande av sant mänskliga relationer.

⁸Hylozoiken är en gåva från planethierarkien, femte naturrikets individer. De äro de enda som ha kunskap om verkligheten, vad än spiritualister eller ockultister säga. Ingen i de mänskliga världarna kan av sig själv förvärva kunskap om verkligheten. Äger han sådan kunskap, har han fått den från planethierarkien. Har han icke fått den därifrån, är det ingen verklig kunskap.

1.45 Hylozoiken löser verklighetsproblemen

¹Man kan icke bygga en hållbar världs- och livsåskådning på vetenskapens kortlivade hypoteser. Det är en sanning så evident, att man förvånar sig över kortsyntheten hos de filosofer som icke insett fiktiviteten i hypotesmetoden: tilltron till antaganden och förmodanden. De forskningens fakta och ideer, som gälla under en epok, sammanfattas logiskt till orienteringssystem. Ett dylikt system kan endast vara tillfälligt, är icke användbart som grund för hållbar åskådning. Om det blir ett system av fastlåsta dogmer, hämmas utvecklingen. Detta är vad som ofta har hänt.

²Pytagoreiska hylozoiken, som är ett system byggt på tillvarons fundamentala fakta, kan bli ett bestående system. I den mån vi erhålla allt fler fakta och ideer från femte naturrikets forskare, kommer den nuvarande hylozoiken att ersättas av mer fullständiga system. Men hur utvidgade de nya systemen än bli, kommer pytagoreiska systemet aldrig att förlora sin giltighet. Det kommer alltid att utgöra oersättliga grunden för de senare systemen.

³Det enda mänsklig forskning därvidlag kan uträtta är att med egna fakta bekräfta esoteriska systemets giltighet. Den, som insett vetenskapens ohjälpligen begränsning, inser även detta.

Vetenskapen kan aldrig bli något annat än fysikalism. En världs- och livsåskådning byggd på fysikalism kommer alltid, förr eller senare, att visa sin fiktivitet.

⁴Ständigt återkommande påståendet, att hylozoiken omöjliggör mekanisk naturförklaring, är falskt. Den betraktar naturlagarna såsom fundamentala. Sedan återstår frågan, vilka lagar som äro naturlagar. Det finns även andra "lagar". Det har visat sig, att de som kritisera hylozoiken aldrig haft verklig kunskap om den. Så till exempel Kant, som menade, att "hylozoismen vore all naturfilosofis död". Det är ju heller icke så märkvärdigt, eftersom hylozoiken icke blev rätt framställd förrän hos Laurency. Dittills var den esoterisk, och det lilla som fick bli exoteriskt var otillräckligt för något omdöme. Det var på samma grund som hylozoismen hos Krysippos blev missvisande.

⁵Det fundamentala i den hylozoiska verklighetsuppfattningen, i logiska korrektivet mot allt fantasteri, är att verkligheten i varje särskild värld är olik alla andra världars, att varje värld är verklig för hithörande slag av medvetenhet, att man icke får förklara en världs verklighet utifrån en annan värld. Verkligheten är alltid vad den "synes" vara men därjämte något totalt annorlunda.

⁶Pytagoreiska hylozoiken ger oss en vision av tillvarons mening och mål. Ytterligare ha vi fått vetskap om de stora manifestationsprocesserna. Men om de otaliga slags processer, som under emotionaleonen pågå i planetens olika världar och i människans tre triader och dessas höljen, veta vi så gott som ingenting. Vad ockultisterna fantiserar därom är ren abrakadabra. Icke ens planethierarkien kan förutse mycket mer än processerna inom en zodiakepok om 2500 år. Det är ingalunda givet, att processerna föra till förutberäknat mål, vilket bäst framgår av att planethierarkien ofta måste lägga om sina planer.

1.46 Hylozoiken och äldre esoteriken

¹De olika kunskapsordnarna hade helt olika framställningssätt och förklaringsätt. Den, som söker tränga in i denna symbolik utan att fullt ha bemästrat exakta hylozoiken, råkar lätt ut för ohjälplig begreppsförvirring. Det var därför ingen i forna tider fick tillhöra mer än en orden.

²Utan kunskapen om verkligheten, den kunskap västerlandet erhållit genom Pytagoras' hylozoiska mentalsystem, finns ingen möjlighet att begripa de esoteriska symbolerna sådana de delgavos de i esoteriska kunskapsordnarna invigda med ständigt nya uttydningar i allt högre grader. Med t.ex. symbolen "död" avsågs dels upplösningen av inkarnationshöljerna, dels upplösningen av triaderna, dels reinkarnationen.

³Visst kommer allting från åvan: alla världar och deras sammansättning, triaderna (varav de lägre innehålla atomer från de högre), alla energier, all kunskap etc. Men det är monaden-jaget som med hjälp och ledning från åvan får arbeta sig upp steg för steg från lägsta mineralstadiet. Allt detta har i ockulta skrifterna så mystifierats, att det icke är lätt för den oinvigde att finna sig tillrätta i symboliken.

⁴Vid studiet av nedärvda esoteriska symboliken med dess oerhört omständliga förklaringar inser man, hur mycket enklare, exaktare och kortare allting åskådliggöres genom den pytagoreiska hylozoiken: monaden-jaget med långa raden av dess höljen, som avläggas det ena efter det andra, sedan jaget lärt sig bemästra dessas möjligheter.

⁵De, som studerat Leadbeaters teosofiska framställning av läran och jämföra den med hylozoiken, kunna lätt övertyga sig om den väsentliga skillnaden. Leadbeater hade i tidigare inkarnation nått tredje graden i Pytagoras' orden men i senare inkarnation högsta grad i gnostikerorden, vilket förklarar skillnaden mellan teosofien à la Leadbeater och hylozoiken. De båda kunna icke utan vidare jämföras med varandra. Även om de vid beskrivningen av de olika världarna ha det mesta gemensamt, äro förklaringarna av triaderna och vad därmed sammanhänger helt olika. Så t.ex. kallar Leadbeater förstatriaden för "de permanenta atomerna" och andratriaden för "triaden", som om det finnes bara en triad. Tredjetriaden kallar han för "monaden", vilket är sakligt oriktigt. Hans mystiska antydan, hurusom monaden för ner något av sig själv i personligheten, är oförenlig med hylozoiken. Även hans framställning av de tre

verklighetsaspekterna och de tre totala manifestationsprocesserna, involution, evolution och expansion, såsom tre olika personer av Logos = gud, får nog sägas vara misslyckad. Logos är en monad; en individ. Brahma, Vishnu, Shiva symbolisera tre olika kollektivväsen, icke olika personer, och framför allt kan en individ icke bestå av tre individer.

1.47 Hylozoiken såsom kunskap

¹Ifall kunskapen om verkligheten vore endast en arbetshypotes, vore den ingen verklig kunskap. Kunskapen är kunskap, när man insett, att den är i överensstämmelse med verkligheten. För dem, som i föregående inkarnationer nått tredje graden i en esoterisk kunskapsorden, är pytagoreiska hylozoikens mentalsystem omedelbart självklart. Visserligen var i tredje graden systemet icke så utformat, som det blev för dem i ännu högre grader. Men de väsentliga principerna klarlades, så att möjligheten fanns att begripa systemet. Därtill kom att de fingo uppleva manifestationsprocesserna åskådligt liknande våra dagars filmföreläsning. De upplevde verkligheten så, att varje teoretiskt tvivel på denna verklighet var uteslutet. Därmed var kunskapen en gång för alla outplånligt inristad i undermedvetenheten. "Kunskap är återerinring" (Platon). När esoterikern kontaktar kunskapen i nya inkarnationer, är förståelsen omedelbar. Det är alltså icke längre fråga om en "arbetshypotes". Är förståelsen icke omedelbar, har individen icke varit invigd i tredje graden.

²Det är givet, att hylozoiken för vetenskapsmän utan erfarenhet av andra världar än den fysiska endast kan bli en arbetshypotes. En del säga: därför att hypoteser äro ofrånkomliga på mänsklighetens (eller vetenskapens) nuvarande utvecklings- stadium. Men detta tal är felaktigt, om man menar att vi inte skulle ha annat att tillgå än vetenskapens kortlivade hypoteser. Det har nämligen visat sig möjligt att utforma mentalsystemet på ett sådant sätt, att det blir logiskt tvingande för dem som göra sig mödan att bemästra systemet och sedan med hjälp av detta förklara tusentals eljest oförklarliga företeelser. Hylozoikens mentalsystem kan aldrig vederläggas genom nya vetenskapliga upptäckter; det är ett ovederläggligt logiskt system. Längre kan mänskligheten aldrig komma. Systemet är grundat på andrajags verklighetsuppfattning och utformat med tanke på förstajags uppfattningsförmåga. Det är grundat på verklighetens fakta, erhållna från planethierarkien. Ett sådant system måste slutligen bli allmänt godtaget av de verkligt intelligenta såsom en ojämförligt överlägsen arbetshypotes.

³Den dagen kommer, då hylozoiken blir godtagen av alla dem som nu förkasta den såsom fantasikonstruktion. Såvida icke mänskligheten i sin omätliga dårskap förintar sig själv, kunna vi motse den dag, då dödsprocessen filmas och därmed teologiens, filosofiens och vetenskapens dogmer åka ner i slaskhinken.

1.48 Hylozoikens terminologi

¹Det är högeligen önskvärt att i västerländsk framställning av hylozoiken finna så exakt formulerad terminologi som möjligt. En dylik befriar från beroendet av gamla obrukbara, förlegade, förfelade termer, talesätt och oklar symbolik. Den som förstått varom fråga är, kan också med egna ord återge verklighets- och tankeinhållet och avstå från det av mental lättja präglade sättet att citera de gamle och därmed pråla med sin lärdom. Som en filosofilärare sade: "Här citera vi icke utan tänka själva." Det utgör också ett led av befrielse från lättrogenhetens beroende av föregivna auktoriteter. För självständigheten är det ett oavvisligt krav att icke apa efter eller säga efter ifråga om väsentligheter. Det åligger alla, som så kunna, att skaffa sig en självständig uppfattning. Men därtill hör att lära sig skilja på vad man kan förstå och vad man bara tror sig förstå, vilket senare är fallet med de flesta.

1.49 Hylozoikens begränsning

¹Hylozoiken är bästa möjliga kunskapssystemet på mänsklighetens nuvarande utvecklingsstadium. När forskningen framskridit så långt, att de nuvarande verklighetsbegreppen kunna ersättas med ännu exaktare, blir systemet givetvis föråldrat. Felaktigt kan det aldrig bli. Det förblir alltid riktigt på samma utvecklingsstadium med samma möjligheter till verklighetsuppfattning, som funnits alltsedan Pytagoras.

²Våra dagars naturforskare sakna förutsättningar att finna ett bättre system än hylozoiken. Det är en uppgift som skulle kräva forskare med kausalmedvetenhet. Men ett dylikt system skulle icke kunna göras begripligt för nuvarande mänskligheten. Det förutsätter möjlighet att objektivt studera molekylernas rörelser i en oavbruten serie upplösnings- och sammansättningsprocesser och därvid erhålla materieförändringar i 18 olika, allt finare varandra påverkande molekylärlag eller s.k. aggregationsformer. Förmodligen är det endast kausaljag tillhörande devaevolutionen, som skulle kunna exakt beskriva dessa processer. För vår planethierarki saknar den sidan av saken allt intresse. Med sina högre slag av medvetenhet finna de andra vägar till materiebehandling. De se det hela ur medvetenhets- och energiaspekt, och materien är för dem "une quantité négligeable", som de också uppmana sina lärjungar att lämna därhän. Tids nog få de lära sig bli "magier", nämligen när de lärt sig att friktionsfritt tillämpa livslagarna.

1.50 Vilka kunna förstå hylozoiken?

¹De, som vid första bekantskapen omedelbart förstå hylozoiken, ha varit antagna till lärjungar av en medlem av planethierarkien. De, som vid närmare studier inse dess riktighet, ha en gång varit invigda i en äkta (av ett 46-jag instiftad) esoterisk kunskapsorden. För alla andra som godta hylozoiken är den en trossak eller i bästa fall en arbetshypotes.

²På mänsklighetens nuvarande utvecklingsstadium kunna de flesta människor icke förstå hylozoiken. Men de flesta behöva heller ingen världs- och livsåskådning, i varje fall ingen hållbar sådan. De reda sig med dagshypoteserna.

³Hylozoiken behöver icke förbli en trossak, i varje fall icke för dem på mentalstadiet. För verklig insikt fordras visserligen återerinring, förutvarande bearbetning även mellan inkarnationerna. Men även de som sakna latent vetande kunna komma till klarhet om hylozoiken. Den, som vill göra sig besvär att tillägna sig systemet för att pröva i vad mån det förklarar eljest oförklarliga företeelser, skall finna, att det kan betraktas såsom ett filosofiskt system. Då är det icke längre fråga om tro, icke ens arbetshypotes, utan om en med förnuftsgrunder underbyggd övertygelse om ett på fakta vilande begreppssystem.

⁴Arbetshypotes förblir hylozoiken för individen, tills han kan genom bemästrandet av systemet både verifiera hylozoiken i sak och bevisa den vara logiskt riktig. Det är också först då som han begriper hylozoiken.

⁵Hylozoiken förklarar tillräckligt för att logikerna måste bli övertygade. Den ger en sådan suverän verklighetsuppfattning, att allt vad de esoteriskt okunniga i det hänseendet komma med förefaller banalt, trivialt, fiktivt.

⁶Varje sökare, som funnit esoteriska kunskapssystemet och lärt sig behärska det, tycker att detta är så självklart, att alla borde inse det vara det enda riktiga. Till sin förvåning finner han snart, hur totalt han överskattat de flestas möjlighet att ens fatta vad saken gäller. De godta endast det man proppat i dem utan att ens kunna besvara frågan, om det är riktigt eller ej. Något så radikalt annorlunda måste ju vara bedrägligt. Om det därtill förlöjligas av dagens auktoriteter, styrkas de därmed i sin åsikt.

⁷Ännu dröjer det, innan filosofer och vetenskapsmän i gemen förvärvat förutsättningar att förstå hylozoikens överensstämmelse med verkligheten, förstå hur den på enastående sätt förklarar tusentals för filosofi och vetenskap oförklarliga företeelser.

⁸Ännu så länge är hylozoiken endast för de gamla invigda som inkarnerat i vår tid. Dessa äro

alltjämt mycket få, men de bli betydligt fler i den nya zodiakepoken. När de nya vattumansvibrationerna göra sig gällande, lönar det sig för dem att återfödas för att kunna fortsätta sin avbrutna medvetenhetsutveckling.

1.51 Kunskapen måste tillämpas

¹Hylozoiken är en teoretisk världsåskådning, ett system av esoteriska fakta, som klagör tillvarons beskaffenhet. Den ger en fast grund för framtida påbyggnad, en orubblig grundval och definitiv lösning av fundamentala verklighets- och livsproblem. Det är därför vi ha fått hylozoiken: för att bli befriade från alla överfysiska problem inom vetenskap, filosofi och teologi, all slags spekulation i dessa avseenden. Vi behöva icke längre vandra i mörkret. Vi kunna ägna vårt liv åt att lösa de dagliga livsproblemen, dels för egen del, dels i umgänget med andra; lära oss tillämpa frihetslagen, enhetslagen, lagen för självförverkligande och lagen för självständigt tänkande.

²För de flesta som studera hylozoiken tycks själva studiet vara nog. Världsgåtan är löst, och så kan man slå sig till ro och återgå till det gamla vanliga. Visst kan man det. Men då skall man icke räkna med att i framtida inkarnationer ha någon förståelse för annat än förstajagets möjligheter. Det finns många mentala genier, för vilka allt högre är något löjligt och absurt. Ett studium av det tillfälle de en gång haft skulle kunna förklara deras blindhet.

³Esoterisk kunskap är ingen mänsklig spekulation. Den är en gåva från planethierarkien. Vill man icke använda den för sin utveckling, har man gjort sitt val för många framtida inkarnationer, kanske för återstoden av innevarande eon. "Kunskap är makt." Det finns kunskap som är dynamit, farliga saker att handskas med för de okunniga. Många ha blivit krymplingar på sådana experiment. Det finns historiska exempel på att det kan gå så för hela folk.

⁴Vad nyttar den mest exakta världsåskådning till, om människorna icke göra allt för att förverkliga livets mening, leva för att tjäna utvecklingen, mänskligheten och enheten, utan fortsätta i galenskapen? När alla leva för alla, blir paradiset förverkligat på vår planet. Då blir det slut på all strid och all materiell brist.

INLEDNING: OM MÄNSKLIGHETEN PÅ OKUNNIGHETSSTADIET

1.52 Vår epok

¹Esoteriken indelar planetens historia i zodiakepok om c:a 2500 år. Varje ny zodiakepok för med sig andra slags energier än de förutvarande, energier från en annan stjärnkonstellation. De senaste 2500 åren ha utgjort Fiskarnas zodiakepok och samtidigt varit sjätte departementets epok. Denna upplysning är av värde för dem som äro intresserade av esoterisk astrologi och departement. Den förklarar mycket av den epokens historia, en fasans tid, barbariets välde med klaner på barbarstadiet inkarnerade.

²Nya energier, Vattumannens energier, strömma sedan år 1950 in i vår planet. De verka destruktivt på allt som står i vägen för nödvändig rekonstruktion och restauration av det livsdugliga i det gamla. Det emotionala och mentala kaos vi uppleva i vår tid beror närmast på denna övergång från Fiskarnas till Vattumannens zodiakepok.

³Varje dylik övergång medför en revolution såväl i naturen som i alla mänskliga förhållanden, en total omvälvning i härskande tänkesätt. De gamla, godtagna världs- och livsåskådningarna visa då sin bristfällighet genom oförmåga att hävda sig mot skarpsinniga kritikens stormangrepp. Därpå följer så småningom en ny världs- och livsåskådning, utformad på grundval av tidens vetande. När kunskapen om verkligheten sedan ökar, visa även de nya åskådningarna sin ohållbarhet.

⁴Så har det fortgått genom tiderna. Det radikalt nya i vår tid är att för första gången femte naturrikets individer, de enda som äga kunskap om verkligheten, givit allmänheten del av sin kunskap.

⁵Vår tids revolutioner och allsköns revolter äro tecken på att ett allmänt uppvaknande äger rum. Människorna bli (visserligen yrvakna och omornade) medvetna om sitt eget människovärde och kräva, instinktivt famlande efter erkännande av allas broderskap och frihet, att få vara sig själva i sin egenart.

⁶Medan de på högre stadier endast kräva frihet inom gränserna för allas lika rätt, fatta de på lägre stadier friheten, som det talas så mycket om, såsom rätt till ohämmat självsvåld. Det har sina risker att släppa vildjuret i människan lös. Skördeinstanserna begagna också tillfället under revolutionsepoker "att kvitta gamla skulder" i olika avseenden, såväl individuellt som kollektivt. Att svarta logen icke försitter möjligheten att åstadkomma kaos, är också uppenbart. Den vet att detta är dess sista chans, ty när allmänt broderskap äntligen förverkligats, har den föga utsikter att motverka utvecklingen. Det är en kamp på liv och död för mänskligheten mellan de vita och svarta "andemakterna".

⁷Alla raser (rotraser, underraser, grenraser) ha en uppgift i medvetenhetsutvecklingen, även om de hittills förfelat den till sin egen skada. Även de äro "andliga" företeelser. Allt som bidrar till samhällets bestånd, möjliggör vetenskap och teknik, är "andligt" arbete. Såväl stater som samhällen äro nödvändiga för medvetenhetsutvecklingen, och framtidens nationer komma att samarbeta för att befördra denna. Allt som motverkar enheten, vållar splittring, är bevis på livsokunnighet. Vi äro alla ett och måste förr eller senare förverkliga enheten. Enheten är medvetenhets grundval, förutsättning för förverkligandet av livets mening. Detta är vad planethierarkien genom sina medlemmar alltid förkunnat, den enda sanna religionen, visdomens och kärlekens religion, sunda förnufts religion, som alltid förvrängts i de olika historiska religionerna, svarta logens produkter.

1.53 Vår tids desorientering

¹För en tänkande människa ter sig livet som en fysisk tillvaro belastad med smärtor och sjukdomar, därtill emotionalt lidande och mentalt mörker. Icke underligt, om hon söker förklaring av livets mening.

²Samtliga hittillsvarande teologiska eller vetenskapliga förklaringar av verkligheten och livet ha förr eller senare visat sin logiska otillräcklighet. I det fallet måste man ge agnostikern rätt, som betvivlar att människan kan lösa tillvarons problem.

³Det finns emellertid en urgammal s.k. esoterisk förklaring (oftast av livsokunnigheten förvrängd och misstolkad), som visat sin logiska hållbarhet och icke kan vederläggas, och det är läran om reinkarnationen. Vad man kan begära är att individen, innan han förfaller till skepsis, gör sig mödan (ty möda är det) att undersöka denna lära. Den ger förnuftiga förklaringar av otaliga eljest oförklarliga livsföreteelser, som envar själv kan upptäcka, när han väl bemästrat den pytagoreiska hylozoiken.

⁴Det finns så många kulturproblem, som icke kunna lösas rätt utan esoteriken. Men förmodligen dröjer det länge, innan nuvarande s.k. kulturelit inser den saken. Våra s.k. kulturradikaler tro, att allting blir bättre, bara det blir annorlunda. Men det kan hända, att den sista villan blir värre än den första. Den första villan har dock det företrädet, att den vilar på något slags erfarenhet. Radikalernas åsikter bero endast på förflugna antaganden och ha aldrig efterprovats i erfarenheten. Denna är dock den enda fasta grunden. Esoterikern vet vad han talar om, därför att de nya hugskotten icke äro nya. De ha visat sin livsoduglighet i forna civilisationer, som normalindividen ej vet något om.

⁵En primitiv mänsklighet kan icke med en gång förverkliga ideal. Det är detta de idealistiska reformsträvare aldrig kunnat inse. En idealstat förutsätter idealmänniskor. Det är människorna som utgöra och uppbära samhället. Äro människorna egoister, bli alla försök till idealitet raka motsatsen, vilket Sovjetunionen och övriga diktaturstater varit bevis på. Men det lönar sig icke att söka förklara detta för fanatikerna. De tro blint på sina teorier. Vad som felas är den psykologiska förståelsen för mänsklighetens möjligheter. Psykologien befinner sig ännu på lägsta experimentstadiet. Medvetenheten är en av de lärde otroligt försummad aspekt av tillvaron.

⁶Den mest fatala bristen i livsförståelse är emellertid okunnigheten om livslagarna, enda hållbara grunden för rättsuppfattning. Det är betecknande för mänsklighetens allmänna utvecklingsstadium att själva begreppet livslag är totalt främmande för såväl filosofer som teologer för att icke tala om moralister. Icke att undra på, att det råder ett sådant kaos ifråga om begreppen gott och ont, rätt och orätt även i civiliserade staternas juridiska kodex och allmänna rättsuppfattningen. Man har icke ens insett, att lag är frihetens förutsättning, att det utan lag icke kan finnas frihet. Man borde kunna inse, att laglöshet för till kaos och rättslöshet. Endast rätt lag är rätt. Lag måste finnas. Utan lag finns ingen ordnad process, ingen utveckling.

⁷Ett bidrag till pragmatismen:

“Det opportuna är det legitima. Kriteriet på att våra tankar äro riktiga, är att de ha framgång (köpmannens filosofi); att deras framgång beror på majoriteten (demokratiens logik); att denna framgång är predestinerad (kalvinismens dogmatik); att något är sant därför att det passar mig (de flestas metafysik).”

⁸Det är betecknande för alltjämt rådande okulturen, att de flesta litterära författarna, som borde vara vägvisare för mänskligheten, i stället verka antingen vilseledande genom falska förespeglningar eller neddragande i träsket eller förstärkande härskande illusioner och fiktioner. Alltjämt söka de befästa skenbart outrotliga psykologiska vidskepelsen, att förälskelsen är detsamma som bestående kärleken; det fatala misstag som är grunden till de flesta olyckliga eller i varje fall omaka äktenskapen. Hur många ingå äktenskap för att göra motparten lycklig eller för en gemensam livsuppgift eller för att hjälpa varandra till emotional och mental utveckling? I stället förstärks hos de livsokunniga den idiotien, att sexualitet är det väsentliga.

1.54 Subjektivism

¹Ifråga om beteckningen "subjektivism" måste man ha klart för sig skillnaden mellan den filosofiska subjektivismen (i Indien advaita), som förnekar materiens existens, anser den vara en -illusion, och den esoteriska subjektivismen, som är medveten om tillvarons tre aspekter materia, medvetenhet, rörelse men avsiktligt betraktar allting ur medvetenhetens synvinkel, vilket underlättar förvärvet av intuition.

²Man har gjort stort nummer av Kierkegaards paroll, "det subjektiva är sanningen". Men det är ju ingenting annat än vad också sofisterna Protagoras och Kant blivit märkvärdiga på ("verkligheten rättar sig efter våra begrepp") och våra dagars konst och kultur proklamera: godtycket är sanningen, laglöshet är rätt, jag är gud och gör vad jag vill. Att Kant och Nietzsche hamnade i vanvetts natt, var ju också logiska konsekvensen.

³Om man som diktaren säger, att livet är en dröm eller som tänkaren, att det är en logisk konstruktion, kommer på ett ut. Man är i båda fallen utan kontakt med verkligheten.

⁴Utan världsåskådning som grund "hänger livsåskådningen i luften". För att kunna säga hur det bör vara måste man först veta hur det är. Det har alltid varit svagheten i allt vad teologi och morallära heter. Man kan icke tala om "gud" eller om "ett liv efter detta" utan att ha en verklighetsgrund att utgå ifrån. För övrigt strider det mot första tankeregeln: antag ingenting utan tillräcklig grund. Hur oändligt mycken gallimatias skulle man icke sluppet ifrån, ifall den regeln iakttagits.

⁵I sin bok *Själels krafter* sökte Rathenau (som så många andra) skarpsinnigt och djupsinnigt bevisa själens existens genom dess yttringar i människans medvetenhetsliv. Försöket förblir subjektivt, hypotetiskt. Man måste kräva något substantiellt, objektivt för att erhålla den orubbliga fasta grunden.

⁶Semantiken är en typisk tidsföreteelse, subjektivismen i dess mest extrema form. Frånsett det grovfysiska saknar mänskligheten kunskap om verkligheten men har alltid rört sig med fantasikonstruktioner (fiktionser), med ord utan motsvarigheter i verkligheten. Det börjar man upptäcka. Alltså är vår föregivna kunskap endast ord, som sakna mening. Icke att undra på, att semantiken och zenbuddhismen funnit varandra i ett mentalt kaos. "Bäst att bli stenhuggare och vedsågare och börja handskas med realiteter och saker man kan ta på, med fysiska objekt man kan konstatera existera. Det icke alla kunna konstatera är hallucinationer och finns icke." Faktum kvarstår, att det hos människan finns uppfattningsorgan för annat än enbart grovfysiska - företeelser, organ för förnimmelse av olika slags "överfysisk" verklighet. När i framtiden dessa organ bli mer allmänt aktiverade och vitaliserade, blir också subjektivismen definitivt vederlagd.

1.55 Två världar

¹Enligt gammal såväl filosofisk som teologisk uppfattning finnas två världar: sinnevärlden och andevärlden, grekernas fainomenon och noumenon. Dessa två världar äro de enda som existera för den religiösa, "andligt sinnade" människan, och de utgöra hennes universum.

²Klärvoajanterna finna detta antagande överensstämma med verkligheten. Med sin klärvoajans kunna de iakttaga materiella företeelser i andevärlden. Högre världar finnas icke för dem. Många klärvoajanter kalla andevärlden för "kosmos" och andevärldens medvetenhet för "kosmisk medvetenhet", ytterligt förfelade, vilseledande beteckningar. Även spiritualisterna hålla sig till dessa två världar. Spiritualisterna veta om andevärlden vad de få veta av andarna i andevärlden genom medier.

³Det är viktigt att alltid komma ihåg detta för att förstå dessa båda kategoriers förutsättningar att fatta esoteriken. Särskilt klärvoajanterna äro säkra på att vad de icke kunna se icke finns. Så trodde Swedenborg, Steiner, Martinus och alla de andra. Så tro de i rosenkreuzarsekten Amorc: de tala om fysisk medvetenhet och kosmisk medvetenhet, de två slag de veta om.

⁴Enligt esoteriken är deras "sinnevärld" fysiska världen och deras "andevärld" emotionalvärlden; klärvoajanternas "kosmiska medvetenhet" objektiv medvetenhet i emotionalvärlden. Dessa två världar äro de enda tillgängliga för mänsklig objektiv medvetenhet. Längre än så kom icke Steiner, och längre än så komma icke heller yogierna, de må sedan ha sina subjektiva föreställningar om nirvana etc.

⁵Såväl mentalvärlden som kausalvärlden äro objektivt åtkomliga endast för lärjungar till planethierarkien. För att kunna objektivt uppfatta dessa världar måste lärjungen på mentalstadiet särskilt utbildas av lärare från planethierarkien.

⁶Ingen självlärd skådare (klärvoajant) kan ange var gränsen går för hans uppfattning av verkligheten eller huruvida iakttagelsen stämmer överens med bestående verkligheten.

⁷Värdet av teologers, filosofers och vetenskapsmäns spekulationer torde alla esoteriskt orienterade ha klart för sig. Men ännu fiktivare är värdet av de spekulationer, som tillhandahållas i emotionalvärlden av självutnämnda allvetare och som i regel anammas av otalet slag ockultister såsom högre uppenbarelse. I fysiska världen finns åtminstone möjlighet för alla att gemensamt konstatera fysiska fakta. Den möjligheten finns ej i emotionalvärlden, emedan vem som helst där kan själv fantisera vad som helst och sedan konstatera sina fantasier såsom objektiva materiella förhållanden och taga dem för bestående objektiva fakta. Enligt planethierarkien är allting i emotionalvärlden idel illusioner ("lögner") och den kunskap som där kan inhämtas av samma slag. Detta är mänsklighetens möjligheter att utforska tillvaron. Mänskligheten förblir okunnig om verkligheten och livet, tills den en gång under fortsatta medvetenhetsutvecklingen och med femte naturrikets hjälp kan förvärva medvetenhet i kausalvärlden.

1.56 Den europeiska filosofien

¹Filosofihistorikerna bruka kalla försokraternas filosofi för "tänkandets första försök". Ännu ha de icke fattat, att försokraternas och Platons filosofi måste haft såsom förutsättning tusentals år av mentalt arbete. Så plötsligt uppträda icke så många revolutionerande ideer. För övrigt ha de förplatoniska ideerna ännu icke rätt fattats av filosoferna, vilket ju är omöjligt utan esoteriken. Särskilt beteckningarna "jord, vatten, luft och eld" bli meningslösa, om de icke fattas att avse de fyra lägsta molekyllagorna eller aggregationsformerna. Det kan tilläggas, att exoteristernas spekulationer började först efter Pytagoras.

²Man måste vara mycket okunnig om filosofi och esoterik, om man tror, att filosofien ger möjlighet att förstå esoteriken. Filosofien är liksom vetenskapen fysikalism, och den mångomskrivna "metafysiken" ingenting annat än fantasikonstruktioner utan samband med verkligheten.

³Den, som icke insett att filosofien är fikcionalism, uppmanas att studera ett filosofiskt lexikon, där varje filosof får framlägga sina åsikter. Det studiet skall visa, att det icke finns två självständiga tänkare som haft samma uppfattning. (De många osjälvständiga eftersägarna kunna lämnas därefter.) Filosofien saknar alltså en gemensam, för alla godtagbar grund. I det fallet kan man verkligen tala om subjektivism. Men kunskapen om verkligheten (hylozoiken) är en enda, och den delas av alla som blivit kausaljag.

⁴Filosoferna förmå icke prestera ett gemensamt, definitivt resultat: en världsåskådning. Detta faktum borde, om något, visa att mänskliga förnuftet ej förmår lösa verklighetens problem. Vårt förnuft är hänvisat till enbart kritik av filosofernas prestationer.

⁵Uttrycket "därom tvista de lärde" får väl anses betyda, att problemet ännu icke blivit löst eller anses olösligt. Det kan man säga om alla filosofiens huvudproblem, varom de flesta ha och alltid komma att ha olika meningar. Uppsalafilosoferna Hedvall, Hägerström och Phalén voro verkliga fysikalister, vilket betyder att de i likhet med Kant ansågo allt tal om överfysik som oberättigade antaganden. Endast det av alla konstaterbara var logiskt ofrånkomligt. Så till exempel ansågo de Poincarés med fleras pragmatiska betraktelsesätt såsom filosofiskt otillåtet. Med pragmatiska

metoden har man försvarat även orimligheter. Mänskligt intellekt kan icke lösa de filosofiska grundproblemen.

⁶Filosofien saknar liksom vetenskapen förutsättning att ge oss en hållbar världsåskådning. Vetenskapens världsåskådning blir aldrig annat än hypotetisk. Filosofiens enda möjliga uppgift är att vara vad den från början var, sökande av vishet. Det innebär: ingen fastlåst åskådning utan tvärtom aldrig avslutad kritik av alla försök till världsåskådning, av det ständigt vidgade vetandet. Försöker den vara något annat, förfelar den sin uppgift.

⁷Kritikern underkastar sitt ställningstagande ständigt förnyad kritik och anser sig aldrig "färdig" med sitt omdöme. Framför allt är han oberoende av andras omdömen.

⁸Den europeiska filosofien är en livsokunnighetens produkt. Den är resultatet av 2500 års spekulering med verklighetsbegrepp, som filosoferna missförstått sedan de övertagit dem från Pytagoras och Platon, vilka ursprungligen fingo dem från planethierarkien. Filosoferna ha varit totalt okunniga om att det finns ett femte naturrike och att det är detta rikets gemensamma verklighetsideer (kausalideer), som legat till grund för dessa två pionjäreers verklighetsförkunnelse.

⁹En esoteriker vet, att ingen i fjärde naturriket kan lösa "världsgåtan". Hur skulle människan kunna det utan objektiv medvetenhet och möjlighet att utforska åtminstone kausalvärlden? Människan är ett förstajag. Som sådant är hon livsokunnig och kan icke lösa livsproblemen. Det kan endast andrajaget.

1.57 Semantik (begreppsanalys)

¹Den s.k. semantiken är ingen filosofi, som söker lösa filosofiens grundproblem, utan den är en ny fantasispekulation, som för sina utövare på villovägar. Västerländska esoteriken utgår från den pytagoreiska verklighetsuppfattningen (hylozoiken). Denna låg också till grund för de vetenskapliga begrepp som varit gemensamma för all naturforskning. Dessa verklighetsbegrepp strävar semantiken att ersätta med fiktionsbegrepp under påverkan av moderna s.k. kärnforskningens rön.

²Matematiska vetenskaperna behandla materiaspektens och rörelsespektens kvantitativa förhållanden och övergå allt mer till att bruka symboliska formler. Därmed hindras begreppsanalytikerna, åtminstone på detta område, i sina misslyckade försök att ersätta nedärvda verklighetsbegreppen med fiktioner. Också moderna logikers försök att kvantificera logiken kommer att visa sig förfelat. Logiken avser kvaliteten och är beroende av exakt definierade verklighetsbegrepp. Dessa kunna bortfalla, när mänskligheten en gång förvärvat kausal objektiv medvetenhet (kausal intuition) och kan åskådligt konstatera motsvarande verkligheter. Då veta alla vad de tala om och röra sig alla med idel verkligheter.

³Begreppsanalytikerna kunna i bästa fall endast konstatera, att mänsklighetens begrepp äro ohållbara. De äro ohållbara, eftersom de konstruerats av individer okunniga om verkligheten. Men de misstaga sig grundligen, om de tro sig om att med begrepp de själva konstruerat tänka i överensstämmelse med verkligheten. Riktiga begrepp kunna vi forma endast om vi erhålla erforderliga ideer och fakta från planethierarkien. Semantikens oundvikliga fiasko kommer att bidra till insikten om att begreppsanalytikerna äro oförmögna att finna de riktiga begreppen. Dessa blir det esoterikernas uppgift att utforma en gång, när filosofer och vetenskapsmän väl insett, att hylozoiken är enda hållbara arbetshypotesen.

1.58 Indisk filosofi

¹Innan vi fingo esoteriken från planethierarkien, var yogafilosofiens exoteriska lära den mest livsdugliga. Men den ger icke kunskap om verkligheten och är högst olämplig för västerlänningar. Tyvärr har den på grund av okunnighetens yogapropaganda innästlat sig i Västerlandet och därmed blivit ett ytterligare hinder för riktig livsuppfattning.

²Yogiernas påståenden, att de veta, äro ohållbara, vilket också blivande esoterikern snart nog

inser. Utom all fråga äro yogierna oerhört överlägsna alla västerlandets teologer, psykologer och mystiker. Men de sakna den fundamentala verklighetsgrund som endast hylozoiken med de tre verklighetsaspekterna kan ge.

³För västerländsk verklighetsuppfattning kan indiska filosofers tal om materiers, kroppars, världars irrealitet endast verka ologiskt och orimligt. Att vissa slag av medvetenhet icke uppfatta dessa företeelser eller betrakta dem såsom betydelselösa, berättigar icke till att kalla dessa "överkliga". Allt som har existens för något slag av medvetenhet måste betraktas såsom verklighet. Varje värld motsvaras av sitt eget slag av verklighetsuppfattning och är därmed objektiv realitet.

⁴Indiska filosofers tal om illusion beträffande materiell verklighet kan mycket väl ha avskräckt många västerlänningar från att befatta sig med indisk filosofi, givit dem anledning förmoda att dylik uppfattning vittnar om bristande livsförståelse och följaktligen ej är något att intressera sig för.

1.59 Vetenskapen

¹Västerländska vetenskapens fundamentala betydelse ligger i ideala kravet att förstå varför, med fakta för allt. Det är givet att detta krav endast i undantagsfall kan tillgodoses på mänsklighetens nuvarande utvecklingsstadium. Kravet förblir likväl en riktlinje för fortsatta forskningen. Det utgör en reaktion mot livsokunnighetens godtagande av allsköns hugskott i historien, teologien och filosofien.

²De lärde äro ofta fullproppade med fakta som uppslagslexika, men det är icke många som kunna insätta nya fakta i deras rätta sammanhang. De flesta vetenskaper tangera varandra i olika sammanhang, och dessa kontakter äro ofta av stor betydelse för samtliga. Men med allt mer ökad specialisering försvåras möjligheten till överblick.

³Det finns redan mycket esoteriskt vetande, som ingått i såväl vetenskapliga som allmänna vetandet, utan att folk ha en aning om, varifrån det vetandet kommit. Det tillskrivs naturligtvis vetenskapen. Ifall forskarna anade, varifrån de fått ideer, som möjliggjort de flesta av deras vetenskapliga upptäckter, skulle de icke så blint överskatta vetenskapens förtjänster.

⁴Medicinmännen börja komma underfund med, att gamla generationers erfarenhet innehåller mycket att ta vara på, att icke allting är vidskepelse bara för att det är gammalt. När vetenskapen sedan lägger beslag på det, ja se då är det vetenskap. Man får nog vara esoteriker för att inse, vad vetenskapen förmår och möjligtvis kan veta.

⁵Hur långt vetenskapen ännu är från sann kunskap om verkligheten, framgår av att de två esoteriska axiomen, materia är ljus och energi är ljud, för vetenskapen måste te sig såsom absurda. Och det är bäst så, ty mänskligheten är icke mogen att rätt använda dessa två revolutionerande upptäckter. Verkliga atomsprängningen (49:1) blir möjlig först, när man upptäckt ljudet såsom energi, fått en ljudets vetenskap. Ringa början kan göras genom studiet av färgers inverkan på växter, djur och människor såsom förstudier för förvärv av eterisk syn (49:4).

⁶Vetenskapen gör försök att "upplösa materia i energi": upplösa lägre materielag i högre, varvid energi frigöres. Men den tycks icke kunna inse, att även motsatta metoden, "förvandla" energi i materia, är möjlig. Vetenskapen borde lärt sig av sin egen historia, att största hindret för vetenskapliga framsteg är fasthållandet vid en gång formulerade hypoteser, vilket i stor utsträckning hindrar den från att göra nya upptäckter. Det lär dröja, innan den vill erkänna (kan inse), att ingen hypotes är slutgiltig förklaring.

⁷Om vetenskapsmän icke vore så förblindade av sina egna teorier, skulle de inse, att just vetenskapen överbevisade dem om deras stora livsokunnighet. Ju mer de upptäcka, desto mer återstår att upptäcka, en vetenskaplig paradox för de "oinvigda".

1.60 Psykologi

¹Västerlänningarna äro i psykologiskt hänseende tio tusen år efter indierna (de bildade i brahminkasten). Först på 1700-talet började intresset för psykologiska företeelser vakna, och särdeles snabbt har forskningen sedan dess icke fortskridit. Ännu sakna västerländska psykologer förutsättningarna att förstå Patanjalis orienterande analys av medvetenhetsaspekten.

²Det är av betydelse för den esoteriska psykologien att se gränserna för de olika höljas medvetenhet och det karakteristiska för varje slag av höljesmedvetenhet. Utan denna kunskap saknar människan enklaste förutsättningar att fatta dagliga företeelserna i egna s.k. själslivet för att icke tala om förståelse för tillvarons medvetenhetsaspekt.

³Esoteriken, som förklarar utvecklingen, medvetenhetsutvecklingen likaväl som den biologiska, och uppvisar otalet utvecklingsnivåer genom alla naturriken från mineralriket till högsta kosmiska, gör definitivt slut på livsokunnighetens tro på allas jämlikhet. Obegripligt hur man kan tro, att vilken individ som helst kunnat bli en Platon, en Michelangelo, en Newton, en Rembrandt, en Mozart. Då skulle det vimlat av sådana, ty liknande chanser ha otaliga haft.

⁴När en Kretschmer kommer med en indelning av sinnessjukdomarna eller en Freud med lära om undermedvetet och överjag, kasta sig tusentals forskare över produkten av deras hugs-kott som om dessa vore stora vetenskapliga upptäckter. Men när en esoteriker erbjuder en psykologi, som verkligen kan förklara, då är det "ingen vetenskap", och sådant nedlåter man sig ej till att undersöka. Om försök ändå göres, blir det dessa ytliga omdömen baserade på total missuppfattning av terminologien. Endast tiden kan verka förändring. Efter något eller några hundratal år erkänner man misstaget. Sanningen är dömd innan man begynner undersökningen. Det gäller bara att finna träffande argument och konstruera upptäckten. Vetenskapens historia överflödar av dylikt. Men det ser man ej eller vill ej se och erkänna. I varje fall vägrar man lära därav. Det är alltid hopplöst att föra kamp mot dogmväsendet inom teologi, filosofi eller vetenskap, mot förstajagets auktoritet.

1.61 Historien

¹Världshistorien är berättelsen om mänskligheten på barbar- och civilisationsstadiet i de repellerande energiernas regioner, är i stort sett berättelsen om mänsklig okunnighet, dårskap och förvillelse: illusionernas och fiktionernas historia. Hela historien är ett enda klagoskri, som dränks i tedeum och lovsånger över "de fallna hjältar på årans fält".

²Nog borde vi ha lärt oss att hatet mellan människorna regerat. Men som det heter: seende se de ingenting, hörande höra de ingenting. Det vi kunna lära av historien är hur vi icke böra tänka, känna, säga och göra. Den är av värde så till vida, att den känner det goda som känner det onda.

³Historien har, bortsett från idéhistorien och kulturhistorien, varit ensidig krigs- och diplomati-historia, har utelämnat de andra faktorerna i historiska skeendet. Det blir parodi på historia.

⁴Religionshistorien hör till historien och får icke avskiljas från denna, enär religionen varit en väsentlig faktor även i det politiska livet med ofta bestämmande motiv.

⁵Den verkliga historien är en enhet av otal faktorer. Denna sanna historia är oskriven ännu. Den finns i planethierarkiens arkiv och är något helt annat än vår s.k. världshistoria.

1.62 Politiken

¹Politiken hör med till frågan om världsåskådningen så snart politiker kräva att få bestämma vad människorna ska tänka. Därför må detta sägas.

²Demokratien förkunnar att alla människor äro "lika", befinna sig på samma utvecklingsstadium, äro lika kompetenta att begripa och förstå verkligheten. Denna jämlikhetstro är det största av alla mänskliga misstag. Den mest livsokunniga och oförstående tror sig därmed kunna bedöma allt. Den galenskapen kan man kalla det outrotliga i demokratiens ideologi.

³Det är stort misstag att förväxla universellt broderskap med demokrati. Universellt broderskap avser individernas inbördes relationer. Demokrati är ett politiskt system, som lägger makten i livsokunniga ledares händer. Det är ett system, som oundvikligen medför demagogi.

⁴Socialister och kommunister äro förblindade av en ideal teori. De ha aldrig insett, att ideal kunna förverkligas endast när mänskligheten eller i varje fall en tongivande minoritet nått idealitetsstadiet, blivit idealmänniskor. Förutsättningen är att den osjälviska samhällsandan blivit normerande för tänkande och handlande. Denna anda medför att man icke begär mer av livet än som är nödvändigt för att man skall fullgöra sina plikter, att man gärna avstår från allt icke livsnödvändigt. På mänsklighetens nuvarande utvecklingsstadium, där både individuella och kollektiva självupppoffringens anda saknas, måste socialistiska och kommunistiska system visa sin ohållbarhet. Så till exempel måste kommunistregimerna för att kunna höja folkets levnadsstandard införa privatvinst för industriledarna och arbetarna.

⁵Vad hade vi i ideallandet Sovjetunionen? Förbud mot att tänka annorlunda än de tillfälliga makthavarna bestämde; ett genomfört spioneri- och polistryanni; koncentrationsläger, där miljoner årligen gingo under; en överklass, som ej hade fastställd lön utan bara kunde rekvirera vad den ville ha; ett genomfört slavarbete för arbetarna. Vilket idealsamhälle!

⁶Man skall vara så hjälplöst livsokunnig som en människa för att tro på samhällsidiologier av något slag. Ännu felas väsentliga insikten, att det icke är frågan om "den rätta läran", utan om "det rätta livet", liv i enlighet med livslagarna för frihet, enhet, utveckling etc. Kunna frihet och enhet ej "sammansmälta" såsom olika sidor av samma sak, blir varje samhällssystem förfelat. Frågan är om mänskligheten är mogen härför.

1.63 Pedagogik

¹Den gamla devisen "vi lära icke för skolan utan för livet" är helt enkelt icke sann. Frånsett vissa färdigheter (läsa, skriva, räkna, språk) ha de flesta ingen användning för vad de fullstoppats med. Det skulle i de flesta fall ha räckt med en allmänorientering i vetenskaperna utan allt detaljpluggande. Och en förnuftig världs- och livsåskådning fick man aldrig. Den saknade lärarna själva. Filosofernas gissningar göra allt sådant ovisst och meningslöst, endast visa att de ingenting begrepo av verkligheten.

²De flesta förbli för alltid beroende av den världs- och livsåskådning som inpräntats i deras barnahjärnor och under uppväxt- och läsåren. Undantagsvis väckas några till självständig forskning och omtänkande (ty dylikt arbete måste alltid väcka till något annorlunda), så länge det alls kan råda olika meningar om objektiva förhållanden, vilket det gör, tills alla ingått i kausalvärlden och själva kunna konstatera fakta i de tre mänskliga världarna.

³Den, som tillämpar landets lagar i ett fritt land, lever ett ändamålsenligt liv, och det kan anses tillfyllest för dem på civilisationsstadiet. I det hänseendet kan juristen med fördel ersätta teologen. Skolans uppgift därutöver borde vara att lära vad man behöver för att leva i fysiska världen som en duglig samhällsmedlem. Däremot är det icke skolans uppgift att bibringa eleverna något slags livsåskådning. De nu förefintliga verka endast desorienterande. Ifall skolan lärt eleverna att tänka själva, så finner den, som har behov av en åskådning, också en sådan motsvarande hans uppfattningsförmåga. Den bör vara självförvärvad.

⁴Akademisk utbildning kan vara värdefull, om den ger ökad förmåga till logiskt, metodiskt och systematiskt tänkande. Tyvärr uppammar den fortfarande alltför lätt osjälviskt eftersägande och godtagande av härskande dogmer inom de flesta vetenskaper. Visserligen innebär talesättet "på vetenskapens nuvarande ståndpunkt" indirekt erkännande av utvecklingsprincipen, men det hindrar icke alls att man sedan i praktiska utövningen godtar härskande fiktioner såsom något "definitivt" att utgå ifrån. Alltför ofta ha akademikerna överdriven tilltro till värdet av inhämtade åsikter. Alltför ofta verka de dogmatiska och ensidiga.

⁵Det mesta av akademisk och annan s.k. bildning är obrukbart och onödig belastning, ofta

felaktigt. (Den som skriver detta skulle ha sparat oerhört med tid, lärt mera och nyttigare vetande på egen hand.) Allt en intelligent människa behöver är en orienteringsbok och eventuellt snabba orienteringskurser, så att hon vet vad som finns i de olika ämnena. Värdet av akademisk bildning är oerhört överskattat. Självbildning är värdefullare.

⁶Det är högeligen önskvärt att en esoterisk skola kunde inrättas för barn till esoteriker. Där skulle undervisas i esoterisk världs- och livsåskådning i stället för nuvarande desorienterande dogmlära. Det skulle ge dem en helt annan start i livet. Det är även viktigt att vaka över barnens umgängeskrets så, att de icke råka in bland olämpliga (brutaliserande) kamrater.

1.64 Fysikalism

¹Man kan indela de s.k. bildade i två grupper: dem som förneka existensen av överfysisk verklighet och tro att synliga världen är den enda existerande och dem som veta att det finns överfysisk realitet, överfysiska materievärldar. Den frågan är den väsentliga och avgörande. Om man sedan såsom "kulturmänniska" är "ateist" eller "religiös" eller "humanist" eller något annat, är en fullständig bisak. Antingen finns överfysisk realitet, med fortsatt medvetenhetsutveckling efter den s.k. döden, eller finns den icke: det är denna frågan gäller. Det skadar ej att ha klara begrepp, så att man slipper röra ihop oväsentligheter med väsentligheter.

²I den mån teologer, filosofer och vetenskapsmän icke äro fysikalister, äro de fikcionalister. Det kan man säga om dem som sakna vetskap om existensen av människans världar 47–49, vetskap om att människan är en monad i en triad i ett kausalhölje.

³Typiskt för de s.k. intellektuellas begreppsförvirring och livsokunnighet är att de betrakta allt tal om överfysisk verklighet såsom antiintellektuellt. Man kan förstå denna emotionala inställning. De ha i det förflutna haft övernog av teologi och alla andra slags vidskepelse och övernog av offer för dylikt oförnuft. De ha sett tillräckligt i vår tid av allsköns fantasterier och vettlösa hugskott. De hålla sig till vetenskapliga forskningens resultat och avvisa allt som icke är "vetenskap". Det är ett nytt slags dogmatism, som apriori förnekar alla uppenbara bevis på överfysiska företeelser. De inse ej, att de begå samma tankefel som dogm- väsendet alltid har begått, att det är samma slags känslotänkande, hur kritisk man än tror sig vara.

⁴För Schopenhauer tedde sig livet grymt och meningslöst. Det måste det göra för varje tänkande människa, som är fysikalist, det vill säga: som utgår ifrån att fysiska världen är enda verkligheten och människan utvecklingens slutprodukt. Hithörande ideologier kunna aldrig ge en tillfredsställande förklaring av verkligheten eller tillvarons tre aspekter. De röra sig med idel - illusioner och fiktioner ifråga om allt icke enbart fysiskt. Om fysiskt eller överfysiskt kunna de för övrigt sällan avgöra.

⁵Fysikalister sakna förutsättningar att lösa överfysiska problem, eftersom de sakna överfysiska förmågor. Det är något man ännu ej tycks kunna inse.

⁶I vår tid har den s.k. datamaskinen i allt större utsträckning fått ersätta mänskliga tänkandet. Det visar bara att människan är fysikalist och mänskliga tänkandet rör sig enbart inom fysiska tillvarons gränser. Så långt kan maskinen vara med, eftersom den exakt återger vad man stoppar in i den, enbart konstaterade fysiska data. Men människan är ingen maskin, även om de flesta nöja sig med att vara det. Utom fysiska energier förfogar hon över emotionala, mentala, kausala energier, och de falla utanför datamaskinens kapacitet.

⁷För en esoteriker är det alldeles uppenbart, att kunskapsteoretiskt fysikalismen måste hamna i skepsis. Även subjektivismen är en form av fysikalism, när den utgår från antagandet, att tänkandet är enbart hjärnprodukt och är okunnig om existensen av överfysiska höljen.

⁸Största svårigheten för fysikalisten är talet om osynliga världar. För honom måste all existens vara objektivt iakttagbar för alla, kunna vetenskapligt utforskas. Vad som icke är synlig fysisk materia finns icke för honom.

⁹En filosofs världsåskådning är och förblir fysikalistisk. Längre kan han icke komma. Det

överfysiska förblir oåtkomligt. Att han sedan tack vare förädling av emotionalitet och förnuft kan komma till förståelse för de humanistiska ideerna (universellt broderskap etc.), hör till hans subjektiva livsåskådning och vittnar om att han närmar sig mystikerstadiet.

¹⁰I detta sammanhang må påpekas, att den s.k. surrealistiska konsten icke har med någon verklighet att göra. För övrigt finns ingen öververklighet.

¹¹Fysikalisterna anse, att fysiska världen är den enda existerande och fysiskt liv enda formen av liv. Det må de tro. Det kommer en gång i framtida inkarnation, då livsinstinkten (första yttringen av latent erfarenheter) gör sig gällande och de icke äro så säkra på sin sak. Det kan hända, att man innan dess kan fotografera dödsprocessen och då iakttaga hur eterhöljet frigör sig från organismen och emotionalhöljet från eterhöljet. Människor med både eterisk och emotional objektiv medvetenhet äro ännu alltför fåtaliga för att deras vittnesbörd skall påverka de tvivlande. Så länge både subjektiv och objektiv medvetenhet finnas, komma de flesta att övertygas endast av egen objektiv medvetenhets konstaterande av fakta. Vidskepelsens historia har i det avseendet verkat alltför avskräckande. Ännu lita de flesta på mentala fiktionernas tillförlitlighet med tron på förnuftets förmåga att avgöra vad som är sant och falskt. Den dag kommer, då även den övertygelsen visar sin fiktivitet.

¹²När man betänker, vilket otal tankesystem av ytterligt få fakta och mestadels antaganden, förmodanden och gissningar inom alla slags teologier, filosofier och vetenskaper, som godtagits av större eller mindre kollektiviteter och hur svårt de flesta ha att frigöra sig från inlärdas tankesystem, inser man vilken tankerevolution, som erfordras för att sopa bort alla dessa galenskaper.

¹³Revolutionerande upptäckter förestå, som komma att kullkasta teologers, filosofers och vetenskapsmäns verklighetsuppfattning. Det är då Pytagoras' hylozoiska mentalsystem blir räddningen undan mentalt kaos. Innan dess blir det godtagat endast av dem som inhämtat detta vetande i en föregående inkarnation.

1.65 Ockulta sekter

¹Under andra århundradet av vår tideräkning uppkommo c:a 70 gnostiska sekter. Alla hade de olika uppfattningar av sanningen, olika förkunnelser av sanningen, men alla förkunnade de den enda äkta sanningen. I den nya epok vi just uppleva, då alla hittillsvarande idiologier (av idios = egen) visa sig ohållbara och alla desperat söka efter något fast för känslan eller förnuftet att hålla sig till, sker något liknande som under gnostikerepoken: det uppstår mängder av ockulta sekter. Självbedrägligheten är oundviklig och outrotlig.

²Dessa sekter komma emellertid att försvinna, då tillräckligt många kausaljag inkarnera, vilkas inbördes överensstämmande och överlägsna verklighetsuppfattning och banbrytande insatser bevisa deras kapacitet. Till dess få de, som icke kunna själva avgöra, vilken förkunnelse som överensstämmer med verkligheten, hålla sig till något slags religiös, filosofisk, vetenskaplig, ockult åskådning. I nästa inkarnation få de tillfälle att lära om. Den, som ej själv kan avgöra verklighetshalten i de olika tankesystemen, behöver icke heller den verkliga, esoteriska kunskapen, eftersom han saknar möjlighet att på ändamålsenligt, lagenligt sätt använda den för sin medvetenhetsutveckling.

³Endast essentialjag få tillstånd av planethierarkien att instifta kunskapsordnar. De gamla stängdes av hierarkien år 1875. Inga nya komma att få inrättas före år 2200.

⁴Av planethierarkien instiftade kunskapsordnar få icke förväxlas med de ockulta ordnar som finnas i våra dagar och värva proselyter mer eller mindre öppet. Vad som utläres i dylika ockulta ordnar eller sekter och alltså förkunnas såsom "hemligt" är icke längre något esoteriskt, eftersom den pytagoreiska hylozoiken, som innehåller så mycken kunskap om verkligheten som mänskligheten på sin nuvarande utvecklingsnivå har möjlighet att fatta, fått bli exoterisk. Ockulta ordnar sakna därför existensberättigande.

⁵Mänskliga medvetenhetsutvecklingen är en långsam lunk genom årmiljonerna. Men det finns möjlighet för individen att ila utvecklingen i förväg. De, som göra detta och skulle vara vägvisare, banbrytare, uppskattas föga av de efterblivna och bli i stort sett martyrer för sina försök att hjälpa.

1.66 Religioner

¹Det är viktigt att skilja dels mellan teologi och religion, dels mellan ideal religion och de olika religionsformerna. Teologi är den begreppsmässiga uppfattningen av religion. Religion däremot är känslans upplevelse av en verklighet som är oåtkomlig för människans (förstajagets) begrepp. I själva verket är denna verklighet fullt förståelig endast för essentialmedvetenheten, som klargör alla företeelser i mänskliga medvetenheten.

²Man kan urskilja två grundläggande ideala religioner. Den ena, som tillhör emotionalstadiet, har till uppgift att förädla det emotionala, höja människor, som befinna sig på det lägre emotionalstadiet, där repulsionen (hatet) härskar, till det högre emotionala, attraktionsstadiet. Detta var Buddhas strävan ifråga om normalindividen, samtidigt som han ville lära sina lärjungar att helt frigöra sig från beroendet av det emotionala. Den andra idealreligionen ser som sin uppgift att hjälpa jaget på mentalstadiet att uppgå i närmast högre rike, femte naturriket, vilket var Christos' mission med sina lärjungar. De religioner, som åberopa sig på dessa två avatarer, kunna emellertid icke betecknas såsom ideala utan ha i stort sett missförstått "sin" avatars insats i medvetenhetsutvecklingen.

³Alla existerande religionsformer äro förvrängningar av den enda sanna religionen, kunskapen om verkligheten, kunskapen om högre riken. Av det lilla teologerna uppsnappat om dessa riken ha de konstruerat ett absurt gudsbegrepp, som sunda förnuftet måste vägra godtaga. Men så idiotiserade av dessa absurditeter ha alla slags teologer blivit, att, när planethierarkien återvänder, dessa religionens representanter ska vägra erkänna Christos-Maitreya såsom den utlovade Messias, även sedan de irreligiösa insett hans "gudomlighet".

⁴Religioner, som förstärka egoismen (även den s.k. andliga egoismen, begäret efter att själv bli frälst, hur det än går för andra) och s.k. hemliga ordnar, som endast tillgodose egoismen, motarbeta medvetenhetsutvecklingen. Det är av vikt att människorna vakna upp, lära sig inse livets mening och icke fortsätta i idiotiserande (fördummande, förblindande) traditionerna.

⁵Borde icke förekomsten av olika religioner, såsom hinduism, zoroastrism, jainism, sikhism, buddhism, jahveism, islam, kristendom med dess tre kyrkor (romerska, grekiska och protestantiska, den sistnämnda med över hundratalet sekter), och alla deras anhängare lika övertygade, att deras religion är den enda sanna, kunna väcka folk till eftertanke? Splittringen är så stor även i dessa sekter, att många religionsforskare kommit till resultatet, att varje människa har sin religion. Men sanningen eller kunskapen om verkligheten kan endast vara en.

^{6v}is var den indiske maharaja, vilken efter jämförande religionsstudier valde som sin devis "Ingen religion är högre än sanningen." Esoterikern kan tillägga: "Ingen religion har haft sanningen, som är kunskapen om verkligheten." Och en mänsklighet på emotionalstadiet kommer aldrig att finna den.

⁷Ännu tycks man ej ha förstått, att alla mänskliga föreställningar och begrepp endast äro tillfälliga hjälpmedel, brukbara på viss utvecklingsnivå.

1.67 Gudsföreställningar

¹"Tror ni på Gud?"

²På denna vanliga fråga kan en esoteriker svara:

Vad först ordet "tro" beträffar, så har det olika betydelser. Om därmed menas "blint antagande", så finns det ordet ej i esoterikerns ordbok. Antingen vet man eller vet man icke. De antaganden man ofta nödgas till äro icke tro utan gälla tills vidare, likt vetenskapliga hypoteser, vilkas livslängd man icke vet något om.

³Vad ordet “gud” beträffar, torde alla esoteriker vara ense om, att teologers samtliga definitioner av gud äro ohållbara fantasikonstruktioner, att deras gudsbegrepp i alla religioner äro förfelade. Det finns ingen möjlighet att förnuftigt definiera begreppet gud. Det blir idel absurditeter.

⁴I varje fall är “gud” ingen personlighet. Men det finns otal “gudar”, nämligen de som nått kosmisk medvetenhet. Dessa äro inga isolerade individer, utan utgöra kollektiviteter med gemensam medvetenhet.

⁵På frågan, om det finns en gud, kan man därför svara både ja och nej, varken ja eller nej.

⁶Måste man nödvändigtvis ha med ordet “gud”, så avser det icke en individ utan en kollektivitet. Den judiska, kristna och islamiska monoteismen är det stora misstaget. Vi leva i ett pluralistiskt universum.

⁷”Gud” betyder den kosmiska totalmedvetenheten. “Gud immanent” betyder monadernas (uratomernas) oförlorbara delaktighet i kosmiska totalmedvetenheten. “Gud transcendent” anger tillvaron av kosmiska naturriken, som alla i lägre riken en gång skall nå. Alla med samma uppgift: att tjäna livet.

⁸De så kallade tio guds bud äro inga guds bud. Bud måste finnas för de oförnuftiga att rätta sig efter, enär utan lagar intet samhälle kan existera.

⁹De flesta äro väl beredda att godtaga existensen av en fundamental intelligens (vanligtvis kallad “gud”), sanningarna att bakom allt “skenet” den drivande kraften är kärlek, att allt det bästa hos människan (vilja till enhet och förståelse) är effekten av guds vilja och verksamhet, även självklara sanningen att endast mänskligheten själv kan förverkliga gudsriket på jorden.

¹⁰Buddha var ingen ateist. Han opponerade sig mot härskande gudalära, den så kallade treenigheten (Brahma, Vishnu, Shiva), missförstådda symbolen för tillvarons tre aspekter (materien, medvetenheten och rörelsen).

¹¹Högsta gudomlighet är den kollektivitet som format kosmos för att de i urmaterien omedvetna uratomerna ska få utveckla sin potentiella medvetenhet och i sinom tid, liksom de i högsta kollektiviteten, också ska förvärva kosmisk allvetenhet och allmakt.

¹²Att, som teologerna göra, bedja till gud att han skall “frälsa människornas själar” är lika intelligent som att bedja en kärleksfull fader att han skall hjälpa sina barn. Det vittnar om häpnadsväckande brist på psykologisk insikt, alldeles fränsett avsaknaden av livskunskap. Det är emellertid icke guds sak att frälsa utan vår sak att förvärva allt högre slag av medvetenhet, tills vi ingå i gemenskapens gudomlighet.

¹³Teologernas fundamentala misstag har i alla tider bestått i att vägra inse, att gud förverkligar sin vilja genom människan och att han söker uttrycka sin kärlek genom människan. Det är i människoriket guds vilja och kärlek måste förverkligas, och människan förverkligar detta genom att bli ett guds redskap bland människorna. Utan människor förmår gud icke uträtta något för mänskligheten.

¹⁴När den pytagoreiska hylozoiken allmänt godtagits som den enda förnuftiga och hållbara arbetshypotesen, komma de flesta teologiska beteckningar att ersättas med exakta. Så till exempel blir “gud transcendent” ersatt med “högre naturriken”, och “gud immanent” ersatt med “individens oförlorbara delaktighet i kosmiska totalmedvetenheten”. Utan denna delaktighet vore lagen för självförverkligande en orimlighet.

¹⁵Insikten om gud såsom den kosmiska totalmedvetenheten, i vilken alla individer i alla naturriken ha omistlig del, är en insikt människan förvärvar först, när hon ingått i enheten. Den instinktiva vissheten härom ha en gång invigda i sin undermedvetenhet. Detta gör det möjligt för dem att finna rätta vägen i livslabyrinten, oberoende av alla fiktionssystem; gör att de kunna leva glada och obekymrade i vissheten om “guds barns härliga frihet”.

1.68 Heligt

¹Grundfelet med teologiska betraktelsesättet är att det skiljer mellan “andligt” eller “heligt” och profant. Allt i tillvaron är till för monadernas medvetenhetsutveckling och är därför “andligt” eller “heligt”. Allting är “andligt” som utförs i rätta andan. Allt beror på motivet. Vetenskapsmännen, som arbeta med materieaspektens otaliga problem, politikern som osjälviskt arbetar för lösningen av samhällsproblemen med allmänt broderskap såsom mål, utföra mer andligt arbete än teologerna, som sakna förståelse för livets mening och i stort sett motarbeta medvetenhetsutvecklingen. Teologerna ha ingen förtursrätt till “himmelriket”. Tvärtom hindra de med sina dogmer människorna att bli andrajag, uppnå människans rätta hem, kausalvärlden.

²Själva “helgon”-idealet har berövat människan hennes naturlighet. Vad som ursprungligen avsågs med “att bli ett helgon” var förvärv av attraktionens egenskaper, frigörelse från hatet, vilja till enhet. För att bli ett kausaljag fordras ännu större frigörelse, nämligen glömska av egna jaget (personligheten).

³Skrifter kunna endast förmedla kunskap om verkligheten, och däri ligger ingenting “heligt”, endast, om det övergår uppfattningsförmågan, något hemligt, mysteriöst. Som Buddha med rätta framhöll, finnas inga heliga skrifter. Något “guds ord” är Bibeln lika litet som övriga religionsurkunder. Den ger oss icke ens den kunskap Christos meddelade sina invigda lärjungar. Vad vi fått veta i evangelierna är endast vad som var avsett för folket jämte några gnostiska symboler, som utan rätta uttydningen förblivit symboler.

⁴Om Bibeln kallas “guds rena, oförfalskade ord”, är den redan därmed en orimlighet. Såsom historisk urkund är den stora lögnboken, såsom symbolisk skrift är den otolkad ännu. Livsokunnighet, omdömeslöshet, självtiltagsenhet, vidskepelse, bokstavsträldom ha hittills tolkat den. För att rätt tolka den måste man vara minst ett essentialjag med tillgång till planetminnet och till de ursprungliga författarna själva.

⁵Lika litet som “heliga skrifter” finns något “heligt land”. Antingen äro alla länder heliga eller också inga. Beteckningen är meningslös. Ser man på Palestinas historia genom tiderna, så blir uttrycket “det heliga landet” snarast ett hån, blodig parodi. Judarnas förfäder israeliterna erövrade Palestina omkring år 1300 f.v.t., varvid de utrotade landets tidigare inbyggare. De övergävo landet för 1900 år sedan. Enligt Lagen har ingen rätt att erövrade ett land. Ett sådant land måste gå förlorat. Judarnas förskingring var också enligt Lagen, alldeles fränsett att de mördade sin Messias. Judarna ha ingen som helst rätt till Palestina, och det är en läxa de ha att lära.

⁶Mänskligheten är på väg att höja sig över barnstadiet, ifall den icke föredrar att förintna sig själv med sin barbariska civilisation.

1.69 Judarna

¹Judarna såsom nation hade ingen egen historia att tala om före den babyloniska fångenskapen (587–538 f.v.t.). Men under de femtio år de tillbragte i Babylonien växte det upp flera nya generationer, som blevo “intensivt religiösa”. De formade sig en egen religion på grundval av de studier de mest begåvade judiska ynglingarna fingo tillfälle att bedriva. Det var i samband därmed judarnas “heliga skrifter” sammanställdes av missuppfattade uppgifter från urkunder i de babyloniska arkiven.

²Men deras gamla historia och deras nya, hatiska Jahve-religion blevo ur stånd att medföra någon medvetenhetsutveckling. Skördelagen och ödeslagen i förening nödvändiggjorde den definitiva förskingringen. Meningen var att lidandet skulle väcka deras högre emotionala medvetenhet till liv och att de skulle kunna missionera hos de folk vari de skulle hamna.

³Denna avsikt har icke lyckats. I stället vilja judarna återvända till det land de först erövrade och därefter övergivit. Deras “historiska uppgift” är att uppgå i de nationer som mottagit dem, varmed följer upplösningen av förfelad religion utan möjlighet till förädling.

⁴Judarnas historia har tydligare än någon annan visat, att världshistorien är världsdomstolen.

Judarnas historia är historien om de evigt gäckade förhoppningarna på grund av deras trots mot livslagarna, särskilt enhetens lag.

1.70 Evangelierna

¹Evangelierna, sådana de föreligga i nya testamentet, äro Eusebios' bearbetningar av ursprungliga gnostiska manuskript. De gnostiska manuskripten voro alltigenom symboliska. Även där de tycktes återge timade händelser, var det endast skenbart så, enär även dessa skildringar voro symboliska. Dessutom var historisk skildring omöjlig efter 200 år, enär författarna med undantag av liknelserna endast hade en mycket otillförlitlig muntlig tradition att hålla sig till. De voro så gott som uteslutande hänvisade till att lägga inom gnostikerorden gängse talesätt i Christos' mun. De utsagor som de tillade Christos äro i många fall (långt ifrån alla) i hans anda, men icke bokstavligen äkta eller rätt återgivna. Att aposteln Paulus sedan i allt väsentligt omintetgjorde Christos' verk, är en annan sak. Paulus var icke ens ett kausaljag.

²I sin nuvarande form kunna evangelierna således betraktas såsom förvrängningar. Det är mycket ovisst, om det i evangelierna förekommer ett enda äkta Christos-ord. De innehålla mycket som Christos icke kan ha sagt. Bokstavstrålar och fanatiker kunna icke läsa evangelierna i den rätta andan och rätt tyda de förekommande symboliska talesätten.

³Detsamma gäller Bergspredikan. Den är ingen samling Christos' yttranden utan en blandning av gnosticism och senare tillägg och omarbetningar. Mycket i den innehåller sådant som Christos omöjligt kan ha sagt. I sin nuvarande form är den icke godkänd av Christos–Maitreya.

⁴Christos' lärjungar voro gnostiker, invigda i den mycket hem-liga gnostikerorden, som bestod av medlemmar i övriga esoteriska kunskapsordnar. "Fiskare" voro de endast i symbolisk bemärkelse; med beteckningen "fiskare" angavs att de tillhörde Fiskarnas zodiakepok, liksom esoterikerna av i dag kallas "vattumän". Därmed inser man, att vad som i evangelierna anges såsom tal till dessa icke kan vara äkta, exempelvis Christos' sista tal i johannesevangeliet. Så talar man till okunniga, icke till invigda, som ha kunskap om planethierarkien och vad därmed sammanhänger. Christos kan icke ha haft lärjungar på det stadiet, enär ett 43-jag icke tar sig an lärjungar, som ett 45-jag kan tillfullo hjälpa.

1.71 Kristna teologiska fiktioner

¹Det teologiska dogmsystemet är ohållbart. Det vilar icke på verklighetens grund utan är en livsokunnighetens fantasikonstruktion. Man behöver icke ha nått mystikerstadiet (48:3) för att inse detta, men visst är att man gör det på nämnda stadium, som ligger över de två lägsta mentalstadierna (47:6,7), vilka för flertalet utgör högsta förnuft.

²Teologerna tala om "sinnevärlden" och "andevärlden", esoterikens fysiska och emotionala världar. Längre ha inga teologer kommit. De tala om "själen" och "anden". Men eftersom de icke erkänna något annat än objektivet uppfattbara materiaspekten och medvetenheten är subjektiv, förbli deras föreställningar om själ och ande föga mer än mycket ovissa arbetshypoteser.

³"Kristi död, uppståndelse och himmelfärd" äro tre esoteriska symboler, som totalt misstolkats i kristna teologien. De äro också omöjliga att rätt förstå utan vetskap om medvetenhetsutvecklingen och högre världar. "Död" betydde frigörelse från det lägre för uppnående av det högre. "Uppståndelse" betydde just utveckling, närmast förvärv av kausal medvetenhet, och "himmelfärd" individens inträde i planethierarkien.

⁴En av de svartaste lögnerna i evangelieromanerna är att Christos skulle ha sagt, att man ej skall stå det onda emot. Planethierarkien hävdar med skärpa, att den, som ej står det onda emot, överlämnar makten i de ondas våld; att vilja människorna icke göra sitt yttersta för att bekämpa kränkningen av frihetslagen, så ha de förrätt guds rike på jorden och kunna icke påräkna någon hjälp från planethierarkien, till vars uppgifter hör att bekämpa utvecklingens fiender.

⁵Såväl Winston Churchill och Franklin Roosevelt voro lärjungar till planethierarkien

(visserligen omedvetna därom i denna inkarnation). Detta besked borde vara tillräckligt upplysande ifråga om nödvändigheten att stå det onda emot.

⁶Det kan i detta sammanhang vara lämpligt att citera ett uttalande av D.K. om vad planethierarkien menar med "onda människor": "Onda äro de som försöka förslava människorna i något som helst avseende, som söka inkräkta på någon av de fyra friheterna (Franklin Roosevelts deklaration den 6 januari 1941), som söka förvärva rikedom på andras bekostnad, som söka behålla för sig själva jordens produkter (som tillhöra alla)".

⁷För "gud" finns ingen ond eller god, endast individer på olika utvecklingsnivåer. Det yttrande, som tillskrives Christos i evangeliska romanen, "ingen är god utom gud allena", var ett gnostiskt talesätt. Christos skulle aldrig ha uttryckt sig så. Godheten är enheten.

⁸Teologiska uttrycket "guds barmhärtighet" är att som vanligt tillägga gud alltför mänskliga egenskaper. Den, som inser allt livs enhet, som lever i enheten (den sanna kärleken), förnimmar dylika uttryck närmast såsom förvändhet, total brist på livsförståelse.

⁹I uttrycket "ske guds vilja" kunna ligga två motsatta betraktelsesätt: den ödmjukhet som inser visheten i högre maktens beslut; den fatalism som i egna misstag och egen oförmåga ser ödets outrannsakliga gång.

¹⁰Det s.k. ställföreträdande lidandet har en realgrund, som teologerna totalt missuppfattat. Detta lidande representeras nämligen av planetregeringen och planethierarkien, vilkas arbetsbörda ökas genom människornas motarbetande av utvecklingen. Att befria andra från följderna av deras misstag skulle innebära att hindra dem från att göra nödvändiga livserfarenheter och hämma deras utveckling genom att låta dem icke få skörda vad de sått. Dålig skörd, lidande, är icke något straff utan en välgärning. När jaget blivit objektivt medvetet i kausalhöljet, inser det varför.

¹¹Lin Yutang: "Enligt kristendomen blev gud så vred, då Adam och Eva åto ett äpple, att han dömde hela människosläktet till evigt helvete. Men då de mördade hans son, blev han så förtjust, att han förlät dem allting." Så ter sig kyrkans lära för en oförvillad blick.

¹²Kristna teologerna veta ingenting, som är värt att veta om andra religioner. De ha långt kvar, innan religionsfilosofien lärt dem att det finns endast en sann religion, den för alla tiders vise gemensamma: kärlekens och visdomens religion.

1.72 Den kristna kyrkan

¹Fientligheten mot kristna religionen, sådan den yttrar sig hos många, har esoterikern lätt att förklara. Reinkarnationerna av de c:a femtio miljoner människor, som i tortyrkamrar och på bål blevo offer för teologernas hat, kunna icke hysa någon kärlek till den religionen. Historikerna kunna konstatera hur teologien förbjudit det fria tänkandet och den fria forskningen, som icke överensstämde med teologiska dogmerna, och att de icke kunna gilla en dylik kyrka är givet. Vetenskapsmännen och deras anhängare ha insett det befängda i bibelns och teologiens världsåskådning, och att de i förakt vända sig bort från dylik primitivitet är ofrånkomligt. Esoterikerna kunna bidra med sin vetskap om att det aldrig varit planethierarkiens mening att en kyrka skulle taga hand om Christos förkunnelse. Vad esoterikerna framför allt annat ogilla är att olika författares olika åsikter sammanställts till en bibel såsom en enhetlig produkt med anspråk på att vara "guds ord", en beteckning som måste anses grotesk.

²Med sin dogmatik införde kristna teologerna den livsfientliga moralfiktionalismen i västerlandet, där den på romersk-katolska kyrkans domäner alltjämt terroriserar människorna. Ett stort steg mot frigörelse från detta moraltyranni är den medicinska vetenskapens riktiga syn på sexualiteten och den därmed förbundna juridiska uppfattningen av äktenskapet som en social och icke en "gudomlig" institution.

Ovanstående text utgör uppsatsen *Inledning* av Henry T. Laurency.
Uppsatsen ingår i boken *Människans väg*, utgiven 1998.
Copyright © Förlagsstiftelsen Henry T. Laurency 1998.